

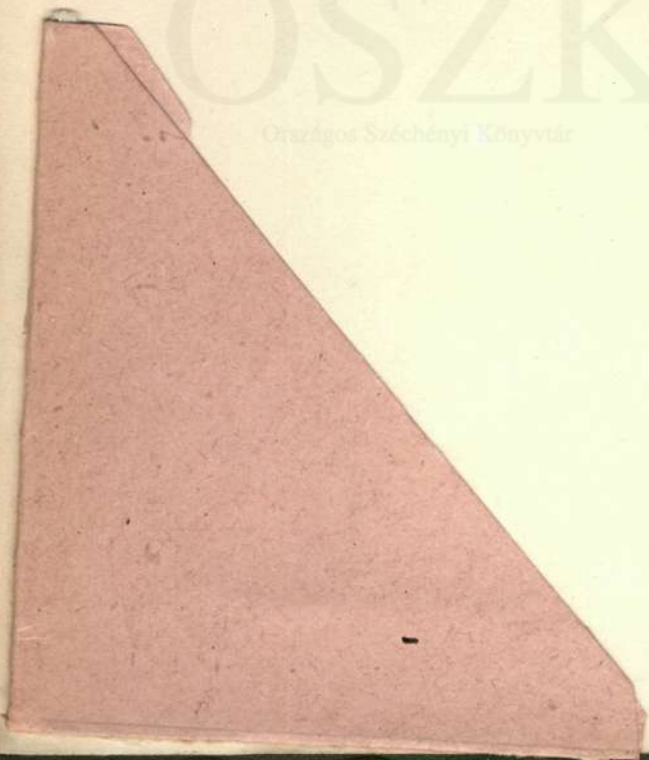
MB:2
32.472

145

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ALPHONSE DAUDET
NUMA ROUMESTAN

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Fordította:
DÁNIEL ANNA

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ALPHONSE DAUDET

NUMA ROUMESTAN
PÁRIZSI ERKÖLCSÖK

Regény

OSZK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1958

Alphonse Daudet: Numa Roumestan
G. Charpentier, Paris, 1881.

MB 32.472:2

2005

„... A latinok másodizben hódították meg
Galliát...”

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

I. FEJEZET

Az arénában

Azon a hőségétől szinte izzó júliusi vasárnapon a tartományi versenyek alkalmából nagy népünnepélyt rendeztek az Aps en Provence-i arénában. Ott volt az egész város, az Új-utcai takácsok, a domboldali városrész előkelőségei, sőt még Beaucaire-ből is érkeztek.

»Legalább ötvenezer főnyi közönség« — írta a *Fórum* másnapi beszámolójában, de számba kell venni a délvidéki túlzást is.

Annyi bizonyos, hogy az ősi amfiteátrum napégette galériáin óriási tömeg szorongott egymás hegyén hátán, akárcsak az Antoninusok* fénykorában, s ez az emberáradat nem a járási ünnepség miatt csődült össze. A versenyfutás, a férfiak meg a suttyó legények birkózása, a »macska fogócska«, a bakugrás, a tilinkósok és tamburások versenye miatt nem ácsorognának két óra hoszszat az égető kőkockákon a vakító, gyilkos napfényben, belélegezve a forróságot és a perzselt szagú port, nem tennék ki magukat szemgyulladásnak, napszúrásnak, súlyos láznak és mindazoknak a veszélyes gyötrelmeknek,

* Római császárok, akik i. sz. után 96-tól 192-ig uralkodtak.

amelyek ennek a vidéknek úgynevezett népünnepélyeivel járnak, hiszen az aréna vörös kövei sem koptak meg annyira, mint amilyen elcsépeltek ezek a látványosságok.

Ennek az ünnepélynek Numa Raumestan a nagy vonzóereje.

»Senki sem próféta a maga hazájában« — így tartja a közmondás — s ez kétségkívül érvényes is a művészekre meg a költőkre, akiknek felsőbbiségét földijeik mindig a legeslegutolsóknak ismerik el, így hát kiválóságuk merőben eszményi és nincs semmi anyagi eredménye; de nem alkalmazható az államférfiakra, a politika vagy ipar hírességeire, erre a szilárd, jövedelmező befolyásra és kedvezményekre beváltható dicsőségre, amely az áldás mindenfajta alakjában sugárik a városra és lakóira.

Lám, már tíz esztendeje, hogy Numa, a nagy Numa, a parlamenti jobboldal vezető képviselője próféta Provence földjén; tíz esztendő óta Aps város anyai gyöngédséggel dédelgeti, mégpedig egy délvidéki anya zajos, gesztikuláló, lármás és túláradó becézésekben megnyilvánuló szeretetével. Nyaranta, mikor a Képviselőház nyári szünetében hazatér szülőföldjére, mihelyst megérkezik a pályaudvarra, elkezdődik az ünneplés: kivonulnak a dalárda tagjai, hősi karénekeket zengve lobogtatják hímzett zászlóikat, s a lépcsőkön ülő hordárok csak arra várnak, hogy a pártvezérért érkezett régi családi barát kerekai hármat forduljanak a Berchère út terebélyes platanfái alatt, akkor aztán ők állnak a kocsirúdhöz, s a nagy férfiút éljenzés és kalaplengetés kíséretében elhúzzák a Portal-ház kapujáig, ahol kiszáll. A viharos lelkesedés a megérkezés ceremóniájánál annyira hagyományos, hogy a lovak, akárcsak a postaállomáson, maguktól megállnak azon az utcasarkon, ahol a hordárok ki

szokták őket fogni, s ostornoszogatásra se mozdulnának egy tapodtat sem.

A város képe még Numa jelenlétének első napján megváltozik; a prefektúra épülete sem oly komor, mint a hosszú déli pihenők idején, mikor a sétány napégette fáin tücskök éles hangja ciripeli az altatódalt. Az utcák és fasorok még a déli verőfényben is mozgalmassak, siető emberek rajzanak, akik ünneplő kalapot viselnek, fekete posztóöltönyük csak úgy fénylik az özönlő napsütésben, s heves gesztikulálásuk árnyéka rávetődik a fehér falakra. Dübörög az úttest a püspök és a törvényszéki elnök hintaja alatt, majd felsorakoznak a külváros küldöttségei, ahol Roumestant bálványozzák royalista elveiért; a selyemszövőnők csoportja teljes szélességében ellepi a körutat, csapatostul vonulnak, büszke tartású fejükön az arles-i nők szalagdíszre. A fogadók színültig megtelnek falusiakkal, camargue-i, vagy crau-i gazdákkal; szekereik, akárcsak vásár idején, elállják a kis tereket meg a forgalmas városrészek utcáit; a zsúfolt kávéházak éjjelig nyitva tartanak, a *Fehérek Klubjának* ablakai még az éjszakai órákban is világosak, s meg-megrezdülnek a Bálvány hangjától.

Ki meri mondani, hogy nem prófécia a hazájában! Csak meg kell nézni az arénát ezen a felhőtlen júliusi vasárnapon, 1875-ben. A közönség oda se hederít a cirkuszi mutatványokra, az arcok mind egy irányba fordulnak, a tekintetek kereszttüze egy pontra szegeződik: a városi tanács emelvényén Roumestan ül, paszománnyal ékesített ünnepi öltönyök, feszes, színes selyemruhák és díszes napernyők között. Csak hallani kell a derék apsi lakosság beszédét, a túlradó öröm kiáltásait, a hangos, naiv megjegyzéseket; egyesek provençal, mások meg azon a fokhagymaszagú, barbár francia nyelven beszél-

nek — s mindegyik hangsúlya erős, mint a déli nap, elszakítja egymástól a szótagokat, valamennyit megnyomja, s még az *i* betű feletti pontnak se kegyelmez.

— Istenem!... milyen szép, derék ember!...

— Tavaly óta megtestesedett egy kicsit.

— Így még tekintélyesebb.

— Ne lökdösődjön már annyira... Elfér itt mindenki.

— Látod, kicsim, ez a mi Numánk... Hej, ha majd nagy lesz, oszt elmondod, hogy láttad őt!

— A Bourbon orra mit sem változott... És nincs egy foghíja se.

— Nem őszül a haja egy szemernyit se...

— Nem hát... Nem öregember ő... Harminckettes, abban az esztendőben született, amikor Lajos Fülöp visszavette a rendjeleket, biz'a!

— Haj, az alávaló Fülöpje!

— Ki hinné a mi Numánkról, hogy negyvenhárom esztendő.

— Hát annyi szent, hogy nem látszik rajta... Szerencsés csillagzat alatt született!...

Egy jól megtermett, tüzesszemű leány merész mozdulattal csókot dobott feléje, messziről úgy hangzott, mint a madár csattogása.

— Vigyázz, Zette... ha a felesége meglátná!

— Az a kékruhás a felesége?

— Nem, a kékruhás a sógornője, Hortense kisasszony, csinos, fiatal leány, aki csak mostanában került ki a zár-dából, és máris úgy lovagol, akár egy dragonyos. Roumestanné méltóságteljesebb és előkelőbb megjelenésű, de sokkal büszkébbnek látszik. Azok a párizsi dámák, azok aztán ugyancsak nagyra tartják magukat.

S az asszonyok, ahogy ott álltak, kezüket napellenzőként emelve szemük elé, színes és kihívó latinos nyelvjárásukban nagy hangosan szedték ízekre a két párizsi nőt, filigrán útikalapjukat, ékszer nélküli, testhezálló ruhájukat, amely annyira elütött a helybeliek öltözködésétől: az aranyláncoktól s az erősen kipárnázott, bőzöld és piros szoknyáktól. A férfiak felsorolták Numa szolgálatait, amelyeket a jó ügy érdekében tett: a császárhoz intézett levelét, a fehér zászlóért mondott beszédét. Hej, ha legalább egy tucat ilyen ember lenne a képviselőházban, V. Henrik* már rég trónon ülne.

A derék Numa úgy megittasult ettől a zsvajtól, meg a körülötte áradó lelkesedéstől, hogy nem lelte nyugtát helyén. Behúnyt szemmel, ragyogó arccal dőlt hátra az öblös karosszékben, s ide-oda fészkelődött; aztán felpattant, hatalmas léptekkel róttá az emelvényt, egy pillanatra kihajolt a cirkusz felé, s mélyen magába szívta a fényt, a lármát, majd visszament a helyére; sugárzott róla a kedélyesség és a jóindulat, hátát és talpát mutatta a tömegnek, a nyakkendője lazán lógott, így diskurált a mögötte és fölötte ülő két párizsi nővel, azon iparkodva, hogy megossa velük örömét.

Roumestanné unatkozott, ezt elárulta szép arcának zárkózott és közönyös kifejezése. Vonásainak egy kissé gögös hidegségét csak a gyöngyszürke szempár, e jellegzetesen párizsi szem és félig nyitott üde ajkai oldották fel.

Ez a lármás, bizalmaskodó délvidéki vidámság, a bőbeszédű, felületes, csupa külsőség faj annyira ellentétes

* A trónfosztott Bourbonok leszármazottja, Chambord grófja, akit a royalisták V. Henriknek neveztek. A fehér zászló a Bourbonpártot jelképezi.

az ő bensőséges és komoly természetével; ezek az emberek talán tudtán kívül felsebeztek érzékenységét, mert sokszorosított, közönséges kiadású példányai annak a férfinak, akivel tíz év óta él együtt, s akit a saját kárán ismert meg. A heves ragyogású, forróságot sugárzó ég sem bővölte el. Hogy is bír lélegzeni ez a temérdek ember? Hogy nem fullad beléjük a sok hangos szó? S elkezdett hangosan álmodozni a szürke és ködös, szép párizsi égről, az üde áprilisi záporról, amely fényesre paskolja a járdát.

— Ó, Rosalie, hogy beszélhetsz így . . .

Húga és férje méltatlankodtak; különösképpen a húga, ez az élettől és egészségtől majd kicsattanó magas, fiatal leány, aki felegyenesedett, hogy jobban lásson. Bár most járt először Provence-ban, mégis az olasz éghajlat lármája, nyüzsgése, mintha valami titkos húrt érintett volna meg lelkében, még szunnyadó ösztönt, a délvidéki származást: — mert a tüzes szempár fölött összenőtt dús szemöldök és bőrének kreol színe, melyet a nyári nap sem festett pirosra, mind a déli fajtára vallott.

— Ugyan, kedves Rosalie-m — mondta Roumestan, aki mindenáron meg akarta győzni feleségét — állj csak fel és nézz oda . . . láttál Párizsban valaha is ehhez hasonlót?

Az ellipsis alakú óriási nézőtéren, amely fölé a kék égnek jókora része boltozódott, a körbefutó emeletes lépcsőkön ezer meg ezer arc préselődött egymáshoz; élénk, szikrázó tekintetek, a benyomásokat tükröző vonások, pillangó tarkaságú ünnepi ruhák és festői öltözékek. Innen áradt fel, akár egy óriási medencéből a jókedvű kiabálás, az emberi hangok és trombiták lármája, s ez a zsivaj szinte illanóvá vált a tűző napfényben. A zsidóság összefolyt az alsó emeleteken, ahol a por egybe-

vegyült az emberi lélegzettel; fokozódott, ahogy fölfelé szállt és szétfoszlott a tiszta levegőben. Különösen a kalácsárusok kiáltásai váltak ki a nagy lármából; végigjárták a galériák lépcsőfokait fehér ruhával letakart kosaraikkal: — *Li pan ou la . . . li pan ou la!* — És a frissvízárusok! szinte megszomjazott az ember, amikor zöldmázás korsójukat himbálva rikésolták: — *L'aigo es fresco . . . Quau vou beüre?* . . . Friss vizet! . . . Ki akar inni?

Legfelül, az aréna párkányán futkosó és játszadozó gyerekek ezt a zajorkánt mintegy betetőzték cérnahangjukkal, csiviteltek, mint a villásfarkú fecskék a madarak birodalmában. És aztán a csodálatos fényhatások! Ahogy az idő múlt, a nap — akárcsak a napóra számlapján — lassan megfordult a kör alakú, óriás amfiteátrumban, hátrább nyomta a tömeget, az árnyékos részekbe csoportosította, kiűrtette a rekkenő hőségnek kitett helyeket; elnéptelenedtek az égés fekete nyomait viselő kőlapok, amelyek közé kiszáradt fű préselődött.

A tömeg tülekedett, s az ódon épületről, a felső galériákon időnként levált egy-egy kő, rémült kiáltások és taszigálások közepette gurult lefelé emeletről emeletre, mintha az egész cirkusz omladozna, a galériákon olyan mozgás támadt, mint amikor a háborgó tenger ostromolja a sziklafalat, mert ennél a túlárado természetű fajtánál az okozat soha sincsen arányban az okkal, amelyet a képzelet, a szertelen látásmód megnagyít.

A sokaságtól és nyüzsgéstől a rozzant, régi épület valósággal új életre kelt, mintha nem is lenne műemlék, amelyet idegenvezető szokott mutogatni. Aki most látta, olyasfélét érzett, akárcsak egy korunkbeli athéni szavalónál előtte Pindarosz verssorait, mintha egy holt nyelv élővé válna, felszabadulva a skolasztikus hidegség nyűgjétől.

A makulátlanul tiszta ég, az ezüstösen párás nap, a provençal nyelvjárás latinos hangsúlya és az emberek testtartása egy-egy boltív előtt — különösen az olcsóbb helyeken — azok a mozdulatlan alakok, amelyek a levegő rezgésében antiknak, szinte szoborszerűnek látszottak, a környékbeli arcjelleg: az ércebe vésett fejre emlékeztető vonások, a rövid sasorr, a széles, borotvált ábrázat, Roumestan előreugró álla, s még a tehénbögés is, amely azokból a föld alatti ketrecekől morajlik fel, ahonnan valamikor az oroszlánokat és elefántokat engedték ki viadalra, mind, mind a római látványosság illúzióját keltette. És amikor az aréna ráccsal elzárt óriási, fekete ürege megnyílt, s rátátogott a sárga homokkal beszórt porondra, az ember azt várta volna, hogy vadállatok ugranak elő a díjnyertes barmok és az emberek békés, falusias menete helyett.

Most felhámozott öszvérek sora jött, hátukat színpompás provençe-i gyékénytakaró borította; vezették őket, magasan hordták ezüst csengettyűkkel, bóbítákkal, szalagsokorral és bojtokkal díszített szikár kis fejüket, és nem ijedtek meg a rajtuk álló hajcsárok süvöltve ritytyentő, egyenesen odacserdítő, vagy kígyózó ostorcsapásaitól. A tömegben a falusiak ráismertek saját díjnyertesekre, s jókorákat rikkantgattak.

— Ehun, Cavaillon ... Ehun, Mausanne ...

A hosszú, díszes felvonulás végigkanyargott az aréna körül, villogó pengéssel és fénylő csengéssel töltötte be: Roumestan páholya előtt megállott, s egy teljes percig ostorpattogással meg kolompolással köszöntötte, majd folytatta körútját; a menet élén egy jóvágású lovas, aki világos nadrágot és hosszú csizmát viselt. Ez az úr a klub tagjai közé tartozott, ő rendezte az ünnepélyt, s tudtán kívül sikerült is az egészet elrontania, mert össze-

keverte a Provence-t a provinciával, s így a jellegzetes vidéki látványosság tulajdonképpen cirkuszi lovasfelvonuláshoz hasonlított. Néhány falusin kívül nem is akadt más nézője. A városi tanács emelvényét bámulta mindenki; kis idő óta valóságos emberáradat özönlött oda Numa üdvözlésére: barátok, kliensek, régi osztálytársak a kollégiumból, akik ott az emelvényen, mindenki szeme láttára azzal akartak büszkélkedni, hogy ismeretség fűzi őket a nagy férfiúhoz.

A tömeg szakadatlanul özönlött. Voltak ott öregek, fiatalok, vidéki nemesek tetőtől talpig szürke öltözetben, ráncos, ünneplőruhás művezetők, kisbirtokosok, meg Aps környéki gazdák lekerekített zekékben, aztán egy révész, aki Port Saint Louis-ból jött, s vastag fegyencsapkát szorongatott a kezében; mindegyik vonásait a déli jelleg formálta ki, akár szemükig érő kekesfekete szakálluk volt, amelyet a keleti arcszín sápadtsága még sötétebbnek mutatott, akár pedig régi francia szokás szerint simára borotválkoztak. Kurta, vérmes nyakukon, mint az égetett agyagkorsón, verejték gyöngyözött, valamennyinek fekete, düllelt és izzó a szeme, és bizalmaskodó mozdulataik valósággal komáznak.

Roumestan ugyanazzal a kimeríthetetlen, túlláradó hévvel fogadta mindegyiket, tekintet nélkül vagyoni helyzetekre és származásuk különbözőségére.

— Nini, d'Espalion úr! Hogy van, márkí?

— Nézd csak, Cabantous! Hogy megy a révész mester-ség, öregem?

— Szívből üdvözlöm, Bédarride elnök uram!

A kézszerítés, ölelgetés, kedélyes vállveregetés mind arra való, hogy megduplázza a szavak értékét, amelyek sohasem elég melegek a délvidéki rokonszenv kifejezésére. Ezek a beszélgetések persze rövid lélegzetűek. A

pártvezér csak fél füllel hallgat oda, tekintete szórakozott, s míg az egyikkel beszél, keze már az újonnan jöttet üdvözli; de nem neheztek meg rá, hogy látogatóit szép szavakkal ilyen röviden intézi el.

— Igen, igen... Vállalom... Csinálja meg a folyamodványt... magammal viszem.

Igért trafikjogot, adótiszti állást, még azt is kitalálta, amit nem kértek, bátorította és előcsalogatta a félénk becsvágyat. Felháborító, hogy az öreg Cabantous hús életmentés után még nem kapott érdemjelet!

— Juttassa el hozzám az iratait... A tengerészeti minisztériumban nagyon szeretnek engem!... Helyreigazítjuk ezt a méltánytalanságot.

Hangja meleg és ércesen csengő, erősen megnyomja és tagolja a szavakat. Mintha újveretű aranypénzek gurulnának. És ettől a csillogó pénztől elbűvölve távoztak valamennyien, s mikor az emelvényről leléptek, arcuk ragyogott, akár a kitüntetést kapott iskolásfiúké. Ennek az ördögös embernek legnagyobb tulajdonsága az a csodálatos hajlékonyság, amellyel azonnal átveszi a vele beszélők modorát, hanghordozását, mégpedig tökéletes természetességgel, anélkül, hogy fogalma lenne róla. Kenetes kézmozdulatai öblösek, száját összecücsöríti, amikor Bédarride elnökkel beszél, s méltóságteljesen nyújtja ki a karját, mintha a törvényszéki tárgyalóteremben tógáját igazgatná; Rochemaure ezredessel diskurálva valóságos hadfi-külsőt ölt fel, félrevágja a kalapját, mikor pedig Cabantous áll vele szemben, kezét zsebre dugja, térdét megroggyantja, s vállának himbálózása olyan, mint egy vén tengeri medvéé. Időnként, két baráti ölelés között, visszamegy a párizsi nőkhöz, arca sugárzik, verejtékes homlokát törölgeti.

— No de drága Numám — súgta oda neki Hortense és

kedvesen nevetett — honnan veszi azt a sok trafikot, amit megígért nekik?

Roumestan odahajtotta hozzá göndör hajú, a búbján egy kissé kopaszodó nagy fejét.

— Az ígéret szép szó, kis húgom . . .

S mert felesége hallgatásában szemrehányást érzett, így folytatta:

— Ne felejtjük el, hogy Délvidéken vagyunk, földik között, akik jól megértik egymást . . . Ezek a derék fiúk tudják, mit ér az ígéret, és épp annyira számítanak a trafikra, mint én arra, hogy megszerzem nekik . . . Csak beszélnek róla, mert örömük telik benne, és képzeletük szabadjára csapong. Mért fosztanám meg őket ettől az örömtől? . . . Egyébként is, higgyétek el, délvidékiek között a szavak értéke mindig csak viszonylagos . . . Ismerni kell a dörgést,

Annyira tetszett neki ez a mondás, hogy kétszer vagy háromszor is elismételte, jól megnyomva az utolsó szót: a dörgést . . . a dörgést . . .

— Szeretem ezeket az embereket — mondta Hortense, aki kétségkívül jól szórakozott. De Rosalie-nak nem ez volt a véleménye.

— Pedig a szavaknak jelentőségük van — suttogetta nagyon komolyan, mintha lelke legmélyéből beszélne.

— Kedvesem, ez a szélességi foktól függ!

És Roumestan meghökkenítő megállapítását szokásos vállrándítással erősítette meg: a magát biztató házáló mozdulata ez, amikor felcsatolja batyuja szíját. A jobboldal nagy szónoka megtartott néhány testi szokást, amittől nem bírt megszabadulni; ha történetesen egy másik párt tagja, az volna a vélemény róla, hogy közönséges fickó, de az ő arisztokratikus magaslatán, az anhalti herceg és Rochetaillade herceg között az erő és a rendkívüli

eredetiség jelének számít, s a Saint-Germain negyed odavolt ezért a vállrándításért, meg a széles, zömök hátért, amely a francia monarchia reményeit hordozza. Ha Roumestan felesége valamikor osztozott is a főúri negyed illúzióiban, ennek most már teljességgel vége, ezt elárulta kiábrándult tekintete s az enyhe mosoly, amely a pártvezér szavai közben ajkain játszott; ebben a mosolyban több volt a szomorúság, mint a megvetés. De férje most hirtelen faképnél hagyta; Numa az arénából felhangzó különös zenére figyelt, a zenét a tömeg kiáltozása kísérte, az emberek felállva, nekihevülten harsogták: — Valmajour! Valmajour!

A híres Valmajour, Provence legjobb tamburinosza, az előző napi verseny győztese, válogatott dallamaival köszöntötte Numát. Délceg legény ez a Valmajour, ahogy ott áll a cirkusz közepén, sárga gyapjú ujjasa panyókára vetve, derekán a piros gyapjú öv élesen elüt keményített fehér ingétől. Hosszúkás, könnyű tamburinja síjjal bal karjára akasztva, bal kezével kis sípot tart ajkához, s közben jobbával a dobot veri, hetyke testtartással egyik lábával előre lépve. Ennek a sípocskának a hangja úgy töltötte be a teret, mint a tücskök zenéje; illet az átlátszóan tiszta, kristályos légkörhöz, ahol minden vibrált, a tamburin pedig mély hangjával kísérte a dalt meg cifrázatait.

Ez az éles és vad zene jobban felidézte Roumestanban a provence-i emlékeket, mint az összes eddigi látványosság; megjelent előtte gyermekkorra, a falusi mulatságok sora, ahogy ott táncoltak a falu terének lombos platánjai alatt, az országút fehér porában és a napégette levendulabokros dombokon. A boldog elérzékenyüléstől szinte könnybe lábadt a szeme, mert hiába járt el felette negyven esztendő, hiába aszalódott a politikai életben, sze-

rencés természete sok képzelőerőt őrzött meg, azt a felszínes érzékenységet, amely félrevezet bennünket egy ember jellemének igazi mivolta felől.

És ez a Valmajour nem is olyan tamburinos ám, mint a többi, nem holmi tucatzenész, aki a népünnepélyekben felszedeget táncütemeket, kávéházi dalok refrénjeit, s beszennyezi hangszerét, amikor a kor ízlését akarja kiszolgálni. Valmajour apja, sőt nagyapja is tamburinos volt, és ő maga sohasem játszott mást csak népdalokat, olyan nótákat, amelyeket öregasszonyok reszkető hangon énekelnek a fonóban; jól ismerte ezeket a dallamokat, s napestig sem fáradt bele a játékba. A menüett és a rigodon tánczenéjének taktusát követő Saboly karácsonyi énekei után a *Királyok indulójába* kezdett; a tizenhetedik százdabban Turenne ennek az ütemére hódította meg és égette fel a Pfalzi Választófejedelemséget. A galériákon, ahol az imént még úgy zümmögött a dúdolás, mint a méhraj, a felajzott tömeg most kezével és fejével verte a taktust a zenéhez. Magával ragadta őket ez a nagyszerű dallam, amely hirtelen kerekedett déli szélként zúgott végig az aréna nagy csendjén, s csak ott fent, a zöldes azúrban suhanó fecskék éles csivitelése szakította meg; a fecskék nyugtalanul és elbűvölten röpködtek, mintha a magasban keresnék, miféle láthatatlan madár csattogása az a csodálatosan éles hang.

Mikor Valmajour befejezte a játékot, tombolva ünnepelelték. Kalapok, zsebkendők lobogtak a levégőben. Roumestan magához hívta a zenészt az emelvényre, s nyakába ugrott.

— Megrikattál, édes öcsém! — S könnybenázó nagy, aranyosbarna szemére mutatott.

Valmajour csak úgy dagadozott a büszkeségtől, hogy a sok díszöltöny és a gyöngyházzal kirakott kardok közé

jutott, s jóformán zavarba se jött a bókoktól meg az ölelésektől. Szép legény volt, a feje szabályos, homloka magas, szakálla és bajusza feketén fénylett napbarnította arcán; ebben a Rhône völgyi büszke parasztban semmi sincs a közép-franciaországi falusiak ravasz alázatoskodásából. Hortense rögtön észrevette, hogy napbarnított keze finom maradt. Nézte a tamburint, az elefántcsontvégű dobverőt, s elcsodálkozott, milyen könnyű ez a hangszer, amely kétszáz esztendeje a Valmajour-családé, és sima, elvékonyodott faragásokkal díszített diófadobja, a hangok szülője szinte hajlóssá lett az idő patinájától. Hortense leginkább a furulyát csodálta meg, a régi tamburinosok kezdetleges, háromlyukú flótáját, amelyet a hagyományt tisztelő Valmajour újra elővett, s ügyességgel és szorgalommal megtanult játszani rajta. És milyen megható az a kis történet, amelyet küzdelmeiről és diadaláról beszélt el.

— Eszembe jutott — mondta az ő furcsa, francia tájshírlékében — eszembe jutott egy éccaka, hogy a fülemüle dalát hallgattam. Azt gondutam magamba: látod, te Valmajour, a jó Isten madarának a gigájába mindenféle hangfutam elfér, s amit ő a torka egyetlen likával megcsinál, azt te ne tudnád a háromlyukú furulyával?

Nyugodtan beszélt, hangja bizakodó és szelíd; egy csöppet sem volt nevetséges. Egyébként ki mert volna mosolyogni a lelkesült Numa jelenlétében? A pártvezér magasba lendítette karját, s úgy toporzékolt, hogy az emelvény majd leszakadt. — Milyen szép ez a fiú!... És micsoda művész!... S a polgármester, a tábornok, Bédarride törvényszéki elnök, Roumavage úr, a beaucaire-i nagy sörgyár tulajdonosa és perui alkonzul, aki csupa ezüst, feszes farsangi öltözetben díszleg, és még sokan, akiket magukkal ragadott a pártvezér tekintélye,

a meggyőződés hangján ismételték: — Micsoda művész! — Hortense-nek is ez volt a véleménye, s a maga közlékeny módján hangot adott neki: — Ó, valóban nagy művész... — Közben Roumestanné halkán azt mondta: — Megbolondítják ezt a szegény fiút.

De Valmajour nyugodt arcán semmi se vallott ilyesmire, még akkor sem jött izgalomba, amikor Numa váratlanul így szólt hozzá:

— Gyere Párizsba, fiam, ott aztán megcsinálod a szeregséted.

— De a néném nem cseszt ám el — felelt a tamburinos mosolyogva.

Valmajour anyja meghalt. A legény apjával és nővérel élt egy majorban, a Cordoue-dombon, mely az ő nevüket viselte, s három mérföldnyire esett Apstól. Roumestan fogadkozott, hogy elutazása előtt még meglátogatja. Beszélni fog a családjával, és bizonyos abban, hogy nyélbe üti a dolgot.

— Én is segítek majd, Numa — mondta mögötte egy csilingelő hang.

Valmajour szó nélkül köszönt, sarkon fordult, s dobját karján lógatva, fejét magasra emelve, a zenére és táncra kész provence-iak könnyed, himbálózó lépéseivel megindult lefelé az emelvény széles szőnyegén. Odalent pajtásai várták, szorongatták a kezét. Majd felhangzott a kiáltás: — Farandole! — A harsogást megkettőzte a boltívek és folyosók visszhangja, ahonnan most mintha árnyék és hűvösség áradt volna szét az arénába, visszaszorítva a nap uralmát. A cirkusz egy szempillantás alatt roskadásig megtelt a falusiak tömegével, mellfodrok, rikító szoknyák, csipkefejdíszeken libegő bársony szalagok, sujtással díszített blúzok, gyapjúzekék összevisszasága kavargott.

Pergett a tamburin, és a rajzó tömeg felsorakozott, kifeszített lábbal, egymás kezét fogva csoportokba verődött. Majd a furulya trillájára hullámvázba jött az egész cirkusz, s lassan elkezdődött a farandole, kibontakoztak gyűrű alakú figurái; a menetet egy Barbantane-ből való szálás legény vezette — ez a hely híres a jó táncosokról. A férfiak és nők felszökelltek, s a levegőben szinte egy helyben bokáztak, a cirkuszi bejárat óriási öble megtelt ruhájuk suhogásával, lihegésükkel, s aztán apránként elnyelte a hosszú sort. Valmajour kimért, ünnepélyes léptekkel követte a táncosokat, menet közben térdével hátra-hátralökte tamburinját, s egyre hangosabban játszott, miközben az aréna tömött embergomolyaga, amelyet a hamvaskék alkonyat már félig homályba borított, legombolyodott, akár az orsóról az arany- és selyemszálak.

— Nézzetek csak oda — mondta hirtelen Roumestan.

A táncmenet eleje felbukkant az első emelet boltívei közt, míg a tamburinos és a farandole utolsó táncosai lent a cirkuszban tipegtek. Útközben még sokan beálltak a táncolók közé, magával ragadta őket a ritmus. Vajon melyik provence-i állhat ellen Valmajour bűvös-bájos furulyaszavának? A furulya hangját kiemelték, mintegy repítették a tamburin futamai, hallani lehetett valamenynyire emeleten, keresztüláradt a rácsokon meg a rozszant szelelőnyílásokon, s túlzengte a tömeg kiáltozását. S a farandole csak haladt följebb, egyre följebb, elérte a legfelső galériákat, amelyeket még rőt napfény szegélyezett. A szökellő táncosok hosszú, ünnepélyes menetének kecses vonalai a meleg júliusi alkonyat levegőjének vibrálásában kirajzolódtak a kör alakú oszlopcsarnok boltozatos ablakmélyedéseiben, s az ódon kövek közt mintha templomok omladozó homlokzatának domborművei elevenednének meg.

Lent, a már néptelen emelvényen — a nézők elszálingóztak, és a táncmenet a kiürült galériák felett még hatásosabbnak tűnt — derék Numánk kis csipkesálat vetett felesége vállára, mert az este már hűvösre vált, s így szólt Rosalie-hoz:

— Mondd, ugye szép? . . . Szép, ugye?

— Nagyon szép — felelt rá Rosalie; a párizsi asszony művészetre oly fogékony lelkére hatott ez a látvány.

És Aps nagy szülötte mintha büszkébb lett volna erre az elismerésre, mint a temérdek zajos dicsőítésre, amelyvel két órán át tömjéneztek.

II. FEJEZET

Egy nagy ember fonákja

Numa Roumestan huszonnégy éves korában került fel Párizsba, az Aixben megkezdett jogi tanulmányait fejezte be. Akkoriban jóindulatú, vidám, nagyhangú fiú volt, arca majd kicsattant az egészségtől, szép, aranyosbarna szeme egy kissé düllelt, fekete, göndör haja félig elfedte homlokát, akár a szörmekucsma. E dúsan burjánzó sörény alatt nyoma sincs gondolatnak vagy becsvágynak. Numa igazi aixi diák, kitűnően biliárdozik és kártyázik, utólérhetetlen a pezsgős-palackok felhajtásában, meg a hajnalig tartó dorbézolásban a régi arisztokratikus bírósági székhely széles utcáin, de teljességgel

hiányzik belőle az érdeklődés, soha bele nem néz sem egy újságba, sem egy könyvbe, egészen belecsontosodott abba a vidéki bárgyúságba, amely vállát vonogatja mindenre, s műveletlenségét a józan paraszti ész leplelvelel kendőzi.

A párizsi diáknegyed egy kissé felvillanyozta, csak-hogy hiányzott a cél. Akárcsak a földije, Numa is a Malmus Kávéházban ütötte fel tanyáját; ennek a zajos, nagy, háromemeletes épületnek ablakai oly szélesek, mint egy divatáru üzlet kirakata, és a Four-Saint-Germain utcára néznek. A biliárdgolyók koppanásai és a vendégek kannibáli lármája az egész utcát megtöltötte. Ott díszelgett egész Dél-Franciaország minden árnyalata. Gascogne, Provence, Bordeaux, Toulouse, Marseille, a périgord-i, auvergne-i, ariège-i, ardèche-i, piréneus-i fiúk, megannyi as-, us- és ac-ra végződő, zengő, pattogó barbár név: Etcheverry, Terminarias, Bentaboulech, Laboulbène; ezek a nevek, ahogy ádáz hangszúllyal elropogtatták őket, mintha puskacsőből durrantak volna, vagy robbantak, akár az akna. S ha egy kis csésze kávéval rendeltek, az is mekkora lármával történt, micsoda harsogó hahoták közepette, mintha csak egy kövekkel teli taliga borulna fel. És azok az óriási, túlságosan sűrű, túlságosan fekete, kékesbejártó szakállak, amelyek zavarba hozzák a borotvát, felnyúlnak egészen a szemig, beleérnek a szemöldökbe és szőr-csomókban kandikálnak elő a hosszúkás, hajlott örr lyukaiból meg a fülkagylókból, de azért nem tudják el-leplezni e túltengés alatt rejtőzködő jóindulatú gyermeteg arcok fiatalságát és ártatlanságát.

Az egyetemi hallgatók pontosan jártak az előadásokra, de egyébként minden idejüket a Malmusban töltötték, vidékenként, sőt községenként verődtek össze

egy-egy régi, táblával megjelölt törzsasztal mellett, amelynek márványlapja szinte magába szivta és megőrizte e nyers kiejtést, akárcsak az iskolapadok a diákok bicskával bevésített nevét.

Ebben a falkában kevés volt a nő. Emeletenként alig jutott kettő-három, szegény kis pincevirágok, szeretőik szégyenkezve hozták el őket ide, s a lányok egy pohár sör mellett töltötték el az estét, a nagy képes újságokat lapozgatták szóltanul, elárvultan a délvidéki fiatalemberek között, akik megvetették a nőket, mert ilyen felfogásban nevelkedtek. Szeretőt, a teremtsit! azt tudtak szerezni egy éjszakára vagy egy órára, de sohasem hosszú időre. Bullier tánchelyiségei és a kis énekes lebhujok, meg a vendéglősné peccsenyéi sem csábították őket. Jobban érezték magukat a Malmusban, egymás között a maguk tájszólásán beszélve, itt csellengték el az időt a kávé, az egyetemi előadások, az ebéd meg a vacsora között. A Szajna túlsó partjára csak akkor mentek át, amikor a Théâtre Français-ba készültek, hogy egy-egy régi dráma felújítását megnézzék, mert ennek a fajnak véreben van a klasszicizmus: csapatostul vonultak a színházba, s lármájuk betöltötte az utcát, bár a lelkük mélyén egy kissé meg voltak szeppenve; komoran és megdöbbenően mentek haza, szemük fátyolos volt a tragédia emlékeitől, s a csukott ablaktáblák mögött, fél világítás mellett még eljátszottak egy partit. Időnként, a vizsgák alkalmából dáriidókat csaptak, s a kávéházat elárasztotta a fokhagymás étel meg a kék papírba csomagolt bűdös, nyúlós hegyvidéki sajt szaga. Aztán az újsütetű diplomás leakasztotta a fogasról monogramos pipáját, és elment jegyzőnek vagy segédjegyzőnek a Loire-on túl valami istenhátamögötti helyre, s beszélt a vidékieknek Párizsról, arról a Párizsról, amely-

ről azt képzelte, hogy ismeri, de ahová még a lábát se tette be soha.

A verebeknek ebben a társaságában Numa könnyen válhatott sassá. Először is jobban bírta hanggal, mint a többi, a zene iránti erős érzéke pedig biztosította felsőbbrendűségét, vagy legalábbis az eredetiség hírnevét. Hetenként kétszer-háromszor jegyet váltott az Opera vagy az Olasz Színház földszintjére, s hazamenet szövegrészeket és áriákat énekelt; hangja elég jó, de fitytyet hány minden szabálynak. Mikor megérkezett a Malmusba, és valamelyik olasz opera fináléját fújva színpadiasan végigvonult az asztalok között, mindenfelől örömrivalgás fogadta. — Nini! A művész! — kiabálták, s akárcsak a polgári körökben, ez a szó gyengéd kíváncsiságot csalt a nők szemébe, és az irigy gúny kifejezését a férfiak szájára. Ez a művész hírnév idővel hatalomhoz segítette közéleti pályáján. A Házban még manapság sincs olyan művészi bizottság, népszerű operaterv, javaslat a képzőművészeti kiállítások megreformálásáról, amelyben Roumestan neve nem szerepelne első helyen. Ez a dalszínházakban eltöltött esték eredménye. Ott tett szert az öntudatos fellépésre, a színpadiasságra, ott sajátította el azt a hanyagul előrehajló testtartást, ahogy a kasszírnökkel beszélgetett; ez a testtartás valósággal bámulatba ejtette pajtásait, s kitért belőlük a felkiáltás: — Hej, ez a Numa, ez aztán legény a talpán!

Ennek a fesztelenségnek a tanulásban is hasznát vette: hiányosan készült fel, mert lusta volt, félt a munkától és a magánytól, szigorlatai mégis elég jól sikerültek, mert vakmerősége és délvidéki ravaszsága mindig felfedezte a professzori hiúság egy-egy érzékeny pontját. Nyílt kifejezésű, szeretetre méltó arca is segítette, szerencsecsillaga vezette egész életpályáján.

Mihelyst megszerezte az ügyvédi oklevelet, szülei hazahívták, mert szerény tartáspénzét szinte a szájuktól vonták meg. Csakhogy a kódós becsvágyat, amelyet Párizs mozgalmassága és szellemi élete ereztett tel a provence-i fiatalemberben, csöppet sem ingerelte az a gondolat, hogy eltemetkezzék Apsban, ebben a halott, antik romjaival porba fulladt vidéki fészekben, ahol az életet a városkában való lófrálás és néhány tyúkpör jelenti. Nagy nehezen kierőszakolt szüleitől még két évet, hogy megszerezze a doktorátust, s mikor a ket esztendő eltelt, éppen akkor, amidőn megérkezett a fellebezhetetlen hazatérési parancs, San Donnino hercegné zeneestélyén — ahová akárcsak más effajta összezejöveletekre jó hangja és egyéb zenei kapcsolatai révén jutott el — megismerkedett a hercegasszony fivérével, Sagnier-vel, a nagy legitimista ügyvéddel. A zenebolond Sagnier-t megejtette a fiatalember lendületes egyénisége, amely a nagyvilági élet egyhangúságában olyan ritka és Mozartért való rajongása. Felajánlotta, hogy alkalmazza negyedik titkárának. Numa fizetést nem kapott, de megnyílt előtte Párizs legelső ügyvédi irodája, amelynek kapcsolatai voltak a Saint-Germain negyeddel és a képviselőházzal. Csakhogy szerencsétlenségére az öreg Roumestan megmakacsolta magát és teljesen beszüntette a támogatást, hogy kiéheztesse és hazatérésre bírja egyetlen fiát, a huszonhat éves ügyvédet, aki elég idős már arra, hogy megkeresse a kenyerét. Ekkor lépett közbe Malmus, a kávéháztulajdonos.

Ez a Malmus tipikus üzletember; a kövér, asztmás, sápadt férfi valaha kávéházi pincér volt; kölcsön és uzsora segítségével Párizs egyik legnagyobb vendéglőjének lett a tulajdonosa. Pályája kezdetén előlegezte a diákoknak havi pénzüket, s háromszorosan fizettette

velük vissza, mihelyst azok megkapták havi járandóságukat. Olvasni alig tudott, írni egyáltalán nem, a kölcsönzött kis összegeket rovással jegyezte fel egy darab fára; így csinálták földije is, a lyoni péklegények. Sohasem zavarodott bele számadásaiba, s ami a fő, mindig ügyesen fektette be a pénzét. Később, mikor meggazdagodott, s övé lett a vállalkozás, ahol tizenöt évig hordta a pincérkötényt, tőkésítette az üzletet, és teljesen a hitelre alapozta; ez a korlátlan hitel esténként kiürítette a kávéház három pultját, de a pohár sörök és stampedli likőrök meg a csésze kávék végeláthatatlan oszlopaival gazdagította furcsa üzleti könyveit, amelyeket a párizsi kereskedelmi életben oly közkedvelt ötágú tollal vezettek.

Embertünk számvetése nagyon egyszerű: nem tette rá kezét a diákok koszt- és zsebpénzére, hitelezte nekik a rendszeres étkezést meg a külön fogyasztásokat, sőt néhány kiváltságosnak szobát is adott az épületben. Az egész tanulmányi idő alatt egy árva fillért sem követelt tőlük, hagyta, hogy a kölcsön a kamataival együtt tekintélyes összegre nőjön, de nem járt el hebehurgyán, elővigyázatlanul. Malmus minden esztendőben két hónapot — a szünidő két hónapját — azzal töltötte, hogy bejárta a vidéket, s tudakozódott a szülők egészségi állapota, a család vagyoni helyzete felől. Asztmás tüdeje elfulladt, amíg megmászta a cévenne-i csúcsokat, s lebotorkált a languedoci völgyekbe. Csúzos lábaival titokzatosan kóborolt az istenhátamögötti községekben, a hajdani éjjeli pincérkedéstől elnehezült szemhéjai mögül gyanakvóan fürkészett; ott maradt két napig, elment a jegyzőhöz meg a végrehajtóhoz, a kerítésen át szemügyre vette az ügyfél kis birtokát és üzemét, s aztán eltűnt.

Azok után, amit Apsban megtudott, Roumestant teljesen hitelképesnek tartotta. Numa apja valaha cöztilyáros volt, tönkrement a vagyonszerzési ábrándokon meg a balsikerű találmányokon, biztosítási felügyelő lett belőle és szerény körülmények között élt, de nénye, Portalné, egy vagyonos bíró özvegye gyermektelen, s minden vagyonát unokaöccse öröklí. Malmus tehát azou volt, hogy Roumestan Párizsban maradjon. — Lépjen be Sagnier-hez... Én majd segítem. — De a kiváló férfiú titkára nem lakhatott diákszállóban, így hát Malmus berendezett neki egy kis udvari legénylakást a Quai Voltaire-n, s vállalta a lakbér meg a koszt költségeit. A jövendő pártvezére így lépett a porondra, látzatra jólétben élt, de valójában nagyon szűkölködött, mert semmi pénze nem volt. Sagnier barátsága kitűnő összeköttetésekhez juttatta. Párizs arisztokrata negyede befogadta Numát. De a társaságbeli sikerek, a meghívások Párizsba és a nyaralókba, ahol elegánsan kellett megjelenni, csak növelték kiadásait. Ismételt kéréseire Portal néni segített rajta valamicskét, de igen óvatosan, szűkösen, s küldeményeit hosszú és zavaros dörgedelmekkel kísérte, bibliai átkokat szórva a romlásba sodró Párizsra. A helyzet tűrhetetlenné vált.

Egy esztendő elteltével Numa mással próbálkozott: Sagnier-nek egyébként is szellemi napszámosok, kulik kellették. Numa erre nem alkalmas. A délvidéki fiatalember javíthatatlanul hanyag volt, irtózott az irodától, a kitaró, komoly munkától. Teljesen hiányzott belőle az elmélyült figyelem képessége, mert fantáziája túl élénk, gondolatai örökké zsbongtak; elméjének csapongása még az írásán is meglátszott, az is örökké változott. Az egész ember merő külsőség, csupa hang és gesztus, akár egy tenorista.

— Mikor nem beszélek, nem is gondolkozom — mondta önmagáról gyermekes nyíltsággal, s ez valóban így volt. Az ő szavait nem a gondolat ereje bugygyantotta ki, ellenkezőleg, a szó megelőzte a gondolatot, s gépies zajával mintegy előidézte. Őt magát is meghökkentette és mulattatta a szavaknak ez a találkozás; az emlékezete zugaiban otfelejtett gondolatokat a szó megtalálta, összeszedte és érvek nyalábjába kötötte. Beszéd közben olyan érzékenységet fedezett fel magában, amelyről sejtelve sem volt. Felindult a saját hangja rezgésétől, s ahogy egy-egy szónak külön nyomatékot adott, úgy meghatódott, hogy még a szeme is könnybe lábadt. Mindez kétségkívül a szónok jellemző sajátossága, de ő nem tudta, mit hordoz magában, mert Sagnier irodájában egyáltalán nem nyílt alkalom arra, hogy hasznát vegye.

A nagy legitimista ügyvédnél töltött időszak mégis döntő hatással volt életére. Meggyőződést és pártállást szerzett magának, kedvet kapott a politikához, s fel támadt benne a vágy a vagyon és hírnév után. Először a hírnév köszöntött be.

Néhány hónapra, hogy főnökétől kilépett, a Sagnier titkára cím — amelyet olyan joggal viselt, mint azok a színészek, akik a *Comédie Française* művészenek nevezik magukat, mivel két alkalommal felléptek színpadán — meghozta neki egy csekély példányszámú, de az előkelő körökben igen elterjedt legitimista újság, a *Furet* ügyvédi védelmét. A védelmet nagy sikerrel és sok szerencsével látta el. Felkészületlenül, zsebre dugott kézzel állított be a törvényszékre, s két óra hosszat beszélt; hetyke ékesszólása és kedélyessége rákényszerítette a bírakat, hogy végighallgassák. Kiejtése, ez a szörnnyű, röpogtató beszéd mód, amelyről lustasága miatt

soha nem bírt leszokni, gúnyolódását harapóssá tette. Ennek a délvidéki, színpadias és bizalmaskodó ékeszölésnek ritmusában erő volt, s főként megvolt benne az a világosság, az az áradó fény, amelyet az odavalósi emberek műveiben csakúgy megtalálhatunk, mint a ragyogóan tiszta tájakban.

Az újságot persze elmarasztalták; pénzbírsággal és fogsággal kellett megfizetnie az ügyvéd nagy sikerét. Ily módon jut hírnévhez a színész egy-egy bukott darabban, amely a szerzőt és a színigazgatót tönkreteszi. Az öreg Sagnier is eljött meghallgatni Numát, megölelte a közönség szeme láttára.

— Sorakozzék fel a nagy emberek közé, kedves Numám — mondta, s egy kissé meg volt hökkenne, hogy ez a sólyom az ő fészkéből röppent fel.

De legjobban maga Roumestan ámuldozott, mikor távozott, mintha álomból ébredne, saját szavai ott visszhangoztak zúgó fülében, s kábultan lépkedett le az Igazságügyi Palota széles lépcsőjén.

A siker és az ünneplés, a garmadával érkező magasztaló levelek és a kartársak irigy mosolya azt a reményt keltették fel benne, hogy szerencséje meg van alapozva, s türelmesen várta a klienseket udvari irodájában a pisláloló tűz előtt, amelyet a házmester szokott megrakni; de az ügyfelek nem mutatkoztak, csak az ebédmeghívások száma szaporodott, s a *Furet* szerkesztősége ajándékozta meg Barbedienne egy tetszetős bronzszobrával. Az újdonsült nagy ember előtt továbbra is ugyanazok a nehézségek tornyosultak, jövője éppoly bizonytalan. Milyen keserves is a megindulás a szabad pályákon, ahová az ügyfeleket nem sikerül odacsalogatni, odarendelni, keserves mindaddig, amíg a rosszul kárpitozott bútorzatú, adósságra berendezett kis várószo-

bában, az elformátlanodott gyertyatartók közé helyezett jelképes óra környezetében meg nem jelenik az igazi, a fizető kliensek raja. Roumestan kénytelen volt jogi órákat adni; tanítványai legitimista és katolikus körökből kerültek ki. De úgy érezte, ez a munka méltatlan hírnevéhez, a törvényszéki tárgyaláson aratott sikeréhez, a temérdek dicsérethez, amellyel a legitimisták lapja elhalmozta.

Keserűségét csak fokozta, és még erősebben érezte vele nyomorúságát, hogy kénytelen volt Malmushoz betérni, ha nem kapott vacsorameghívást, vagy lapos pénztárcája miatt nem mehetett divatos étterembe. A söntés mögött ugyanaz a kiszolgáló nő redvesedett a rég ismert puncsos üvegek között, a pipatórium mellett ugyanabban a cserépkályhában duruzsolt a tűz, s akár csak hajdanában: lárma, délvidéki hangsúly és a fekete szakállak tömkelege; csakhogy az ő nemzedéke már eltűnt, s ezt a mostanit elfogult tekintettel vizsgálta — az állás nélküli ember érettsége tekint így vissza a húszéves korra. Hogyan is tudott ő ilyen ostobaságok közepette élni? No de kétségtelen, az ő idejében az egyetemi hallgatók nem voltak ilyen buták. Ahogy ezek a mostaniak csodálják őt, s jámbor kutyaként oda-dörgölöznek dicsőségéhez — még ez is elviselhetetlen. Miközben evett, a kávé, aki ugyancsak büszkélkedett kosztosával, mellé telepedett a kopott, piros pamlagra, s egy-egy köhögési rohamával megrázta a diványt, a szomszéd asztalhoz pedig odaült egy magas, sovány nő. Ez a csontos, bizonytalan korú arc az egyetlen, amely a régi időkből megmaradt: a diáknegyedben »mindenkijahajdani-babája« néven emlegették, valamelyik jószívű egyetemi hallgató, aki azóta rég megházasodott, mielőtt búcsút mondott volna Párizsnak, számlát nyitott neki

Malmusnál. Mivel mindig ebben a szűk környezetben mozgott, a szegény teremtés teljesen elmaradt a világtól, hírét sem hallotta Roumestan sikereinek, s olyan szánakozó hangon beszélt vele, akár egy nyomorékkal vagy sorstárssal, aki éppen olyan levitézlett alak, mint jó maga.

— Na, öregem, aztán boldogulsz?... Tudod-e, hogy Pompon megházasodott?... Laboulbène-t áthelyezték, helyettes ügyész lett Caenban.

Roumestan alig felelt, óriási falatokat tömött magába, s aztán már ment is, végig a diáknegyed utcáin, a sörcsarnokokból és pálinkás butikokból kiáradó lár-mában; keserű fájdalom fogta el, hogy életét elhibázta, s úgy érezte, elposványosodik.

Néhány esztendő telt így el, egyre jobban megismer-ték és megbecsülték a nevét, de azonkívül, hogy Bar-bedienne műtermében kedvezményesen vásárolhatott, semmi haszna nem volt belőle. Egyszer aztán egy avig-noni vállalkozó védelmére kérték fel, aki lázító sálakat hozott forgalomba; a sálakon Chambord grófja alakját valamiféle küldöttség vette körül, a kezdetleges nyomás meglehetősen elmosódott a selymen, de a figyelmet rá-terelték az elővigyázatlanul keretbe foglalt V. H.* betűk. Roumestan a törvényszéken egy kitűnő vígjátéki jele-netet játszott meg, s méltatlankodott amiatt, hogy a két betűben bárki is a legesekélyebb politikai célzatos-ságot véli felfedezni. V. H. senki más, mint Vernet Horace, amint a Tudományos Akadémia egyik osztályán éppen elnököl.

Ennek a délvidéki agyafúrtságnak híre ment Rou-mestan szűkebb hazájában, és többet használt jövőjének

* V. Henrik nevének kezdőbetűi.

minden párizsi reklámnál. Elsősorban megszerezte neki Portal néni tetteiben megnyilvánuló rokonszenvét. Ez eleinte olaj- és dinnyeküldeményekben mutatkozott, majd követte egy egész rakás másfajta elemózsia: füge, paprika, aixi bor, Martigues-ből való sózott halikra, zsidótövis tea, jujuba, náspolya, szentjánoskenyér, s mindenféle gyerekeknek való vacak nyalánkság; az öreg hölgy rajongott értük, de az ügyvéd otthagya meghoradni a szekrényben. Majd egy idő múlva levelet kapott Portal nénitől; a lúdtollal írt kövér betűkben volt valami az öregasszony heves beszédmódjából, szertelenségéből, s az írásjelek teljes hiánya elárulta kelekótyaságát, azt, hogy gondolatai zabolátlanul szökdösnek ide-oda. Annyit mégis kivett Numa a levélből, hogy a derék asszonyosság meg akarja házasítani: Le Quesnoy-nak, a Párizsi Legfőbb Törvényszék tanácselnökének a lányát ajánlja. A tanácselnök felesége — Soustelle leány Aspól — Portal nénival nevelkedett az apácánál... Nagy vagyon... a leány csinos, erkölcsös, egy kissé hidegske, no de majd felmelegszik, ha meglesz a lakodalom. S ha a házasságot megkötik, mit ad a néni az ő Numájának? Százezer frankot, mégpedig jó csengő pénzben, az esküvő napján...

A furcsa, vidékies stílusú levél ajánlata komoly volt, olyan komoly, hogy harmadnapra Numát meghívták Le Quesnoy-ék vacsorára. Egy kissé elfogódottan ment el hozzájuk. A tanácselnökkel gyakran találkozott az Igazságügyi Palotában, s Le Quesnoy egyike volt azoknak az embereknek, kiknek egyénisége mély benyomást hagyott benne. Magas, szikár termetű, arca gögös, betegesen sápadt, tekintete éles, fürkésző, száját rendszerint összeszorítja, mintha ajkai egymáshoz lennének pecsételve; az idős bíró Valenciennes-ből való, és szinte

eleven jelképe Vauban* erődítményeinek és várbörtöneinek. Numát mindig feszélyezte ez az észak-franciaországi hidegség. A tanácselnök magas állását kitűnő büntetőjogi munkáinak, nagy vagyonának és ridegségig egyszerű életmódjának köszönhette; még magasabb rangot is elérhetett volna, ha nézetei nem oly hajthatatlanok, s hús esztendő fia elvesztése miatt nem vonul vissza komor elzárkózottságba. Mindez ott motoszkált Numa gondolataiban, amikor azon a szeptemberi estén, 1865-ben fölfelé haladt a Royale tér egyik legrégibb épületének, a Le Quesnoy-palotának széles, faragott korlátú lépcsőjén.

Nagy szalonba vezették be, a magas mennyezetet az ajtók felett könnyed ecsetvonásokkal odavetett festmények szegélyezték, az antik stílusú erkélyre és a tér sarkának téglaszínű épületeire nyíló ablakokra sárga és vörösbarna csikos, nehéz selyemkárpit borult; az ünnepélyes pompa csak fokozta elfogódottságát. De a ház asszonya hamarosan feloldotta feszengését. A törvényeszéki elnök felesége alacsony termetű nő, mosolya mélabús és nyájas, és ugyancsak be volt bugyolálva, mert amióta Párizsban lakott, sokat szenvedett a reumától, úgyhogy alig bírt mozogni. Délvidéki kiejtéssel beszélt, megőrizte a délvidéki szokásokat, és szerette mindazt, ami drága szülőföldjére emlékeztette. Roumestant maga mellé ültette, barátságosan nézett rá a félhomályban és így szólt:

— Tisztára Evéline képmása.

Numát a nagynéni keresztnéve, amelyet oly hosszú ideje nem hallott, meghatotta, akár egy gyermekkori

* A 17. században, XIV. Lajos korában élt, kiváló mérnöki tehetség volt.

emlék. Le Quesnoy-né már régóta szerette volna megismerni barátjánője unokaöccsét, de házuk oly szomorú, a gyász elzárta őket a világtól, az élettől. Bár fájdalomuk mit sem enyhült, mostanában elhatározták, hogy fogadnak néhány vendéget leányaik miatt, különösen az idősebb kedvéért, aki maholnap betölti huszadik évét; s a háziasszony az erkély felé fordult, ahonnan a fiatalság kacagása hallatszott:

— Rosalie... Hortense... gyertek... gyertek már... itt van Roumestan úr.

Tíz esztendő telt el azóta, de Numa még most is emlékszik, hogyan bukkant fel a nyugodt, mosolygós leány alakja az erkélyajtóban, a lenyugvó nap szelid fényében; a szép fiatal leány haját igazgatta, mert kis húga játék közben összeborzolta, s aztán megindult a vendég felé; tekintete nyílt, tiszta, nincsen benne semmi kacér elfogódottság. Numa nyomban úgy érezte, hogy családias, meghitt környezetbe kerül.

Vacsora alatt Numa a mellette ülő leány finom, szép arcán mintha valami gőgös kifejezést látott volna egyszer-kétszer átsuhanni; azt a kisé »hidegecske kifejezést«, amelyről már Portal néni is írt, Rosalie nyilvánvalóan apjától örökölte, akihez amúgy is hasonlított. De a félig nyitott száj enyhén fitymáló kis fintorát, a szem fagyos kékségét hamarosan megenyhítette a barátságos figyelem, majd pedig a meglepett elragadtatás, amelyet a leány nem is igyekezett palástolni. Rosalie Párizsban született, ott nevelkedett, s mindig határozott ellenszenvet érzett a délvidék iránt; viszolygott a nyelvjárástól, a szokásoktól, a tájaktól, mindattól, amit szünidei utazásokon megismert belőle. Mintha valami faji ösztön szólalt volna meg benne, s anya és lánya közt voltak is ebben a kérdésben gyengéd viták.

— Sohasem megyek délvidékihez feleségül — mondogatta Rosalie nevetve, és elképzelt magának egy nagyhangú, faragatlan, üresfejű alakot, élénk és szabályos vonású férfit, amolyan hőstenorfélét vagy ügynököt, aki bordeaux-i borokat kínál eladásra. Roumestan kétségkívül hasonlított valamieskét arra a típusra, amelyet a gúnyolódó, fiatal párizsi leány oly világosan rajzolt le képzeletében, de zengő, behízelt, a környezet rokonszenvétől szinte ellenállhatatlanná váló hangja áthevítette, megnemesítette arcát. Az asztalszomszédok egy ideig halkán beszélgettek egymással, a társalgásnak éppoly bevezetője volt ez, mint a vacsorának a pácolt hal meg a kaviár, majd általánossá vált a csevegés, és szóba került a legutóbbi compiègne-i ünnepség, a jelmezes vadászat, amelyen a meghívottak XV. Lajos korabeli kosztümökben vettek részt. Numa ismerte az öreg Le Quesnoy szabadelvű nézeteit, s hatásos, szinte látónoki rögtönzésbe lendült; valósággal odavarázsolta ezt a pojacáskodó udvart, a lovászokat meg a csatlósokat, amint ott vágtatnak a viharban, villám és mennydörgés közepette, halálra kergetik a szarvast; majd amikor javában folyt ez a jelmezes ünnepély, rájuk szakadt az áradat, a vadászokba beléfojtotta a diadalkiáltást, s az egész császári karnevál* a vér és sár pocsolyájába fulladt.

Lehetséges, hogy ez a rögtönzött jelenet nem is volt egészen új, talán Numa előadta már valamelyik tárgyaláson. De lendületessége, és az a lázadó becsületesség, amely hangját fűtötte, sehol sem keltett olyan felángoló lelkesedést, mint itt; érezte, hogy Rosalie tiszta, mély tekintete rátapad. A háziasszony szelíd arcán pedig

* III. Napóleon udvara.

egy kis gúnyos vidámság áradt szét, mintha azt kérdezné a leányától: — No, milyennek találod a délvidéki férfit?

Rosalie beleesett a csapdába. Lénye legbelsejében áradt szét az a hatalmas erejű hang, azok a nemes eszmék, amelyek úgy megegyeztek az ő ifjúságával, szenvedélyes szabadságvágyával és igazságszeretetével. Úgy járt, mint azok a nők, akik a színházban az énekest azonosítják áriájával, a színészt szerepével; eszébe se jutott, hogy a valóságot különválassa a bravúros alakítástól. Ő, ha tudta volna, mekkora üresség tátong az ügyvédi ékesszólás mögött, hogy Numa a compiégne-i fényűzés miatt semmi méltatlankodást nem érzett, s ha egy császári pecsétes meghívó érkezik a nevére, ő is ott feszít a lovasünnepélyen, ahol hiúságát, élvezetvágyát és komédiás ösztönét kedvére kielégítheti. De Rosalie-t megejtette varázsa. Mintha a vacsoraasztal óriásira nőtt volna, s a vendégek — egy tanácselnök és egy környékbeli orvos — fáradt, álmos arca átszellemlült; és amikor átmentek a szalonba, a csillár, amelyet bátyja halála óta most gyújtottak fel először, úgy elkápráztatta, akár a meleg napfény sugárzása. A nap Roumestan volt. Élettel töltötte meg az ünnepélyes lakást, elűzte a gyászt, kikergette a sarkokban megülő sötétséget, a szomorúságnak azokat az atomjait, amelyek ott szállingóznak a régi házakban: felragyogott a nagy, metszett tükrökben, s még a száz esztendő óta szunnyadó hájos szobrokat is életre keltette.

— Szereti a képeket, uram?

— Ó, kisasszony, én ne szeretném! . . .

Valójában mit sem konyított a képzőművészethez, de erről is, éppen úgy, mint más kérdésekről, a gondolatok egész raktárkészletét tárolta, és frázisai mindig

kéznél voltak; amíg előkészítették a kártyaasztalokat, a festészetről csevegve jó ürügyet talált arra, hogy a fiatal leány mellé húzódva, beszélgessen vele, nézegették a mennyezet régi díszítését, azt a néhány meseteri képet, amelyek a XIII. Lajos korabeli, bámulatosan időálló faburkolaton függtek. Kettőjük közül Rosalie volt az igazi művészlélek. Az értelem és a jóízlés környezetében nőtt fel, s egy szép kép vagy egy ritka szobor láttára különös, vibráló felindulás fogta el; ezt a felindulást mélyen átérezte, de nemigen beszélt róla, mert tartózkodó természetű volt, s a nagyvilági árajongás visszahúzóására készíti az igazit. Ha valaki most kettesben látja őket, a szónokló ügyvéd magabiztonságát, műértőre valló fölényes mozdulatait és Rosalie figyelmes tekintetét, arra kell gondolnia, hogy egy hírneves művész magyaráz tanítványának.

— Édesanyám, bemehetnénk a szobádba? ... Szeretném megmutatni vendégünknek a vadászatot ábrázoló falfestményt.

Az anya a whist-asztalnál gyors, kérdő pillantást vetett férjére, akit az önmegtágadás és a megalázkodás leírhatatlan hangsúlyával »Le Quesnoy úrnak« szólított; a tanácselnök biccentett, hogy nincs kifogása a kérés ellen, mire a háziasszony megadta az engedélyt. A fiatalok végigmentek egy folyosón, melynek falai mentén könyvvállványok sorakoztak, s benyitottak a szülők szobájába; ez a terem is ódon és pompás, akár a szalon. A vadászatot ábrázoló freskó egy finom faragású kis ajtó felett volt.

— Így nem lehet látni — mondta a lány.

Felemelte a kétkarú gyertyatartót, amelyet az egyik kártyaasztalról hozott magával, melle megfeszült, karját a magasba nyújtotta, és megvilágította a Diánát ábrá-

zoló festményt: az istennő fején félhold, az elysiumi mezőkön vadászik társnőivel. Rosalie úgy állt ott, mint egy kaneforosz* szobor, a gyertyák kettős fénye ráhullt egyszerű hajkére, tiszta, csillogó szemére, a büszke mosolyú leány szűzi, sudár teste csupa lendület, olyan volt, mint a megtestesült Diána. Roumestan nézte, megjette ez a szemérmes báj, az ifjúságnak ez a sugárzó, igazi tisztasága; csak a leányt látta, mindenről megfeledkezett, arról is, hogy miért jött ide, meg a vagyonról és az érvényesülésről szőtt álmairól. Örült vágy fogta el, hogy magához ölelje ezt a karcsú termetet, csókokkal borítsa puha haját, amelynek finom illata elkábította, magával szeretne volna vinni ezt a gyönyörű, fiatal teremtest, hogy az ő egész életét széppé és holdoggá tegye; s valami azt sugalmazta neki, ha megpróbálná, a leány követné őt, mert az övé, egészen az övé, legyőzte, meghódította az első napon. Dél lángja és forrataga ellenállhatatlan!

* Fején kosarat vivő leány szobra.

III. FEJEZET

Egy nagy ember fonákja

(Folytatás)

Ha volt valaha két egymáshoz nem illő ember, úgy ők azok. Nem egyeznek a hajlamaik, a nevelésük, vérmérsékletük, ellentétesek faji szempontból, nincs közös gondolatuk, északot és a délvidéket testesítik meg, az egybeolvadás lehetőségének reménye nélkül. A szenvedély éppen az ilyen ellentétekből növekszik nagyra, amikor figyelmeztetik rájuk, csak nevet, mert úgy érzi, ő az erősebb; de a mindennapos életben, a közös földél alatt töltött nappalok és éjszakák egyhangú váltakozásában a szerelem mámorának gőze széteszlik, s már tisztán látjuk, világosan ítéljük meg egymást.

A fiatal házasoknál a kijózanodás nem következett be rögtön, legalábbis Rosalie-nál nem. Minden más dologban éles eszű és józan, de Numával szemben hosszú ideig vak volt, és nem is sejtette, mennyire fölötte áll férjének.

Numa hamarosan ismét a régi lett. Amilyen heves a délszaki tűz, ugyanolyan gyorsan lobban el. S ráadásul a délvidéki férfi meg van győződve a nő alacsonyrendűségéről, és ha már egyszer megházasodott, úgy véli, hogy a boldogság őt feltétlenül megilleti, úr és parancsoló, valóságos törökbasza, a szerelmet elfogadja, mint a neki járó hódolatot, s azt hiszi, hogy így van rendjén; a szerelemhez idő kell, Numa idejét pedig ugyancsak elfoglalta új életmódja, amely házasságából, nagy vagyonából s a Le Quesnoy vejét az Igazságügyi Palotában megillető pozícióból adódott.

A Portal néni százezer frankjából kifizette Malmust meg a kárpitost, s akár egy spongyával, letörölte vele a keserves, hosszú legényéletet. A silány csajka-koszt-hoz képest, amelyet a kopott bársonnyal bevont díványon fogyasztott el a »mindenki-hajdani-babája« szomszédságában, milyen nagyszerű változás a Scribe utcai ebédlő, ahol szemközt ül kis feleségével, ezzel az előkelő párizsi hölgygel, s pompás vacsorákra hívja meg a jogászvilág és az opera kiválóságait. Numa szerette a csillogó életet, a válogatott és fényűző örömeket, de kiváltképpen azt szerette, ha otthonában veszi körül, s kedvét lelte a jóleső fesztelenségben, amikor a szivarfüst mellett sikamlós történetek kerülnek sorra. Rosalie belenyugodott mindebbe, s megszokta, hogy házuk folyton-folyvást tárva-nyitva és asztalukon minden este tíz-tizenöt vendégnek terítenek; a vendégek egytől egyig férfiak, a sok fekete öltöny közül az ő ruhája kiviláglik, akár egy élénk színű folt, aztán, amikor a feketét felszolgálták és a szivaros dobozokat kinyitják, a világos színfolt eltűnik, s kezdődnek a politikai viták, meg a férfimulatságok vaskos tréfái.

Csak a háziasszonyok tudják, hogy a jólétnek ez a mindennapos csillogtatása mily sok bonyodalommal, nehézséggel jár. Rosalie, akit elkapott szörnyű nagy emberének lendülete, panaszszó nélkül küszködött, s legjobb tudása szerint iparkodott rendet teremteni ebben a zűrzavarban; Numa viharos erővel sodorta magával, és aztán időnként, két mennydörgés között, rámosolygott kis feleségére. Rosalie csak azt fájlalta, hogy férje nem egészen az övé. Már reggelinél is, a korai órákban elfogyasztott reggelinél, amely az ügyvédeknél mindig kapkodással jár a tárgyalások miatt, sohasem hiányzott a jó barát, a cimborá, a délvidéki ember e nélkülöz-

hetetlen társa, a száj, amely ötleteire a feleleteket adja, a kar, amelyre magabiztosan rátámaszkodott, és az Igazságügyi Palotába menet rábízta nehéz irattáskáját.

Ó, milyen szívesen kísérte volna át Rosalie a Szajnahídon, milyen boldog lett volna, ha esős napokon, csukott kis hintójukban érte mehet, és együtt térhetnének haza, egymáshoz simulva a kocsiablak gyöngyöző párája mögött.

De nem mert előállni ezzel a kívánsággal, mert bizonyosra vette, hogy Numának mindig van készenlétben valami kifogása: találkozó a parlamenti folyosón valakivel a háromszáz bizalmasa közül, akikről délvidéki érzékenyüléssel azt szokta mondogatni:

— Imád engem... tűzbe menne értem...

Ő így fogta fel a barátságot. Egyébként csöppet sem volt válogatós a kapcsolataiban; könnyen alkalmazkodó érzésvilága, szalmaláng természete minden jöttmenttel barátságba sodorta, majd ugyanolyan hirtelen vissza is rántotta.

Hetenként új kedvenc jelent meg, új név, amelyet minden mondatában emlegetett; a neveket Rosalie az étkezések alkalmával gondosan ráírta a kis díszes étlapra, s aztán egyszerre csak eltűnt a vendég, mintha személye ugyanolyan esendő és könnyen hamvadó lenne, akárcsak az étlap színes kis kartonja.

Az átmeneti barátok közül csak egy ragadt meg állandónak; nem is annyira barát, inkább holmi maradvány a gyermekkorból, mert Roumestan és Bompard egy utcában született. Bompard házi kellék volt, s a fiatalasszony már a házassága kezdetén ott találta a lakásban megkülönböztetett helyen, afféle családi bútorként. Ez a sovány, marconaképű, hatalmas sasorrú, dülledt és csillogó szemű férfiú befészkelte magát Nu-

máékhoz a díszvendég helyére. Bompard ráncos képe sáfrányszínű, és a bőre, mint a kordován, keresztül-kasul barázdált, akárcsak az öreg komikus színészek, a kivénhedt bohócok és mindazok ábrázata, akiknek vonásait szüntelen rángatózás húzza össze. Bompard egyébként sohasem volt színész. Egészen rövid ideig énekelt az Olasz Színház kórusában; Numa ott akadt rá. Ezen az egy adaton kívül semmi bizonyosat nem lehetett tudni hányt-vetett életéről. Mindent látott, minden mesterséggel megpróbálkozott, mindenfelé járt.

Valahányszor egy híres ember, valamilyen nevezetes esemény szóba került, ő nyomban rávágta: — Ez az én barátom... én is jártam ott... éppen onnan jövök. — S rögtön kikerekített egy történetet szavai igazolására.

Ha valaki összeegyeztette elbeszéléseit, elképesztő eredményre jutott: Bompard egy lengyel és cserkesz szökevényekből álló különítmény parancsnoka volt Szevasztopol ostrománál, s ugyanabban az esztendőben a holland király zenekarának karmestereként tevékenykedett, bensőséges viszony fűzte a király hűgához, amiért hat hónapot töltött a hágai vár föld alatti börtönében, de a fogsága nem akadályozta, és egyidejűleg kirándult az afrikai sivatag kellős közepébe, végigutazta Langhuától Gadamészig... Mindezt erős délvidéki kiéjtéssel, ünnepélyes hanghordozással adta elő, keveset gesztikulált, de szavait gépiesen megismétlődő arcjátéka kísérte, amelyet oly fárasztó nézni, mint a kaleidoszkópban forgó üvegdarabok visszatérő változását.

Bompard jelene ugyanolyan homályos és titokzatos, akár a múltja. Hol él? Miből él? Egyszer nagy aszfalt vállalkozásról beszélt, Párizs nagy részét új, gazdaságos módszerrel fogja beaszfaltozni. Máskor meg csalhatat-

lan szert talált fel a filoxera ellen, s már csak a miniszter levelét várta, hogy felvegye a százezer frank jutalmat. Akkor aztán kifizeti számláját a kis tejesarnokban, ahol étkezni szokott, s amelynek tulajdonosát már félig megőrjítette káprázatos reményei szertelen délábájával.

Roumestant mulattatta ez az őrzöngő délvidéki. Mindenüvé magával cipelte, szüksége volt rá, akár a kemény ingmellre, biztatta, tüzelte, lendületbe hozta örült-ségét. Amikor Numa megállt valamelyik ismerősével a körúton, s belemerült a beszélgetésbe, Bompard méltóságteljesen félrehúzódott, mintha szivarra akarna gyújtani. Megjelent a temetéseken, a színházi bemutatókon és fontoskodva kérdezgette: — Látták Roumestant? — Végül már éppen olyan közismert lett, mint maga Numa. Párizsban elég gyakori típus az effajta bojtorjándember: minden hírneves férfi hurcol magával egy Bompard-t, aki árnyékként követi, s ebben a helyzetében lassanként megformálja a maga egyéniségét. Véletlenül Roumestan Bompard-jának megvolt a saját külön egyénisége. De Rosalie nem állhatta ezt a statisztát az ő boldogságánál, hiszen mindig közójük ékelődött, s ott lábatlankodott azokban a ritka pillanatokban is, amikor egyedül lehettek volna. A két barát tájszólásban beszélgetett, ő egészen kirekesztődött a társalgásból, azok meg nagyokat nevettek a számára érthetetlen helyi vonatkozású tréfákon. Rosalie legfőképpen azért nehezelt Bompard-ra, mert olyan megrögzött hazudozó, a koholmányai miatt viszolygott tőle, amelyeket kezdetben elhitt, hiszen egyenes és őszinte jellemétől annyira idegen az ámtás; Rosalie lényét a szó és a gondolat nemes harmóniája tette oly vonzóvá; ez a harmónia kristálytisza hangjának csengésében és határozottságában is érződött.

— Nem szeretem... hazug... — mondta többször, és szívből jövő méltatlankodása mulattatta Roumestant. Ő védelmébe vette barátját: — Ugyan, nem hazug ember az... Nagy a képzelete, amolyan ébrenalvó ő, aki az álmairól beszél. Az én szülőföldemen temérdek ilyen alak van... A nap az oka, meg a délvidéki hangszúly... Portal néni is ilyen... És jómagam is minden pillanatban, ha nem vigyáznék...

Felesége kis keze a szájára tapadt és beléfojtotta a szót.

— Hallgass, hallgass... Nem tudnálak szeretni, ha te is ilyen délvidéki volnál.

Pedig az volt; és Rosalie hamarosan észrevette, hogy a párizsi külszín, a fényes, nagyvilági máz alatt — amely Numának terhére is volt — kiütközik az a szörnyű maradi, durva, logikátlan délvidéki. Legelőször a vallás kérdésében mutatkozott; Roumestan, mint mindenben, ezen a téren is az otthoni hagyományokat követte. Affajta provence-i katolikus volt, aki nem tartja be a vallás előírásait, templomba csak a mise végére megy, hogy majd hazakísérje a feleségét, ott marad hátul a szenteltvíztartó mellett, fensőbbeséges arckifejezéssel, mint a papa gyermekei közt a bábszínházban; csak kolerajárvány idején megy gyónni, de kész volna felakasztatni magát, vértanúságot szenvedne el a hitéért, amelyet nem érez, amely nem mérsékli sem szenvedé-lyeit, sem hibáit.

Tudta, hogy katolikus nőt vesz el; mikor egybekeltek, a Szent Pál-templom plébánosa az elsőosztályú esküvők gyertyáihoz, szőnyegeihez és virágparádájához mért magasztalással halmozta el őket. Ezzel beérte. Azok a nők, akiket ismert: anyja, unokanővérei, Portal néni, San-Donnino hercegasszony egytől egyik buzgó

katolikusok voltak. És ugyancsak elcsodálkozott, mikor néhány hónapi házasság után észrevette, hogy az ő Rosalie-ja nem jár templomba. Megjegyzést is tett rá:

— Te sohasem mégy el gyónni?

— Nem, szívem — felelt Rosalie teljes nyugalommal.

— Egyébként úgy látom, hogy te sem.

— Ó, én! Hát az egészen más.

— Miért?

Rosalie olyan sugárzóan őszinte meghökkenéssel nézett rá, mintha sejtelve sem volna eredendő asszonyi kisebbségéről. Roumestan nem tudta, mit válaszoljon, hagyta, hogy felesége kifejtse gondolatait. Nem hebehurgya ő, aki mindent vakmerően bírálgat. Kitűnő párizsi intézetben nevelkedett, ahol egy Szent Lőrinc-rendi atya volt a gyóntatója tizenhét éves koráig, amíg ki nem került az intézetből, sőt még otthon is néhány hónapig áhítatos hitéletet folytatott, akárcsak az anyja, aki, mint általában a délfranciák, buzgó katolikus. Aztán egyszerre csak mintha elpattant volna benne valami, és kijelentette szüleinek, hogy leküzdhetetlen ellenszenv támadt benne a gyónás iránt. Anyja hajlamos lett volna szeszélynek minősíteni Rosalie vonakodását, de apja közbelépett:

— Hagyd őt, hagyd... Engem is elfogott egyszer ez az érzés; olyan idős lehettem, mint Rosalie.

Attól kezdve Rosalie-nak a saját lelkiismeretén kívül senki mástól nem kellett tanácsot és útmutatást kérni. De vérbeli párizsi volt és nagyvilági dáma, s irtózott az ízléstelen függetlenkedéstől; ha Numa el akar járni a templomba, ő elkíséri, ahogy annyi ideig elkísérte anyját is, de a hazugságot, az elvesztett hit színlelését nem vállalja.

A férfi meghökkenve, szörnyűködve hallgatta eze-

ket a szavakat. Rosalie erkölcsi lényének erélyes megnyilatkozása teljesen megzavarta az ő nézeteit a nő alacsonyrendűségéről.

— Hát te nem hiszel Istenben? — kérdezte, ügyvédi pátozának legjavát sűrítve hangjába, s kezét ünneplésen fölemelte a mennyezet mintázata felé.

— Hát ez is lehetséges? — tört fel a kiáltás Rosalie-ből oly ösztönösen, oly őszintén, hogy felért egy hitvallással.

Numa ekkor a közfelfogással hozakodott elő, a társadalmi illemszabályokra, a vallásos és monarchikus eszmék összefüggésére hivatkozott. Az előkelő hölgyek, a hercegasszony és Mme d'Escarbès egytől egyig buzgó templombajárók, s gyóntatójuk meghívást kap vacsoráikra, estélyeikre. Nagyon rossz hatást tenne, ha kitudódna, hogy... Aztán félbeszakította önmagát, mert észrevette, hogy belegabalyodik mondanivalójába, s a vita abbamaradt. Két vagy három egymás utáni vásárnapon áhítatosságot mutatva elkísérte feleségét a misére; Rosalie legalább karonfogva sétálhatott férjével. De Numa hamarosan beleunt az új rendbe, azzal hozakodott elő, hogy sok a dolga, s felhagyott a vallásos érzelmek fitogtatásával.

Ez az első nézeteltérés egyáltalán nem zavarta meg családi életüket. A fiatalasszony megkettőzte figyelmeségét, őszinte, mindig derűs hódolattal vette körül férjét, mintha csak bocsánatát akarta volna megszerezni. Lehetséges, hogy Rosalie már nem volt olyan vak, mint eleinte, talán homályos előérzet nyugtalanította, amelyet nem mert magának bevallani, de mégis boldog volt, mert boldog akart lenni, mert elkezdődött számára az a titokzatos időszak, amikor a fiatalasszonyok egész élete megváltozik, s feltáruul előttük női

hivatásuk, amelyet még beburkolnak hajdani álmaik és sejtelmek, esküvői fátyluk e foszlányai. Az ébredés nem késztetett sokáig. Iszonyú volt, és hirtelen jött.

Egy nyári napon történt — a nyarat Orsay-ban töltötték, Le Quesnoy-ék birtokán. Rosalie apja és férje mindennap bejárt Párizsba, s már útnak indultak, amikor a babakelengyén dolgozó fiatalasszony észrevette, hogy az egyik minta hiányzik. Pólya, édes istenem, igen. A boltokban szebbnél szebbeket árulnak ugyan készen, de az igazi anyáknak, akik már kezdettől fogva anyák, gyönyörűségük telik abban, hogy maguk szabják-varrják a babakelengyét, s ahogy telik a doboz, felhalmozódik benne a gyerekholmi, úgy érzik, siettetik a várva várt újszülött jövetelét, mintha minden öltés közelebb vinné őket hozzá. Rosalie a világ minden kincséért sem fosztotta volna meg magát ettől a boldogságtól, és nem engedte meg senkinek, hogy részt vegyen abban a hatalmas munkában, amely már öt hónapja tart, amióta megbizonyosodott boldogságáról. Orsay-ban egy nagy katalpafa árnyékában dolgozott, a padon valóságos kirakat volt babakelengyéből, az apró főkötőket az öklén próbálta ki, a flanelruhácskák, a pici réklik elálló ujjai mintha a csecsemőkor életét és merev mozdulatait jelképeznék... És éppen az a minta hiányzik.

— Küldd el a szobalányodat — mondta az anyja.

— ...A szobalány, ugyan!... Hogy tudná az elintézni! — Nem, én magam megyek... Délelőtt végzek a bevásárlásokkal... Aztán meglepem Numát és megeszem az ebédje felét.

Már előre mulatott, akárcsak egy csínyen, hogy férjével együtt fogyasztja majd el a szalmaözvegyebédet a Scribe utcai lakásban, ahol a szobák egy része le van

zárva, a függönyöket leszedték, és a bútorokat nyári huzat borítja. Kuncogott magában, amikor a vásárlások végeztével fölment a szőnyegtelen lépcsőn, — a párizsi ház, mint általában szokás, levetette díszait — s miközben óvatosan bedugta a kulcsot a zárba, hogy férjét meglepje, ezt gondolta: Egy kissé elkéstem... Bizonyára megebédelt már.

Az ebédlőben valóban csak romjait találta a kétszemélyes remek kis lakomának, az asztalnál a kockás kabátos komornyik ült, s nagyban kebelezte be az étel és ital maradékait. Rosalie az első pillanatban csak azt látta, hogy az eltervezett meglepetés füstbe ment, és ő tehet róla. Ha nem időzött volna oly sokáig abban az üzletben a szebbnél szebb hímzett, csipkés babaholmik közt...

— Az úr már elment?

Az inas késlekedett a válasszal, a hosszú pofaszkáll közt sunyító széles, pimasz arca hirtelen elsápadt, de Rosalie-nak ez még nem tűnt fel. Csak a szolgálta zavarát látta benne, akit rajtakapnak a csenésen és a torokkodáson. Az inas végül mégiscsak kinyögte, hogy az úr még itthon van... el van foglalva... huzamosabb ideig. De mennyi időbe telt, amíg ezt eldadogta, hogy reszketett a keze, míg leszedte az asztalt, és friss terítéket rakott úrnőjének!

— Egyedül ebédelt?

— Igen, asszonyom... Azaz hogy... Bompard úrral.

Rosalie szeme egy székre meredt; fekete csipkekendő volt rádobva. Az inas is meglátta, s ahogy tekintetük találkozott a csipkekendőn, Rosalie-ba egyszerre behasított a valóság. Hirtelen, szó nélkül keresztülrohant a kis várakozószobán, egyenest a dolgozószoba ajtajá-

nak, sarkig kicsapta, s aztán végigvágódott a földön. Azok ott ketten még csak be sem zárkóztak.

És csak látták volna azt a nőt, azt a negyvenéves fonyadt szőkeséget: cserzett a bőre, ajkai keskenyek, szempillája keshedt, akár az ócska bőrkesztyű, a szeme alatt a kicsapongó élet nyomai, mintha lilás sebhelyek lennének, válla szögletes, hangja kellemetlen. De hát arisztokrata... d'Escarbès márkiné!... S a délvidéki ember szemében ez mindenért kárpótol, a címer elta- karja a nőt. A márkiné egy botrányos pör után külön- vált férjétől, összekülönbözött hozzátartozóival és az arisztokrata negyed előkelő családjaival, átállt a csá- szárpártiak közé és szalonjának, ahol a császárság leg- előkelőbb személyiségei feleség nélkül jelentek meg, politikai, diplomata, sőt enyhén rendőri jellege is volt. Két esztendei cselszövés után, amikor már hívekre és befolyásos kapcsolatokra tett szert, elhatározta, hogy fellebbez. Az elsőfokú bíróság előtt Roumestan kép- viselte, így hát nem utasíthatta vissza a pör tovább- vitelét. Mégis eleinte habozott közismert politikai néze- teik miatt... De a márkiné úgy utánavetette magát, és ez annyira hízelgett az ügyvéd politikai hiúságának, hogy Roumestan ellenállása megtört. Most, hogy a fellebbezést be kellett nyújtani, mindennap találkoztak, hol Numa, hol a márkiné lakásán, és ily módon nagy hévvel két legyet is ütöttek egy csapásra.

Rosalie csaknem belepusztult ebbe az iszonyú fel- fedezésbe, amely oly váratlanul sebezte meg benne az élettárs és a leendő anya fájó érzékenységét, hiszen két szívet, a szenvedésnek két góciát hordozta magában. A gyermek elpusztult, az anya túlélte. A megsemmisült- ség három napja után visszanyerte emlékezetét, s el- kezdődött a szenvedés: keserű könnyei patakzottak,

mint az áradat, nem lehetett se megállítani, sem elapasztani. S mikor egyetlen jajkiáltás, egyetlen panaszszó nélkül kisírta magát a barát, a férj árulása miatt, könnyei még hőségesebben eredtek el az üres bölcső láttára, ahol a halványkék, áttetsző függöny mögött ott feküdtek a gazdátlan babakelengye kincsei. Szegény Numa is csaknem annyira kétségbe volt esve. Saját hibája miatt meghíusult, megsemmisült az a remény, hogy egy kis Roumestan jöjjön a világra, elsőszülött, akit a provence-i családokban áhítatos szeretet vesz körül; a lemondásba temetkezett női arc, az összeszorított szájú, hangtalanul zokogó bánat hasogatta Numa szívét: másfajta fájdalom volt ez, mint az a tünetető, felszínes érzelmesség, ahogy ő reszkető ajkakkal ott ült áldozata ágyánál, és a szeme tágra meredt. — Rosalie... Ugyan, na... — Semmi mást nem bírt mondani, de mennyi mindent hordott magában ez a kissé meghatódott, délvidékiek hangsúlyú »ugyan, na«. Benne volt az is: Ne bánkódj már, szegény kis bolondom... Nem érdemes... Hiszen én szeretlek.

Valóban szerette is, amennyire az ő felszínességével a komoly érzés egyáltalán összeegyeztethető. El se tudta volna képzelni, hogy más vezesse az ő házát, más viselje gondját, más becézze. Numa oly gyermekes módon szokta mondani: — Szükségem van egy odaadó lényre a közvetlen közelemben! — El kellett ismernie, hogy ennél teljesebb, ennél szeretőbb odaadást nem is kívánhat, és megrémült attól a gondolattól, hogy elveszítheti. Hát ha ez se szerelem!

Sajnos, Rosalie egészen mást várt. Élete összetörött, a bálvány a földön hevert, s bizalma végképp megrendült. És mégis megbocsátott. Megbocsátott neki szánalomból, ahogy az anya enged síró, megalázkodó gyer-

mekének, nevük tekintélye, apja neve miatt, amelyet a válópör botránya bezennyezett volna, megbocsátott, mert családja azt hitte, hogy ő boldog, s nem akarta megfosztani őket ettől az ábrándtól. Rosalie nagylelkű volt, de kijelentette: ha Numa ismét bezennyezne kapcsolatukat, nem számíthat bocsánatára. Soha többé! — vagy pedig könyörtelenül, visszavonhatatlanul, az egész világ előtt elválnak egymástól... Mikor e szavakat kimondta, hangjában és tekintetében a női büszkeség felülkerekedett a társadalmi szokásokon, megköttöttségeken.

Numa megértette, és őszinte szívvel fogadta meg, hogy soha többé. Még most is beleremegett, ha arra gondolt, hogy boldogságát, a nyugalmat, amelyhez ő úgy ragaszkodott, szinte eljátszotta a csupán hiúságát kielégítő élvezetért. Megkönnyebbült, hogy megszabadult előkelő hölgyétől, ettől a nagycsontú márkinétól, aki — címerétől eltekintve — éppoly kevéssé felelt meg neki, akárcsak a »mindenki-hajdani-babája« a Malmusban; hogy nem kell több leveleket írni, találkát megbeszélni, s eltűntek az érzelmes regénynek azok a cikornyás, ócska kellékei, amelyek oly kevéssé illettek az ő fesztelenségéhez — mindez csaknem annyira felvillanyozta, mint felesége megbocsátó jósága és a helyreállt családi béke.

Ugyanolyan boldog volt, mint azelőtt. Látszatra semmi sem változott életmódjukban. Az asztal mindig terítve, egymást követték a nagy vendégeskedések, estélyek, Roumestan énekelt, szavalt, pávaként ragyogtatta képességeit, és nem is sejtette, hogy közvetlen közelében egy tágra nyílt szép szempár figyeli őt azzal a tisztánlátással, amelyet az igazi könnyek hoznak meg. Rosalie most már ismerte nagy emberét. Csupa handa-

banda, csupa frázis, egy-egy felbuzdulásban jószívű és nagylelkű, de ez rövid ideig tart; jósága szeszélyből, kérkedésből és tetszenivágyásból fakad. Érezte, hogy meggyőződése és gyűlölete egyaránt ingatag, s hogy jellemének alig van valami szilárd alapja. Ráadásul rettegett mindkettőjük miatt, hiszen a nagy szavak és a harsány hang mögött gyöngeség lapul; ez a gyöngeség méltatlankodással töltötte el Rosalie-t, de egyszersmind odafűzte őt Numához azzal az oltalmazó anyai ragaszkodással, amelyben a nő gyöngédsége menedéket keres, amikor a szerelemnek már vége. Rosalie az árulás ellenére is hajlandó volt az önfeláldozó odaadásra, de titkos félelem nyomasztotta: »csak ne csalatkozzam benne«.

Az éles szemű Rosalie hamarosan észrevette, hogy férje nézetei megváltoztak. Numa kapcsolata elhidegült a Saint-Germain negyeddel. Az öreg Sagnier nanking-mellénye és lilimos nyakkendője már nem keltette fel benne a régi tiszteletet. Úgy találta, hogy ez a kiváló intelligencia hanyatlik. Már csak az árnyéka foglal helyet a képviselőházban, egy bóbiskoló árnyék, mintha csak a végelgyengülésben levő legitimizmus tehetetlenségét jelképezné... Numa lassanként pálfordulást tett, és háza kapuját kitartha a császárság oszlopos támogatói előtt: d'Escarbès márkiné készítette elő Numa irányváltozását, az ő szalonjában ismerkedett meg a császárság párthíveivel.

— Vigyázz a nagy emberedre... Úgy látom, vedlik — mondta a tanácselnök leányának, mikor az ügyvéd az asztalnál sziporkázó gúnnyal kifigurázta a freschdorfi pártot;* Don Quijote fapegazusához hasonlította,

* A royalisták.

amely mozdulatlanul áll egy helyben, akár a cövek, de bekötött szemű lovasa azt hiszi, hogy hatalmas utat tesz meg rajta a levegőben.

Rosalie-nak nem kellett sokáig faggatni Numát. Bármenyire értett is férje a színleléshez, hazugságainak nem iparkodott furfanggal és csalafintasággal hitelt adni; olyan átlátszóak voltak, hogy rögtön rajta lehetett kapni. Rosalie egy reggel benyitott férje dolgozószobájába, Numa elmerülten fogalmazott egy levelet. Az asszony odahajolt hozzá:

— Kinek írsz?

Numa hebegett, igyekezett valamit kinyögni, de felesége átható és állhatatos tekintete olyan volt, akár a lelkiismeret, s belőle kénytelen-kelletlen feltört az őszinteség... Semmitmondó és dagályos stílusban, a törvénytöréseken szónokoló ügyvéd handabandázó stílusában levelet írt a császárnak, bejelentve, hogy az államtanácsosi tisztséget elfogadja. A levél így kezdődött: *Délvidéki royalista vagyok, monarchikus meggyőződésben és a múlt mélységes tiszteletében nevelkedtem, s úgy vélem, hogy sem a becsület, sem lelkiismeretem ellen nem vétkezem, ha...*

— Ezt nem küldheted el! — mondta az asszony felindultan.

Numa először heveskedett, nagy hangon, durván beszélt, akárcsak az apsi polgár, mikor odahaza veszekszik. Végre is mi a csodának üti bele az asszony az orrát? Mit ért ő ehhez? Ő sem gyötri Rosalie-t amiatt, hogy milyen formájú kalapot visel, vagy milyen szabású az új ruhája. Mennydörgött, akárcsak a tárgyalóteremben a közönség előtt. Rosalie pedig néma és szinte megvető nyugalommal hagyta elvonulni a kitörést, a már eleve összeroppant akarat szánalmas ron-

csait. Az indulatos emberek az ilyesfajta rohamok miatt szenvednek vereséget, mert kifárasztják és lefegyverzik őket.

— Nem fogod elküldeni ezt a levelet — ismételte az asszony. — Hiszen meghazudtolnád vele az egész eddigi életedet, a kötelezettségeidet.

— Kötelezettségeimet? ... Kikkel szemben?

— Velem... Emlékezz csak, amikor megismerkedtünk, a császári jelmezes komédia elleni lázadásod, nemes méltatlankodásod vette meg a szívemet. És még nézeteidnél is fontosabb volt nekem az a szilárd elvi magatartás, az a férfias akarat, amelyet úgy csodáltam benned.

Numa védekezett. Hát egész életében ott gubbasszon abban a dermedt, tehetetlen pártban? Olyan az, mint egy tábor, amelyet elborított a hó. Egyébként nem ő kínálkozott fel a császárságnak; a császárság fordult hozzá. A császár kitűnő ember, temérdek ötlete van, messzire kimagaslik környezetéből... És még egy csomó ürügyet hordott össze, hogy átpártolását megmagyarázza. Rosalie egyiket sem fogadta el, és rámutatott arra, hogy ez a köpönyegforgatás nemcsak hitvány, hanem ügyetlen is.

— Hát nem látod, hogy ezek az emberek egytől egyig mennyire nyugtalanok; érzik, a talaj mindenütt üreges alattuk, alá van aknázva. A legcsekélyebb lökésre, ha csak egyetlen kő leválik, minden összeomlik... És micsoda szakadékba!...

Rosalie fejtegette, összegezte, részletezte mindazt, amit egy csendes szemlélődő nő összegyűjt és leszűr a vacsora utáni beszélgetésekből, amikor a férfiak külön csoportosulnak, otthagyják unatkozni értelmes vagy ostobácska feleségüket, s az asszonyok semmitmondó

csacsogását a divatkérdésnek és a társasági pletykáknak nem mindig sikerül felélenkíteni. Roumestan álmélkodott... — Fura kis asszony!... Honnan is szedte mindazt, amit itt most elmondott. Nem is gondolta volna, hogy ilyen okos. Mint a túláradó természetű emberek, ő is változékony volt — az effajta embereknek ez a szélsőségesség a vonzóerejük — s két keze közé fogta azt az okoskodó, elragadóan fiatal fejcskét, és gyengéd csókok záporával borította el.

— Igazad van, százszor is igazad... Éppen az ellenkezőjét kell megírni...

Már-már széttépte a levél fogalmazványát, de a legelőjén egy mondat nagyon tetszett neki; használható lesz, ha egy kissé átalakítja ilyenféleképpen:

— *Délvidéki royalista vagyok, monarchikus meggyőződésben és a múlt mélységes tiszteletében nevelkedtem, s úgy vélem, vétkeznék a becsület és lelkiismeretem ellen, ha elfogadnám azt a tisztséget, amelyet Felséged...*

Ezt az igen udvarias, de határozott visszautasítást a legitimista újságok közölték; hatalmas módon emelte Numa tekintélyét és neve a meg nem vesztegethető hűség fogalmává vált. »Az elszakíthatatlan« — így nevezte el Roumestant a *Charivari* karikatúrája; a tréfás rajz azt ábrázolta, hogy a politikai pártok egymással marakodva cibálják a nagy ügyvéd tógáját. Aztán kis idő múlva összeomlott a császárság, és mikor a bordeaux-i nemzetgyűlés összeült, Numa három délvidéki megye mandátuma között válogathatott; egyes-egyedül annak a levélnek köszönhette, hogy megválasztották képviselőnek. Első, kissé dagályos ékesszólású beszédei hamarosan az egész jobboldal vezérévé tették. Ő bizony csak aprópénz volt az öreg Sagnier-hez képest, de az átlag-

ember-korszakban ritkán akad nagy egyéniség, s az új pártvezér ugyanolyan könnyedén vitte a vezérszólamot a parlamentben, mint hajdanában a Malmus díványán.

A törvényhatósági bizottság tagja lett megyéjében, az egész Délvidék bálványa, s tekintélyét még emelte apósának fényes állása, akit a császárság bukása után a Semmitőszék elnökévé neveztek ki. Numának előbbutóbb miniszteri tárcát kell kapnia. Addig is nagy ember ő mindenki számára, kivéve a feleségét; újsütetű hírnevét szeretetreméltóan, barátságosan, kedélyesen hordozza Párizs, Versailles meg a Provence között, de nem dicsekszik vele, és úgy óvja, akár a cilindert a kalapdobozban.

IV. FEJEZET

A délvidéki nagynéni. Gyermekkori emlékek

A Portal-ház, ahol Aps nagy szülötte provence-i tartózkodása folyamán lakik, a város látványosságai közé tartozik. Ott szerepel Joanne útikalauzában Juno temploma, az amfiteátrum, az ókori színház és az Antoninusok tornya, a római uralom e régi emlékei között, amelyekre a város annyira büszke, s amelyeket oly gondosan óv. De ennek a patinás vidéki háznak nem a nagyra méretezett, tömör, bolthajtásos, erős vasszegekkel kivert kapuját, nem is a lándzsavégű, sűrű vas-

rácscsal díszített magas ablakait csodáltatják meg az idegenekkel, hanem az elsőemeleti balkont, ezt a kis erkélyt a bejárat felett, amelyet kipúposodó vaskorlát szegélyez. Amikor Roumestan a városba érkezik, itt jelenik meg, innen beszél a tömeghez; az egész város tanúskodhatik arról, hogy azokat a szeszélyes görbüléseket, azt a kidudorosodást a szónok hatalmas erejű ökle nyomta ki a vason, amely valamikor egyenes volt, akár a vonalzó.

— No, né!... A mi Numánk még a vasat is meggyúrta!

S az apsiak szeme kidülled, és az *r* betűket úgy ropogtatják — *meggyúrta* —, hogy a kétségnek még csak az árnyéka sem férhet állításukhoz.

Numa szülővárosának lakói büszkék és gyermekesen jóindulatúak, de rendkívül fogékonyak a benyomásokra, a nyelvük pedig féktelen. Tökéletes bizonyíték erre Portal néni, aki igazi mintapéldánya a helybeli polgárságnak. Termetes, gutaütésre hajlamos asszony, petyhüdt, vértolulások lila arca élesen elüt nyaka és homloka hófehérségétől, amely hajdani szőkeségére emlékeztet. Mályvaszínű szalaggal díszített főkötője alól gondosan ápolt, ezüstfehér hajfonatok kandikálnak ki, ruhadereka ferdén van összekapcsolva, s mégis olyan tekintélyes, olyan méltóságteljes. A kellemesen mosolygó Portalné asszony így jelenik meg először előttünk a délvidéki szokás szerint légmentesen elzárt félhomályos szalonjában. Azt gondolná az ember, családi arcképet lát, egy öreg Mirabeau márkinét, aki oly jól odaillik ebbe a régi családi lakba, amelyet százsz eszten-deje építtetett Gonzague Portal, az aixi parlament hajdani főtanácsosa. Provence-ben találni még ilyen régies házakat és arccokat, mintha a múlt század éppen most

suhant volna ki az oszlopdíszes magas ajtókon, és sokfodros ruhájának egy csücskét becsipentette az ajtószárny.

Ám, aki a nénival beszélget, és szerencsétlenségére azt állítaná, hogy a protestáns ember is ér annyit, mint a katolikus, vagy hogy V. Henrik nem kerül rövidesen trónra, azt tapasztalná, hogy a régi arckép szenvedélyes dühvel lendül ki keretéből, nyakán kidagadnak az erek, felindulástól reszkető keze összekúszálja gondosan elrendezett, sima haját, irtózatos méregbe jön, és csak úgy záporozza a szitkokat, a fenyegetést meg az átkokat. Ez a harag közismert az egész városban, furcsa megnyilvánulásait gyakran emlegetik. Az egyik estélyén az inas feldöntött egy borosüvegekkel teli tálcát; Portal néni kiabált, aztán lassanként egyre nagyobb indulatba jött, a szemrehányásból jajveszékelésbe, majd őrzöngő felindulásba csapott át, amikor a méltatlankodás már szavakat sem talál. Akkor aztán fojtogatta mindaz, ami még kikíváncozott belőle — s mivel nem verhetette meg az ügyetlen inast, aki nagy bölcsen elfüstölgött —, hogy visszatartsa dühkitöréseit és eltakarja indulattól eltorzult arcát, felemelte selyemszoknyáját, fejére borftotta, arcát beletemette, mit sem törődve azzal, hogy vendégei előtt mutogatja kövér testén a keményített fehér alsószoknyáit.

Szerte a világon mindenütt örültnek tartották volna; Apsban, a lobbanékony és indulatos emberek hazájában mindössze úgy vélekedtek, hogy Portalné »szeret kiabálni«. Valóban, ha egy csendes délután, amikor a város kolostori némaságába csak a tücskök ciripelése és néhány zongora-akkord visz némi életet, valaki átmegy a Cavalerie téren, a régi ház ablakaiból furcsa üvöltözést hall: az asszonyosság szidja és hajkurássza cselé-

deit: — Te szörnyeteg... gyilkos, haramia... te szent-ségrabló... levágom a karod... szíjat hasítok a hátadból! — Ajtócsapkodás, a visszhangzó, fehérre meszelt boltozatok alatt a lépcső rácsa megrezdül, ablakok vágódnak ki nagy robajjal, mintha most dobnák ki a darabokra szaggatott szerencsétlen cselédeket, akik továbbra is szépen ottmaradnak szolgálatban; már megszokták a viharokat, és tudják, hogy ez csak amolyan szófia beszéd.

Végeredményben a néni áldott jó teremtés, szenvedélyes, nagylelkű, az a délvidékiekre jellemző tetszés-, odaadás- és önfeláldozási vágy van benne, amelynek előnyös megnyilvánulásait Numa már gyakran tapasztalta. Mióta megválasztották képviselőnek, a Cavalerie téri ház az övé volt, nagynénje csupán azt a jogot tartotta fenn magának, hogy élete végéig ott lakhasson. S micsoda ünnepnap, mikor párizsi vendégei megérkeznek, vége-hossza nincs a tisztelgő meneteknek, fátylászenének, a fogadásoknak, látogatásoknak, amelyekkel a nagy férfiú jelenléte felpezsdíti az ő magányos, mozgalmasság után sóvárgó életét. És ráadásul rajong unokaöccse feleségéért, éppen azért, mert természetük olyan ellentétes; rajongásába az a tisztelet is vegyül, amelyet Le Quesnoy elnöknek, Franciaország legfőbb bírójának leánya ébresztett benne.

A fiatalasszonynak csak kivételes türelme és szüleitől örökölt hagyományos családtisztelete adott erőt, hogy két hosszú hónapig elviselje a szeszélyeit, fárasztó meglepetéseit ennek a zűrzavaros, csapongó képzeletnek, amely ugyanolyan mozgékony, amilyen tunya a nagy, kövér test. A penészszagú, levegőtlen előcsarnokban, amely hűvös, akár egy mór épület udvara, Rosalie, az örökké tevékeny párizsi nő kézimunkázott, és órák

hosszat hallgatta a szemközti fotelben ülő terebélyes hölgy meglepő történeteit, aki karjait lóbálja, és a két keze üres, hogy annál jobban gesztikulálhasson, s pihető lélegzettel meséli el újra meg újra az egész város krónikáját, a különböző történeteket a kocsisról meg a szolgálókról, akik hangulatának megfelelően néha a tökéletesség mintaképei, máskor meg szörnyetegek. A néni beszéd közben mindig lelkesedik valamiért, vagy szenvedélyesen méltatlankodik valami miatt, és vádak hiányában ellenszenvét ijesztően súlyos, ármányos vagy véres, vadromantikus bűnökkel indokolja: akárcsak a hitterjesztési évkönyv, az ő feje is telis-tele volt effajta históriákkal. De szerencsére Rosalie az ő Numája mellett már megszokta a szavaknak ezt a tomboló szenvedélyét. Jóformán tudatába se hatolt. Csak néha kérdezte önmagától, hogy ő, aki olyan zárkózott, olyan hallgatag, miként is keveredhetett ezeknek a komédiásoknak, ezeknek a nagyhangú frázisgyártóknak és hadonászóknak a családjába, s csak akkor szakította meg a kövér hölgyet egy szórakozott »ó, néni kérem«-mel, amikor az már igazán túlságosan elvetette a súlykot.

— Csakugyan igazad van, kicsikém. Talán túlzok egy kevéssé.

De a néni szertelen képzelete hamarosan újra neki lendült, s ismét csak ott száguldott valamelyik őrült vesszőparipáján; szenvedélyes arcjátéka hol tragikus, hol meg komikus, széles ábrázatán váltakozva jelent meg az ókori színhátság e két maszkja. Csak akkor higgadt le, amikor egyetlen párizsi útjáról és a »Somon« átjáró csodáiról beszélt; egy kis hotelben lakott, ahová a délvidéki nagykereskedők szoktak megszállni és csupán a meglegházszerű, fullasztó üvegtető alatt jutott egy kis levegőhöz. A néni Párizsról szóló emlékezéseiben ez

a szűk utcácska úgy jelent meg, mint a fejlődés, az elegancia központja, a nagyvilágiasság megtestesült fogalma.

Unalmas és üres fecsegését a lehető legmulatságosabb, legkülönösebb franciaság fűszerezte, az elcsépelte frázisok, a régi retorika elszáradt virágai valami fura provence-i ízzel keveredtek, mert Portal néni nem állhatta szűkebb hazája nyelvét, ezt a csodálatosan színes és zengő tájszólást, amely a latinság visszhangjaként rezeg a kéklő tenger felett, és csupán az egyszerűbb városlakók meg a parasztok beszélik. Ő ahhoz a provence-i polgársághoz tartozott, amely *osztán* helyett *oszt*-ot mond, s azt hiszi, ez a helyesebb. Ha Ménicle kocsis (rendes nevén Dominique) amúgy parasztosan azt mondta: — Mék, osztán adok egy kis abrakot a lúnyi — Portal néni méltóságteljes arkifejezést öltött, és így felelt: — Nem értem, jóember... beszéljen franciául! — Mire Ménicle iskolás gyerek módjára megismételte: — Menek, oszt adok egy kis abrakot a lúnak... — Helyes... Ezt már értem. — És a kocsis dolgára ment abban a szent meggyőződésben, hogy ő most már helyes franciasággal beszél. Igaz, hogy Valence-on túl a Délvidék népe csak ezt a francia nyelvet ismeri.

Egyébként Portal néni mindazokat a szavakat, amelyek nem feleltek meg ízlése szeszélyeinek, átalakította valami helybeli nyelvtan iratlan szabályai szerint: vonat helyet vontot, bútorát helyett butrát mondott, az anekdotát anédótának, a lajstromot pedig listromnak ejtette ki. A párnacihát cihajnak nevezte, a zsalugátért zsalugatternak, a forró üstöt pedig, amely minden évszakban ott volt a lába alatt, forró plüssnek. Ő nem sírt, hanem *zokogásba omlott*, és bár *ránehezült* volt a lába,

mégis egy félóra alatt bejárta a várost. S ráadásul tele-
tűzdelte beszédét azokkal a kis indulatszavakkal, ame-
lyeknek nincs határozott jelentésük: a provence-iak
általában sűrűn használják ezeket az apró szóforgácsok-
kat, mondataik közé iktatják, hogy enyhítsék, felfokoz-
zák, vagy nyomatékot adjanak változékony hangsú-
lyuknak: — *hej, hé, tyű, lám, no, nem úgy ám, de
bizony, nana!...*

A délvidéki hölgy megvetése nemcsak szűkebb ha-
zája tájszólására irányult, hanem kiterjedt a helyi szo-
kásokra, hagyományokra, sőt a ruházatkódásra is. Portal
néni nem tűrte, hogy kocsisa provence-i tájnyelven be-
széljen, vagy hogy a szolgálólány arles-i pántlikát, fodros
ingvállat viseljen. — Az én házam nem tanya vagy
fonoda — mondogatta. De azt sem engedte meg nekik,
hogy kalapot hordjanak. A kalap Apsban a polgári
származás megkülönböztető hierarchiáját jelzi; ezzel jár
az Asszonyom megszólítás, amely a köznépbeli nőket
nem illeti meg. Csak látni kell a nyugalmazott kapitány,
vagy az évi nyolcszáz frankot kereső városi kistiszt-
viselő feleségét, aki maga megy a piacra, hogy nagy-
szélű kalapjának koronája alól milyen leereszkedően
beszél a dúsgazdag crau-i majorosnéval, a régi, igazi
csipkével szegélyezett gyolcskendőt viselő parasztasz-
szonnyal. A Portal-ház hölgyei már több mint egy év-
század óta kalaposan jártak. Így hát a néni nagyon
megvetette a szegények világát, s iszonyúan összetűzött
Numával, néhány nappal az amfiteátrumi népünnepély
után.

Péntek délelőtt történt, villásreggeli közben. Amolyan
délvidéki villásreggeli volt ez, kedves a szemnek, és
látszatra ínycsiklandó, de ugyancsak sovány, mert Por-
tal néni szigorúan tartotta magát a regulához. Az ab-

roszon a nagy zöldpaprikák mellett vérbélű füge és óriási, rózsaszín magnóliákhoz hasonló görögdinnyeszeletek, szardellás lepény és kis fehér zsemle, amelyet csak azon a vidéken sütnek, csupa könnyű étel; a friss vízzel teli mázas kancsók mellett édes borral töltött palackok, odakint pedig ciripeltek a tücskök, villóztak a napsugarak, s egy arany sugárnyaláb szökött be a félig nyitott ajtón az óriási ebédlőbe, amely visszhangos és boltozatos, akárcsak egy kolostor refektórium.

Az asztal közepén egy melegítőn két szép szelet sült párolgott Numa számára. Mert ámbátor nevét áldásba foglalták a vallásos összejöveleteken, s minden imádságukba belevegyítették, de lehet, hogy éppen emiatt, Aps nagy szülőtte felmentést kapott a püspök úr őnagyméltóságától. Ő az egyetlen a családban, aki húst eszik böjti napokon is; jókedvűen szabdalja erőteljes kezével a véres húst, s nem törődik sem feleségével, sem sógor-nőjével, akik éppen úgy, mint Portal néni, fűgével és görögdinnyével kénytelenek jóllakni. Rosalie ezt is megszokta. A heti kétszeri szigorú böjt hozzátartozott az ő évenkénti megpróbáltatásaihoz, akárcsak a forró nap, a por, a mistral, a szúnyogok, a néni történetei, meg a vasárnapi mise a Szent Perpetua-templomban. Ám a jóétvágyú Hortense fiatal gyomra teljes erővel kezdett lázadozni, és csakis nénjének tekintélye tett lakatot az elkényeztetett gyermek szájára, akinek csípős megjegyzései felbolygatták Portal néni valamennyi elképzelését a fiatal leányok neveléséről és helyes magaviseletéről. Hortense így hát csak komikusan forgatta szemét; amíg a sok vacak zöldséget ette, vadul kitágult orrlyukakkal szimatolt Roumestan pecsenyéje felé, és a foga között mormolta, hogy csak Rosalie hallhatta:

— Hej, de jólesnék!... Ma reggel lovagolni voltam... Éhes vagyok, mint a farkas.

Lovaglóruháját még nem vetette le, remekül illett magas, karcsú alakjához, akárcsak a kis férfigallér pajos, szabálytalan arcához, amelyet felhevített a lovaglás és a szabad levegő. És a reggeli lovaglás újabb kiruccanásra ösztökélte.

— Most jut eszembe, Numa... Mikor megyünk el Valmajourhoz?

— Miféle Valmajour? — ismételte a nevet Roumestan, akinek szertelen agyából már rég kihullott a tamburinos emléke... — Ahá, tudom már, Valmajour... Egészen kiment az eszemből... Micsoda művész!

Egyre jobban tűzbe jött, maga előtt látta az amfiteátrum boltíveit, a farandole kanyargó menetét; a tamburin tompa pergése ott dobol emlékezetében, s mintha még gyomra üregében is érezné a hangját. Hirtelen megfogant benne az elhatározás.

— Portal néni, fogasson be nekünk a kis hintóba. Reggeli után elmennénk.

A néni nagy szemepára lángolt, akárcsak a japán bálványoké, és szemöldöke ráncba szaladt.

— A kis hintót... Ugyan már!... Aztán minek? Csak nem akarod elvinni a feleséged meg a sógornődet ehhez a tütü pampamhoz.

A tütü pampam olyan jól kifejezte a két hangszert, a furulyát meg a dobot, hogy Roumestan nevetni kezdett. De Hortense hevesen védelmébe vette az ősi provençe-i tamburint. A délvidéki benyomások közül ez hatott rá legjobban. Aztán meg nem is lenne becsületes dolog, ha nem váltanák be a derék fiúnak tett ígéretet.

— Nagy művész ő... Hiszen maga is mondta, Numa!

— Igen, igen, húgocskám, igaza van... Meg kell látogatnunk.

De Portal néni valósággal fuldoklott, és sehogy sem bírta megemészteni, hogy olyan ember, mint az ő unokaöccse, egy képviselő, ekkora fáradságra szánja rá magát holmi parasztok miatt, akik nemzedékek óta csak tilinkóznak a falusi ünnepélyeken.

Egészen belelovalta magát ebbe a gondolatba, megvetően biggyesztette el az ajkát, utánozta a muzsikusz mozdulatait, ujjait egy képzeletbeli tilinkó lyukaira illesztette, a másik kezével meg az asztalt csapkodta. No, hiszen szép kis társaság lesz ez a hölgyeknek!... Ilyesmi csak Numának juthat eszébe... Még hogy elmenni Valmajourékhöz, szentséges Szűzanyám!... Egészen tűzbe jött, s már mindenféle gaztettekben marasztalta el, szörnyetegeknek festette le őket; történelmi nevezetességű gyilkosok, akár a Trestailon-család, s aztán észrevette, hogy az asztal túlsó végén Ménicle kocsis, Valmajour földije megrökönyödve az elképedéstől bambán elmeredt ábrázattal hallgatja őt. Bösz hangon tüstént rárivallt; megparancsolta, hogy gyorsan öltse magára a libériát, a kocsi pedig álljon elő egy negyed híján két órára. A néni valamennyi dühkitörése ilyenformán szokott véget érni.

Hortense ledobta szalvétáját, odaszaladt a kövér nénihez, és kétfelől csókot cuppantott arcára. Nevetett, ugrándozott örömeiben.

— Siessünk, Rosalie.

Portal néni Rosalie-ra nézett.

— No hát remélem, nem fogsz te is elkoncsorogni ezzel a két gyerekkal.

— Nem, néni... Én itthon maradok maga mellett — mondta a fiatalasszony, és mosolygott azon, hogy fárad-

hatatlan előzékenysége, szeretetre méltó lemondása miatt ebben a házban végül már az öregek közé sorolják.

Ménicle a parancsolt időben megjelent a kis hintóval, de előre küldték az amfiteátrumhoz, ahol majd találkozni fognak; Roumestan gyalog indult el sógor-nőjével. Hortense meg akarta nézni Apsot, és büszkeséggel töltötte el, hogy a nagy férfiúba karolva tekintheti meg azt a házat, ahol Numa született, s vele együtt róhatja az utcákat, amelyekhez sógora gyermekségének és fiatalkorának emlékei kapcsolódnak.

A déli pihenő ideje volt. A város szunyókált, csendes és néptelen, elringatta a mistral, amely hatalmas legyezőcsapásaival megmozgatja, felüdíti a perzselő provence-i nyarat, de megnehezíti a járást a védtelen helyeken, különösen a korzón, ahol semmi sem áll útjában, ahol forogva vágthat, és bömbölve, akár az elszabadult bika, száguld körbe a kis városban. Hortense mindkét kezével belekapaszkodott Numa karjába, fejét lehajtotta, szeme káprázott, levegő után kapkodott, és mégis boldogan sodortatta magát, elragadták ezek a szélrohamok, amelyek úgy jöttek, akár a hullámverés, ugyanazzal a panaszos süvöltéssel, és porfelhőt fröcsköltek. Időnként meg kellett állniok, megfogódkodtak a kötelekbe, amelyeket a nagy szelekre számítva a sáncok falai mentén feszítettek ki. A forgószélben plátánmagok és kéregdarabok kavarogtak, s az elhagyatott térség reménytelenül sivárnak látszott; még elborították a legutóbbi vásár hulladékai; dinnye-héj, alom, üres kosarak, mintha a Délvidéken csakis a mistral dolga lenne a sóprés. Roumestan minél előbb a kocsihoz akart jutni, de Hortense ragaszkodott a sétához, elbódította a szélroham, amely kék fátylát három-

szorosán tekerte rá kalapjára, s járás közben testéhez tapasztotta rövid úti ruháját és pihegve így szólt:

— Milyen furcsa is az emberi természet!... Rosalie nem állhatja a szelet. Azt mondja, szétzilálja gondolatait, meggátolja abban, hogy figyelmét összpontosítsa — engem meg lelkesít, mámorossá tesz.

— Akárcsak engem — kiáltott fel Numa; szeme könnyben úszott, kalapja majdnem lerepült, meg kellett fognia. Egy utcasaroknál hirtelen megállott.

— Ez az én utcám... Itt születtem.

A szél ereje csökkent, vagy talán csak kevésbé lehetett érezni, még süvített messziről, olyasformán, ahogy a csendes vizű kikötőben hallani a part kőfalának csapódó hullámok robaját. A meglehetősen széles utcában nincs járda, hegyes kövekkel van kirakva, az egyszerű kis szürke ház egyik szomszédja a nagy platánfáktól árnyékolt orsolyarendi zárda, a másik meg egy régi, főúri külsejű épület, amelyen a bevéselt címer mellett látható a felírás is: *Rochemaure-palota*. Szemközt egy ódon, meghatározhatatlan jellegű, töredezett oszlopokkal, csonka szobrokkal és római feliratú sírkövekkel szegélyezett épület, zöld kapuja felett kopott aranyozású betűk hirdetik: *Akadémia*. Abban a kis házban látta meg először a napvilágot a hírneves szónok 1832. július hó 15-én, és könnyűszerrel lehetett volna rokonvonásokat találni szűkre méretezett, latin-utánzatú képességei, katolikus és legitimista hagyományai és a szerény kispolgári ház között, amely egy kolostor meg egy főúri palota közé ékelődve lapít a vidéki akadémiával átellenben.

Rouestan meghatódott, mint mindig, valahányszor úgy adódott, hogy szembenézett a saját egyéniségével. Hány esztendő múlt el azóta — talán harminc is —,

hogy ő erre járt. Most a kislány szeszélye hozta ide... A tárgyak változatlansága megdöbbenetete. A falon még most is ott van az ablakvas nyoma, amelyet gyermekkorában megforgatott, amikor elment mellette. Az Akadémia oszlopai és az értékes, klasszikus szobortorzók árnyéka most is ugyanarra a helyre vetődött; a kastély oleander bokrai akkor is ilyen kesernyésen illatoztak, s ő megmutatta Hortense-nak azt a keskeny ablakot, ahonnan az anyja integetett neki, mikor kisfiú korában hazajött a barátok iskolájából. — Gyere gyorsan, édes-apa már itthon van. — És az apa nem szeretett várakozni.

— Hát maga a barátokhoz járt iskolába, Numa?

— Oda, húgocskám, tizenkét éves koromig... Akkor aztán Portal néni betett a *Mária mennybemenetele intézetbe*, a város legelőkelőbb iskolájába... De olvasni az *Ignorantinusoknál* tanultam meg, ott, abban a nagy, sárgaszalus barakkban.

És borzongva idézte fel emlékezetében a katedra alatt álló sósvizes dézsát, korbács ázott benne, hogy a szíja minél élesebben vágjon, a hatalmas iskolatermet, amelynek kőpadlóján térdepelve mondták fel a leckét, s a legcsekélyebb büntetés elszenvedéséért is úgy csúsztak oda kezüket kinyújtva és visszahúzza a merev egyenesen ülő barát elé, akinek durvaszövésű fekete csuhája fehéződött az ütés lendületétől; Sütfőzy páternek nevezték, mert a konyhában is tevékenykedett. A jó atya nagyokat nyögött, s a tintás kis ujjak úgy égtek a fájdalomtól, mintha temérdek éles szúrás hasítana beléjük. Hortense-t felháborították ezek a kegyetlen büntetések, Roumestan pedig ezeknél is szörnyűbb fenyegetéseket mesélt el; például amikor nyelvükkel kellett felnyalni a frissen mosott kőpadlót, s a por sárgás

maszattá vált, felsebezte a kis bűnösök gyenge szájpadrólását.

— De hisz ez rettenetes... És maga még védelmezi ezeket az embereket!... Az ő ügyüket képviseli a parlamentben!

— Jaj, édes gyermekem... Ilyen a politika — jelentette ki Roumestan, és egy cseppet sem jött zavarba.

Beszélgetés közben sötét, keleti jellegű sikátorok útvesztőjébe jutottak, öreg anyókák szundikáltak itt az ajtó előtt a küszöbökön; majd világosabb utcák következtek, a házak között keresztben nagy vászoncsíkok himbálóztak zizegve, rajtuk a különböző mintás cégek: *Szatócs*, *Posztókereskedő*, *Cipőbolt*. Aztán kikerültek Aps úgynevezett kisterére, ahol az aszfalt olvadozott a nap hevétől. A négyszögletű teret boltok veszik körül, amelyek ilyenkor teljesen üresek és zárva vannak; az üzletek előtt, a falak keskeny árnyékában, végüket ládikójukra hajtva, cipőtisztítók horkolnak, végtagjaik úgy nyúlnak el, akár a vízbefúltaké, mintha megannyi roncsai lennének a várost tépázó viharnak. A tér közepén egy befejezetlen emlékmű. Hortense szerette volna tudni, mi a rendeltetése ennek az elhagyatott márványtömbnek; Roumestan egy kissé zavartan mosolygott.

— Hosszú történet ez — mondta, és meggyorsította lépéseit.

Aps város tanácsa úgy döntött, hogy szobrot emelnek Roumestannak, de az *Avant-Garde* liberálisai erősen kifogásolták, hogy egy embert még életében így megdicsőítsenek, a nagy férfiú barátai pedig nem merték erőltetni az ügyet. A szobor már készen volt, s valószínűleg csak Numa halálát várták, hogy felállíthassák. Bizonyára dicső dolog arra gondolni, hogy te-

metésünknek ilyen közéleti útójátéka lesz, s csak azért hulltunk el, hogy márványban vagy ércben feltámadjunk; ám ez az üres, a napsugarakban vakítóan fénylő talapat Roumestanra — valahányszor csak erre járt — úgy hatott, mint valami méltóságteljes családi sírbolt; gyászos gondolataitól csak akkor szabadult, amikor megpillantotta az amfiteátrumot. Az ókori épület most, hogy a vasárnapi ünnepség zivaja elült, visszanyerte haszontalan és nagyszerű romhoz illő méltóságát; sűrű rácsozata mögött megmutatta széles, nyirkos és hideg folyosóit, ahol a talaj helyenként besüppedt, s a kövek málladoztak a századok lépései alatt.

— Milyen szomorú látvány — mondta Hortense, és sajnálkozva gondolt Valmajour tamburinjára; de Numa nem találta szomorúnak. Ő itt élte át a gyermekkori vágyak és örömök legszebb óráit. Ó! a vasárnapi bika- viadalok, amikor ott lődörgött a rács előtt a többi szegény gyerekkel, s nem volt tíz souja, hogy jegyet vált- hasson. A délutáni tűző napon itt kápráztatták a tiltott gyönyörök, innen nézték azt a keveset, amit a vastag falak látni engedtek, a cirkusz egyik sarkát, a toreádo- rok vörösharisnyás lábát, a dühödten vágató bika pa- táit, a viadal porát, amely együtt kavargott a zsúfo- lásig teli cirkusz kiabálásával, hahotázásával, éljenzéseivel, ordításával, zúgásával. Nagyon szerettek volna ők is bejutni. A bátrabb fiúk csak azt a pillanatot lesték, amikor az őr arrább ment, s egy kis erőfeszítéssel be- csúsztak a rács között.

— Én mindig bejutottam — mondta Roumestan dia- dalmasan. Egész élettörténete benne volt ebben a né- hány szóban: akár szerencséjének, akár pedig ügyes- ségének köszönhette, bármilyen szűk volt is a rácsozat, ő, a délfrancia, mindig bejutott.

— Igaz — tette hozzá sóhajtva —, hogy akkoriban vékonyabb voltam, mint most. — És a komikus sajnálkozás kifejezésével méregette a boltívek sűrű vasrostélyzatát, majd pedig széles, fehér mellényét: a negyvenes évekre valló tekintélyes pocak domborodott alatta.

A kocsi az óriási épület árnyékában várakozott rájuk, ahol a szélről is védve volt. Ménicle-t fel kellett rázni, mert élénk kék színű, nehéz libériájában, két elemóziás kosár közt elaludt a bakon. Mielőtt felszálltak volna, Roumestan távolabb egy régi fogadót mutatott sógornőjének: *Kis Szent János fogadó, személy- és áruszállítás, fuvarozás*. A fehér falú épület a széles, nyitott kocsiszínekkel elfoglalta az Aréna tér egy egész sarkát. A fészerekben egymás hegyén-hátán poros, ócska batárok, himbálózó kétkerekű falusi taligák meg gyaloghintók, rúdjuk az égnek mered, és szürke ponyva fedi őket.

— Látja húgocskám — mondta Numa elérékenyülve — huszonegy esztendővel ezelőtt onnan indultam Párizsba... Akkor még nem volt vasútunk. Montélimar-ig postakocsival mentünk, onnan pedig a Rhône-on... Édes Istenem, milyen jókedvű voltam akkor, s hogy elérmített az a tí nagy Párizsotok... Emlékszem, este volt...

Gyorsan beszélt, rendszertelenül, ahogy az emlékek feltódultak benne.

— Este volt, tíz óra, november... A hold oly élesen világított... A postakocsist Fouque-nak hívták, micsoda egy alak... Amíg befogott, fel s alá sétálgattam Bompard-ral. Hiszen tudja... Mi már akkor is igen jó barátok voltunk. Ő gyógyszerésznek készült, vagy legalábbis úgy képzelte, és azt tervezte, hogy majd utá-

nam jön... Terveket szőttünk, együtt ábrándoztunk az életről, megfogadtuk, segíteni fogjuk egymást, hogy minél előbb célhoz érjünk... Közben bátorított, tanácsokkal látott el, hiszen ő volt az idősebb... Én erősen félttem, hogy majd kinevetnek... Portal néni egy óriásira méretezett felöltőt csináltatott nekem az útra, olyant, amit ragláznak hívnak... Nem volt sok bizalmam a néni raglánjában... Bompard elsétáltatott maga előtt... Tyú! Még most is látom az árnyékomat... És aztán nagy komolyan — ahogy ő szokott beszélni — azt mondta nekem: »Mehetsz öregem, nem vagy nevetséges...« Ó, ifjúság, ifjúság...

Hortense már attól tartott, hogy sohasem jutnak ki a városból, hiszen a nagy férfiú minden kőnél talál valami alkalmat az ékesszólásra és a késlekedésre; szelíden a kocsi felé tuszkolta sógorát.

— Nem szállnánk fel, Numa?... Útközben is jól elbeszélgethetünk.

V. FEJEZET

Valmajour

A Cordoue-hegy mindössze két óra járásnyira van Aps városától, kivált, ha a szél hátulról segíti az embert. A kis hintó, amelybe két vén camargue-i ló volt befogva, szinte magától ment, mert a mistral toltá,

lökte, sodorta, s akár a vitorlát, hol behorpasztotta, hol meg kipuffasztotta a kocsí ernyőjét. A szél itt nem süvöltött úgy, mint a sánctalak között és a várfolyosók boltívei alatt, szabadon, akadálytalanul nyargalászott a végeláthatatlan, hullámzó rónán, ahol egy-egy félreeső parasztház, majorság megannyi szürke folt a zöld csokorban, mintha a vihar szerteszét szórt volna egy falut; füstként gomolygatta a port a magasba, és mint a száguldó köd, úgy vonult el az érett gabonátáblák, az olajfaültetvények felett, melyeknek ezüstös levelei pillangóként táncoltak; hatalmas tölcseirei sárgásfehér felhőkben repítették fel a kerekek alatt csikorgó port, meghajlították a sűrű ciprusok sorfalait, meg a nyulánk, zizegő levelű spanyolnádat, amelynek olyan volt a hangja, mintha az út mentén friss patak csergedezne. A szél egy-egy percre elhallgatott, elakadt a lélegzete, és ilyenkor tüstént érezni lehetett a perzselő nyár jelenlétét. A föld afrikai forróságot ontott, de az újra fel támadt egészséges és életetadó fergeteg hamarosan elűzte a hőséget, és vitte magával a felfrissülést a lát-határ legtávolabbi pontjáig, a szürkés, fakó dombocskák, a provence-i táj e jellegzetes háttere felé, amelyet az alkonyat oly tündéri színárnyalatokba szokott öltöztetni.

Útközben nem sok emberrel találkoztak. Egy-két, terméskövekkel megrakott szekér jött a kőbányák felől, az óriási kődarabok vakítottak a napfényben, aztán egy öregasszony Ville-des-Beaux-ból, hatalmas köteg szagos fű alatt görnyedezve, majd egy daróccsuhás kolduló barát, hátán iszák, derekáról olvasó lógott le, és kemény, izzadó koponyája úgy fénylett, mint a Durance folyó kavicsa, Sainte-Baume-ból vagy Notre-Dame-de Lumière-ből hazatérő búcsúsok, egész kocsiderékre való

fehérnép ünneplő ruhában, szemük ragyogó fekete, magas kontyukon színes pántlikák lebegtek. És a mistral mindezt a kemény munkát, a nyomorúságot, a honi babonákat az egészség és jókedv lendületével töltötte meg, rohantában felkapta és magával sodorta a szekeresek »gyiahóját!«, a csengők meg az állatok kék üvegkarikáinak hangját, a barát zsolozsmázását, a búcsúok visítózó kántálását meg a népdal hangjait, amelyet Roumestan, szülőföldje varázsától megihletve, teli torokból és nagy, hatásos taglejtésekkel kezdett fújni, hogy csakúgy harsogott ki a kocsiból.

*A mistral víg komája,
Provence szép napja, te...*

Aztán félbeszakította éneklését:

— Hé, Ménicle! ... Ménicle!

— Mi kéne, Numa úr?

— Micsoda épület az ott, túl a Rhône-on?

— Az ott a Johanna királyné tornya...

— Ahá, igen... emlékszem már... Szegény torony!

Olyan rozoga, mint amilyen Johanna királyné lenne, ha élne.

Numa kitűnően ismerte a provence-i mondákat, most előadta Hortense-nak a királyi vártorony történetét. Az az omladozó, vörösesbarna torony a magaslaton abból az időből való, amikor a szaracénok betörték az országba, de nincs olyan régi, mint ott mellette az apátság, amelynek egyik fala már csupa rom, és széles, csúcsíves kapuja, keskeny ablakai élesen rajzolódnak ki az égbolt kékjében. Megmutatta Hortense-nak a sziklás hegyoldalon vezető ösvényt, amelyen a barátok lejártak a sima érclapként ragyogó tóhoz pontyot meg

angolnát halászni az apát asztalára. Csak úgy futólag megjegyezte, hogy a kolostorok ingyenc és áhítatos lakói a legszebb helyeken telepedtek le, ott merengtek a hegycsúcsokon, távolba kalandozó tekintettel, de időnként leereszkedtek a magasból, hogy a természet javaiból és a környező falvakból beszédjék a dézsmát... Ó! a középkori Provence, a trubadurok és a szerelem gyönyörű korszaka... Lám, tüskés bozót burjánzik fel a kőlapok között, amelyeket hajdanában a Stéphanette-k és Azalaisok ruhájának elomló szégyelye söpört, réti sasok víjognak, baglyok huhognak éjszakánként ott, ahol a trubadurok énekeltek. De ugye megmaradt valami az Alpok nyúlványainak e napsütötte vidékén az elbűvölő előkelőségből és az olaszos bájból, mintha még mindig a lant és hegedű hangja rezegne a kristályos tiszta levegőben?

Numa fellelkesült, megfeledezett arról, hogy hallgatóközönsége csupán Hortense-ből és Ménicle kék libériájából áll, s a vidéki bankettek pohárköszöntőiből vagy akadémiai szónoklatokból kölcsönzött egy-néhány frázis után szellemes és ragyogó rögtönzésbe lendült; az effajta rögtönzések avatták őt a dévaj provence-i trubadurok utódává.

— Ahun van Valmajour — szólalt meg hirtelen Portal néni kocsisa, s előrehajolva a magaslatra mutatott ostroma hegyével.

Már letértek az országútról, a Cordoue-hegy oldalán kígyózó vágáson haladtak; a keskeny út csúszos volt, mert itt is, ott is apró levendulabokrok lepték el, minden kerékfordulás átható illatot sajtolt ki belőlük. A domb oldalán, a tisztáson, egy romos fekete torony lábánál feltűnt a majorság lépcsőzetes tetőzete. A Valmajourok nemzedékei hosszú esztendőök óta itt laktak

az egykori várkastély helyén, amelynek neve rájuk maradt. De ki tudja? Lehet, hogy ezek a parasztok a Valmajour hercegektől, Provence grófjainak és a Baux-családnak rokonaitól származnak... Roumestan hebe-hurgyán hangot is adott ennek a feltevésnek, Hortense meg el volt ragadtatva tőle, hiszen ez megmagyarázta volna a tamburinos oly előkelő magatartását.

A bakon ülő Ménicle álmélkodva hallgatta a hintóban folyó beszélgetést. A Valmajour név ugyancsak elterjedt ezen a vidéken: voltak lenti meg fenti Valmajourok, aszerint, hogy a völgyben vagy pedig a hegyen laktak... Hát ezek mind csupa nagy urak lennének?... De a furfangos provence-i elhallgatta, amit gondolt. S míg a kocsi lassan baktatott ezen a kopár és fenséges tájon, Hortense, akit Roumestan lendületes szavai elröpítettek a regényes múltba, a színes álmok közé, ott fent, a romok közt egy parasztlányt pillantott meg; félig feléjük fordulva ült egy támaszfalon, kezét a szeme fölé tartotta, hogy jobban láthassa az érkezőket. És Hortense elképzelte, hogy egy hercegnő néz le rájuk a torony tetejéről, csúcsos fejkötőben, a könyvillusztrációk jellegzetes testtartásában.

Illúziója még akkor is csak nehezen oszlott el, amikor a kocsiról leszállva, szemtől szembe találták magukat a tamburinos testvérnéjével, aki fűzfavesszőből kis kasket font a selyemhernyóknak. A parasztlány nem állt fel, bár Ménicle már messziről kiabálta: — Hé, Audiberte, vendégek gyűttek az öccséhez!

Audiberte finom, szabályos, hosszúkás arca zöldes volt, akár az olajbogyó a fán, sem örömet, sem meglepetést nem árult el, feszültség áradt belőle, amely összehúzta sűrű, fekete szemöldökét, és makacs homloka aljában egyenes, nagyon kemény vonalat vésett.

Roumestant egy kissé meghökkentette ez a tartózkodás és megnevezte magát:

— Numa Roumestan vagyok... A képviselő...

— Ó, jól ismerem — felelte rá Audiberte nagyon komolyan, s abbahagyta munkáját, amely ott halmozódott mellette egy kupachban.

— Kerüljenek beljebb... Az öcsém tüstént jön.

Ahogy felállt, a várúrnő sokat vesztett méltóságából. Igen alacsony volt, felsőteste aránytalanul hosszú és éppenséggel nem kecses, kacsázó járása sehogy sem illett csinos, bájosan felszegett fejéhez, amelyet kis arles-i főkötő és széles, kékes árnyalatú, ráncokba szedett muszlinkendő borított. Benyitottak a házba. A csonka toronyhoz támaszkodó parasztházban volt valami előkelő, az ajtó felett még ott díszelgett a kőcímer; az ajtót nádfüggöny takarta, amely pattogott a hőségben, meg egy kockás nagy vászonterítő a szúnyogok ellen. A szoba valamikor az ősök terme lehetett, falai fehérek, mennyezete bolthajtásos, magas, régies kandalló állt benne, s a világoosság a zöldes ablaktáblákon és az ajtó durvaszövésű vászonfüggönyén szűrődött be.

Ebben a félhomályban alig lehetett látni a kifaragott, kalászosokkal és virágokkal cifrázott fekete, koporsó alakú pohárszéket; tornyos tetejű rácsos kenyérkosár állt rajta, ebben tartják frissen a kenyeret a provençe-i tanyákon. Két-három szentkép, Szűz Mária, Márta és a Tarasque,* régi vörösréz lámpa egy szép puhafa korongra akasztva, amelyet egy juhász cifrázott ki, a kandalló két oldalán a só- meg a lisztartó és egy csiga tülök, amellyel a jószágot szokták összetereelni, s gyöngyházfénye visszatükröződött a tűzhely párkányán

* Mondabeli szörnyeteg.

— ennyi volt a tágas szoba összes dísze. A nagy asztal a fal mentén húzódott a terem hosszában, lócák és magas zsámolyok sorakoztak körülötte. A mennyezetről hagymafüzérek lógtak le és csakúgy feketélltek a legyektől, amelyek nagy zümmögést csaptak, valahányszor az ajtó firhangja meglebbent.

— Tessék leülni, nagyságos úr, kisasszony... Aztán költsék el velünk együtt a *grand-boire*-t.

A *grand-boire* a provence-i parasztok uzsonnája. A mezőn fogyasztják el, munkahelyükön, egy fa alatt, a boglya árnyékában, vagy az árokban. De Valmajour és az apja ott dolgozott a közelben, a saját földjükön, ők odahaza szokták megenni. Már várta őket a terített asztal, néhány mély, sárga kis cseréptányér, olajbogyó befőtt és olajos »római« saláta. Roumestannak úgy tűnt, mintha a fűzfavesszőből font tartóban, ahová a palackokat meg a poharakat rakják, bort látna.

— Van errefelé szőlőjük? — kérdezte kedvesen, így próbálva megszélesíteni ezt a furcsa, vad kis nőszemélyt. De a szőlő szóra Audiberte felpattant, mint a kecske, ha a vipera belemart, s hangja tüstént a düh legfelső régiójába csapott.

— Szőlő! Az ám! Szép kis szőlő!... Meg vagyunk mi áldva azzal a szőlővel!... Minden öt tőkéből egyet tudunk megmenteni, a leghitványabbat, s fél esztendeig folyton-folyvást öntözni kell. Lajttal hordjuk rá a méregdrága vizet. És kinek a bűne, hogy így van? Azoké a disznó vöröseké, azok a szörnyetegek meg az ő valástalan köztársaságuk az oka, rázabadították a pokol minden átkát az országra.

Ahogy így nagy szenvedéllyel tüzelt, szeme még sötétebb lett, valósággal gyilkos fekete, csinos arca eltorzult, rángatózott, szája elferdült, és egymásba érő szem-

öldökei úgy összerándultak, hogy vastag ráncot vetettek homlokán. De a legfurcsább az volt, hogy dühkitörései közepette is állandóan dolgozott, felszította a tüzet, elkészítette a férfiak kávéját, felállott, lehajolt, kezében hol a fújtató, hol meg a kávésbrik, vagy pedig lobogó venyigezsomó, amellyel úgy hadonászott, mint fúria a fáklyájával. Aztán hirtelen elcsendesedett:

— Itt az öcsém.

A kezdetleges kárpit félrelibbent. A fehér fényzőnben megjelent Valmajour magas alakja, s mögötte egy kis ember, az arca sima, cserzett, aszott és fekete, mint egy beteg szőlőtőke. Akárcsak Audiberte-et, apát és fiát sem tette elfogódottá a vendégek jelenléte, és az üdvözlések után tüstént letelepedtek az asztalhoz, az uzsonnát a hintóból behozott elemózsia is szaporította, s láttára az idősebb Valmajour szemében a mohóság lángja gyulladt fel. Roumestan váltig csodálkozott, hogy jelenléte ilyen csekély hatást váltott ki ezekből a parasztokból; és tüstént az amfiteátrumi ünnepélyre terelte a szót, a múlt vasárnapi nagy sikerre. Ennek aztán örülhetett az öreg apó! . . .

— Úgy ám, úgy ám — dünnyögte az öreg, és késével az olajbogyókat szúrkálta . . . — fiatalkoromban én is tamburáztam, és díjakat nyertem.

Fanyar mosolyában ugyanaz a szájfintor jelent meg, mint a leánya arcán, mikor az imént dühöngött. Audiberte most csendesesen gubbasztott a tűzhely kövén; szinte a földön ülve, és tányérját térdén tartotta; mert bár ő parancsolt ebben a házban, mégpedig korlátlanul, mégis alávetette magát a provence-i szokásnak, amely nem engedi meg a fehérnépnek, hogy a férfiakkal együtt az asztalhoz leüljön. De ebben az alázatos helyzetben figyelmesen hallgatta mindazt, ami elhangzott,

és fejét csóválta, amikor a cirkuszi ünnepegről folyt a beszéd. Ő nem szereti a tamburint, nem bizony... Anyját is a méreg ölte meg, mert apa annyit muzsikált... Haszontalan mesterség ez, elvonja az embert a munkától és többre kerül, mint amennyit a konyhára hoz.

— Hát menjen Valmajour Párizsba — mondta Roumestan... — Kezeskedem, hogy ott majd szépen keres a tamburinjával.

S látván, hogy a jámbor nőszemély tamáskodik, igyekezett megmagyarázni neki, mit is jelent a párizsiak rajongása, s milyen busásan fizetnek érte. Elmesélte Mathurin apó, a dudás hajdani sikereit a *Rekettye-Vendéglőben*. És micsoda különbség van a durva, rikoltozó bretagne-i duda közt — amely csak arra jó, hogy az eszkimók járják szavára a táncot valahol a jeges Vad Tenger partján — és a provence-i tamburin légies, finom hangja közt. A párizsi nők egytől egyig bolondulnának utána, valamennyi a farandole-t járná... Hortense is fellelkesült, ő is hozzáfűzte a mondókáját, a tamburinos pedig egy kissé zavartan mosolygott, s közben a deli legény öntudatos mozdulatával pödörgette barna bajuszát.

— Hát aztán mit gondol, mennyit kereshetne ő úgy mindenestül a muzsikálással? — kérdezte Audiberte.

Numa egy kicsit elgondolkozott... Nem tudná pontosan megmondani... Körülbelül 150—200 frankot.

— Hónaponként? — szólalt meg az apa lelkesülten.

— Dehogysis! Naponként...

A három paraszt összerezent, s aztán egymásra néztek. Ha másvalaki mondja, nem »moussu Numa«, a képviselő, a törvényhatósági bizottság tagja, azt hitték volna, hogy bolondozik, tréfát üz, ugyan mán!... De

ha ő beszél így, akkor mégis komoly a dolog... Kétszáz frank mindennap!... Hej, az istállóját... A tamburinos már ráállt. De a nénje megfontoltabb volt, ő azt szerette volna, ha Roumestan írást ad nekik erről; és nyugodtan, szemét lesütve, hogy a tekintetében megvillanó kapzsiság el ne árulja, képmutató hangon sorolta fel az ellenvetéseket. Valmajourra nagy szükség van itthon, úgy bizony! Ő vezeti a gazdaságot, ő dolgozik a földeken, a szőlőben, mert az öregnek már nincs ereje. Mihez fognának nélküle?... Meg aztán az öccse elepedne abban a Párizsban egyes-egyedül. És mit csinálna a pénzével, a napi kétszáz frankkal abban az óriási nagy városban?

Audiberte hangja kemény lett, amikor erről a pénzről beszélt, amelyet nem ő fog őrizni, s nem zárhat el a fiókja legmélyére.

— Hát menjenek fel maguk is Párizsba — mondta Roumestan.

— És a ház?

— Bérbe adják, vagy adják el... Ha majd visszajönnek, sokkal szebbet vásárolhatnak.

Félbeszakította magát, mert Hortense nyugtalan pillantást vetett rá. Numát most már bántotta a lelkiismeret, hogy ezeknek a derék embereknek a nyugalmát így felkavarta.

— Egyébként az életben nem a pénz a legfontosabb... Hiszen maguk olyan boldogok így...

Audiberte hevesen a szavába vágott: — Ó, boldogok!... Ugyan! Az élet keserves, bizony semmi sem úgy megy manapság, mint azelőtt.

Es ismét siránkozni kezdett a szőlő, a buzér meg az alkörmös és a selyemhernyó miatt, a vidéknek ezek a kincsei mind eltűntek. Gürcölni kell a napsütésben, úgy

dolgoznak, akár a barom... Igaz, néz rájuk egy kis örökség, Puyfourcat unokabátyjuk már harminc éve kint él Algériában, ott van neki földje, de hát Algéria ott Afrikában olyan messzire esik innen... A minden hájjal megkent kis nőszemély újra fel akarta lelkesíteni moussu Numát, mert attól tartott, hogy az imént egy kissé túlságosan elkedvetlenítette, és hízelegve, mint a macska, kedveskedő, elnyújtott hangon fordult fivéréhez:

— Valmajour, játssz már el egy nótát a szép kisaszony kedvéért.

A ravasz teremtés nem csalódott. A dobverő első ütései, az első gyöngyöző hangfutam hatalmába kerítette Roumestant, s máris odavolt a lelkesedéstől.

Valmajour a szabadban játszott, a ház előtt, egy öreg kút kávájának támaszkodva, a kút ív alakú rácsára vadfügefa ágai fonódtak, s ebből a háttérből hatásosan vált ki a tamburinos nyúlánk termete, napbarnított arca. Karja meztelen, inge szabadon hagyta mellét, poros, rossz munkaruhában állt ott, de külseje most még büszkébb, még nemesebb, mint az ünnepélyen, az aréna porondján, ahol vasárnapi öltönye valami színpadias mázzal vonta be csinosságát. A szép táj csendje és magánya költőivé avatta a kezdetleges hangszerből áradó régi dallamokat; a hangok felébresztették kőálmaikból a napfényben elomló romokat, s mint a pacsirta, úgy szálltak a szürkés levendulabokrokkal, tarlóval és kiszáradt szőlőtőkékkel borított, méltóságteljesen hömpölygő lankák és széles levelű eperfák felett, amelyeknek árnyéka egyre élesebben és hosszabban rajzolódott ki. A szél elült. A lenyugvó nap a hegyek violaszín vonalán tüzelt, csillogó porfir-tavakat, olvasztott aranyzuhatagot öntött a sziklák üregeibe; az egész

láthatáron úgy rezegtek a fénysugarak, mint egy tüzes lant felhangolt húrjai, zenéjük a tücskök véget nem érő ciripelése és a tamburin pörgése.

Hortense szótlánul, elbűvölten ült a régi vártorony mellvédjén, egy csonka oszlopra könyökölve, amely mögött satnya gránátalmafa nőtt, és áhítatosan figyelt; regényes, ifjú képzeletét, mely csordultig megtelt az útközben hallott mondákkal, most szabadon hagyta kalandozni. Az ódon várkastély újjáéledt romjaiból, tornyai a magasba szöktek, kapui kitárultak, íves ablakai benépesedtek szépséges, halvány nőekkel, akiknek arcszínét nem fogta meg a nap és hosszúderekú ruhát viseltek. Maga is hercegisasszony, a Baux-család sarja, imádságos könyvbe illő szép neve van, és herceg a tamburinos is, aki őt zenével köszönti: az utolsó Valmajour paraszti gúnyában. »Mikor pediglen a dalnak vége lőn« — ahogy a régi szerelmi krónikában olvasható, Hortense a gránátfáról a feje fölött letört egy gallyacsát — bíborszínű, nehéz virág csüngött rajta — és jutalmul a szép zenéért, odanyújtotta a csinos tamburinosnak, aki gáláns udvariassággal hangszere szíjába tűzte.

VI. FEJEZET

A miniszter

A cordoue-hegyi látogatás óta három hónap telt el. Versailles-ben nemrég nyílt meg a parlament, a szüntelenül patakzó novemberi esőben a park medencéi és a ködbe fulladt, alacsony ég egymásba olvadnak, nyirkos ború és homály nehezedik a szenátusra meg a képviselőházra, de nem hűti le a politikai indulatokat. Az ülészak viharosnak ígérkezik. A képviselők meg a szenátorok vonatai elrobognak, szemközt egymás mellett, egymás nyomában zakatolnak, sivítanak, dübörögnek, fenyegető füstöt okádnak, a maguk módján ők is fel vannak zaklatva attól a temérdek gyűlölködéstől és ármánykodástól, amit a szakadó esőben szállítanak; s bent a kocsikban, túlharsogva a kerekek csattogását, a vitákat ugyanolyan élesen, ugyanolyan szenvedélyes dühvel folytatják, mint a szónoki emelvényen. Roumestan a legizgágább, a leglármásabb mindannyiuk között.

Az ülészak megnyitása óta már két beszédet mondott. Szónokol a bizottságokban, a folyosókon, a pályaudvaron, a büfében, hangja megreszketteti a fényképész-műterem üvegtetejét, ahol a jobboldaliak szoktak összegyűlni. Mindenütt az ő mozgékony, vaskos alakja, örökké nyugtalan nagy feje van előtérben, meg a két széles, himbálózó válla, amitől úgy fél a kormány, hiszen a fürge és erős délvidéki bajnok a mérkőzés szabályai szerint felkészült, hogy megbuktassa. Ő, a kéklő ég, a tamburin, a tücskök danája, a nyári pihenő ra-

gyogó díszletei milyen messze vannak már, a múltba veszttek, szétfoszlottak. Az ügyvéd és a politikus Numa kettős életének sodrában egy pillanatig sem gondol rá; mert akárcsak hajdani mestere, az öreg Sagnier, ő sem lett hűtlen a törvényszéki teremhez, mikor belépett a törvényhozásba, és Scribe utcai irodájában esténként hattól nyolcig csak úgy nyüzsögnek az ügyfelek.

Roumestan irodája úgy fest, mint valami követségi hivatal. Első titkára, a pártvezér jobb keze, tanácsadója és barátja egy kitűnő ügyvéd, névszerint Méjean; akárcsak Numa egész környezete, ő is délfrancia, de cévennes-i, a köves délvidékről, amely inkább Spanyolországgal rokon, mint olaszfölddel, ahol a magatartásban és a szavakban megnyilvánul Sancho Panza bölcs óvatossága és gyakorlati, józan esze. Méjean zömök, izmos, korán megkopaszodott férfi, archőre, mint általában a kitűnő munkaerőké epezinű; az ő vállára nehezedik az iroda egész ügyvitele, ő gyűjti egybe a periratokat, készíti elő a beszédeket, s tényekkel igyekszik alátámasztani barátjának — a jól értesültek szerint jövendőbeli sógorának — hangzatos szövegeit. De Rochemaure és de Lappara ügyvédjelölteket, a másik két titkárt, a legősibb nemesi családokhoz fűzi rokonság, ők csak afféle díszletek, és azért vannak itt, hogy Roumestannál járják ki a politikai iskolát.

Lappara a bordeaux-i pártvezér, az öreg Lappara márkí fia; a magas, barna bőrű, rőt szakállú szép szál legény valóságos megtestesítője a kreolszínű, bőrébe nem férő, kalandvágó délvidékieknek, aki keresi a párbajokat és megugrik a kellemetlenségek elől. A Párizsban eltöltött öt esztendővel, a százezer frankkal, amit a klubban »lekopaszítottak« róla, s amit a mama gyémántjainak az árából fizetett ki, megváltotta a belépő-

jét, hogy a boulevard tekintélyei közé emelkedjék, az előkelő, sikamlós beszédű, de jó modorú aranyifjúság közé. Egészen más fából faragták Charlexis de Roche-maure vicomte-ot, Numa földijét; ő a Mária Mennymenetele kolostorban nőtt fel, a jogot vidéken végezte el anyja és egy abbé felügyelete alatt, félénksége meg papos jámborsága erre a nevelésre vallott. De hegyes, XIII. Lajosra emlékeztető szakálla sehogy sem illett ezekhez a tulajdonságokhoz, ravaszdi s egyszersmind bamba kifejezést adott arcának.

A nagy Lappara be akarta avatni ezt az ifjú Pourceagnacot* a párizsi életbe. Taníttatta, hogyan öltözködjék, mi a divat, mi nem divatos, hogyan kell leszegett tarkóval lépkedni, a száját bambán elbiggyeszteni, miként kell merev-egyenesen, a lábszárat elnyújtva leülni, hogy a nadrág ki ne térdelődjön. Iparkodik rábírti, hogy veszítse el naív hitét az emberekben és eseményekben, kedvtelését az irkafirkában, ami tinta-nyalóvá silányítja. De hát a vicomte szereti a munkát, és amikor Roumestan nem viszi magával a képviselőházba vagy a törvényszékre, mint például a mai napon, órák hosszat ott körmöl a főnök dolgozószobájának szomszédságában, a titkárok hosszú asztala mellett. Lappara most egy kis kárpitozott széket húz az ablakhoz, szájában szivar, a lábát elnyújtja s úgy néz ki az alkonyatba; a szitáló esőben és az aszfalt párolgó latyakjában felsorakozó hintókat szemléli, a kocsik ég felé meredő ostorral állnak a járda szélénél, Roumestan feleségének csütörtöki fogadóestélyére hozták a vendégeket.

* Molière: Monsieur Pourceagnac Párizsban c. vígjátékának főhősére céloz.

Mennyi ember. S még nincs vége, egyre érkeznek a fogatok. Lappara, aki azzal büszkélkedik, hogy alaposan ismeri az előkelő párizsi libériákat, egyenként, hangosan jelenti: — San-Donnino hercegné... Bellegarde márki... A kutyafáját! Mauconseilék is... Ejha, hát mi van itt?

A kandalló előtt szövetcipőben magas, sovány férfi álldogál, szárítgatja kötött kesztyűjét és az évszakhoz képest túlságosan vékony színes nadrágját, amelyet gondosan felgyűrt. Lappara odafordul hozzá, és megkérdi:

— Tud valamit, Bompard?

— Valamit?... Tudok, bizony...

Bompard, Roumestan mamelukja mintha a negyedik titkár lenne, ő a lóto-futó ember, ő jár a hírek után, s megsétáltatja Párizsban a főnök dicsőségét. Ebből a mesterségből — miként külseje is bizonyítja — nem gazdagszik meg, de erről nem Numa tehet. Egy étkezés napjában, s néha-néha tíz frank — többet nem lehet rátukmálni erre a furcsa élődire, akinek életmódja még legbizalmasabb barátai előtt is rejtély. És milyen naiv dolog azt kérdezni tőle, hogy tud-e valamit, kételkedni Bompard fantáziájában.

— Igen, uraim, tudok... És az ügy nagyon súlyos...

— Ugyan, mi az?

— Rálőttek a tábornagra!...*

Egy pillanatnyi meghökkenés. A két fiatal ember egymásra nézett, majd Bompard-ra; aztán Lappara elnyújtózva párnázott székén, nyugodt hangon kérdi:

— És az aszfaltja, jó ember? Azzal mi van?

* Mac-Mahon tábornagy, köztársasági elnök; élete csendes véget ért, itt csak gyilkossági kísérletről van szó.

— Á, az aszfalt... Annál sokkal jobb üzletet találtam...

Bompard egyébként csöppet sem csodálkozik, hogy a tábornagy meggyilkolása ilyen csekély visszhangot keltett, és előadja új tervét. Ez aztán a remek üzlet, és milyen egyszerű! Arról van szó, hogy be fogja zsebelni a százhuszezer frank jutalmat, amelyet a svájci kormány minden esztendőben kitűz a szövetségi lövészversenyekre. Bompard fiatal korában elsőrangúan lőtt célba pacsirtákra. Csak fel kell frissíteni egy kissé lövésztudományát, s élete végéig biztosítva van a százhuszezer frank évjáradék. És ráadásul milyen könnyen szerzett pénz! Bebarangolja Svájcot apránként, kantonról kantonra, puskával a vállán.

Felhevült, akárcsak egy látnok, leírta útját, megmászta a havasokat, leereszkedett a völgyekbe, a szakadékokba, és az elámult fiatalemberek előtt kézzel-lábbal küzdött a görgetegekkel. Ennek a féktelen agynak valamennyi fantazmagóriája közül ez a terv volt a legmeghökkenőbb; meggyőződést sugárzó arccal, lázas tekintettel adta elő, a belső tűz kidudorította homlokát, és mély barázdákat vont rá.

Csapongó szóáradatát Méjean megjelenése szakította meg, aki kapkodó lélegzettel állított be. Az Igazságügyi Palotából érkezett.

— Nagy újság! — mondta, és aktatáskáját az asztalra dobta. — A kormány megbukott.

— Lehetetlen!

— Roumestan veszi át a közoktatásügyi tárcát...

— Tudtam — jelentette ki Bompard.

A többiek mosolyogtak.

— Ugy bizony, uraim... Ott voltam... Éppen onnan jöttem az előbb.

— És mért nem mondta meg?

— Minek mondtam volna... Nekem soha nem hiszik el egy szavamat sem... Hiszen tudják, a tájszó-lásom miatt — tette hozzá lemondó gyermekdedséggel, amelynek komikumát az általános izgalomban senki sem vette észre.

Roumestan miniszter!

— Hej gyerekek, nagy selyma a mi főnökünk — ismételte a szálas Lappara, s puha székén lábait a magasba vetve hahotázott. — Ő aztán jól kormányozta a hajóját!

Rochemaure megbotránkozva pattant fel.

— Szó sincs selymaságról, barátom... Roumestan a megtestesült lelkiismeret... Megy egyenest előre, mint a kilőtt golyó.

— Először is, fiacskám, hol vagyunk már a puska-golyótól. A gránátok korát éljük... A gránát pedig így csinál.

És a cipője hegyével lerajzolta a gránát roppályáját.

— Szájhős?

— Balek!

— Uraim... Uraim...

És Méjean úgy magában elgondolkozott Roumestan különös, bonyolult jellemén, amelyről még egészen kö-zelről is ilyen különbözőképpen lehet vélekedni:

»Nagy selyma — maga a megtestesült lelkiismeret«.

Ez a kétféle vélemény nyilvánult meg a nagyközön-ség köreiből is... Ő, aki közelebbről ismerte Roumes-tant, tudta: a könnyelműségnek és a lustaságnak mily jellemvonásai formálták ezt a becsvágyó lelkialkatot, hogy jobb, s egyszersmind rosszabb is, mint a híre. De hát csakugyan igaz, hogy miniszter lett? Méjean meg akart bizonyosodni róla, a tükörben egy pillantással

végignézett öltözetén, aztán végigsietett a folyosón, és benyitott Roumestannéhoz.

Már az előszobában, ahol inasok várakoztak bundával a karjukon, hallani lehetett a beszélgetés zsibongását, bár a magas mennyezet és a gazdagon díszített kárpitok lehalkítottak. Rosalie rendszerint a télikertszerűen berendezett kis szalonban fogadta a látogatókat, ahol filigrán székek, kecses asztalkák állnak, és a világítás az ablakok előtt álló zöld dísznövények levelei közt szűrődik be. Ez a környezet megfelelt a párizsi polgárasszony bensőséges természetének; Rosalie beleolvadt az ő nagy embere árnyékába, közönyös volt minden becsvágy iránt, s azon a kis körön kívül, ahol kiválóságát elismerték, derék, de jelentéktelen teremtsnek számított. De ezen a napon a két fogadóterem tele volt zsvajjal és vendégekkel, és vége-hossza nem szakadt az érkezőknek, bevonult a jó barátok hada és utócsapata, jöttek az ismerősök, egy sereg, amelyet Rosalie nem tudott nevekkal összekapcsolni.

Egyszerű, lila árnyalatú ruhájában kitűnően érvényesült karsú termete, lényének nemes harmóniája; mindegyik vendégét ugyanazzal az egyforma, kissé büszke mosollyal fogadta, azzal a »hidegecske« arc kifejezéssel, amelyet hajdanában Portal néni emlegetett. A váratlan új szerencse csöppet sem kápráztatta el, inkább egy kevésbé meglepte és nyugtalanította, de ez nem látszott meg rajta. Hol az egyik, hol meg a másik csoporttal beszélgetett; a napvilág sebesen kilopózott a párizsi lakás elsőemeleti termeiből, az inasok behozták a lámpákat, meggyújtották a csillárokat, s a dús, csillogó szövetekkel, drágakövek színeiben játszó keleti kárpittal díszített szalon a fogadóesték pompájába öltözött.

— O, kedves Méjean!

Rosalie kiszakadt egy pillanatra a társaságból, Méjean elé ment, örvendezve, hogy ebben a nagyvilági kavargásban meghitt ismerősre talált. Ez a két ember rokontermészet volt. A hideg vérmérsékletű délvidéki és az érzékeny lelkű párizsi nő hasonló szempontból vizsgálta és ítélte meg a dolgokat, s kellőképpen ellensúlyozta Numa gyengeségeit, indulatait.

— Meg akartam győződni a hír valóságáról, azért jöttem... Most már nincs semmi kétségem — mondta a férfi, s a vendégektől rajzó szalonokra mutatott. Rosalie odaadta neki a férjétől kapott sürgönyt, s halkán azt kérdezte:

— Mit szól hozzá?

— A feladat súlyos, de ön ott lesz mellette.

— És ön is — mondta Rosalie, és megszorította kezét; aztán magára hagyta, hogy az újonnan jött látogatókat fogadja. Mert még egyre érkeztek, és senki sem távozott. A pártvezért várták, az ő szájából akarták hallani az ülés részleteit, azt, hogy egyetlen vállrándítással mint söpörte el az egész társaságot. Az új vendégek közül néhányan hírt hoztak a képviselőház ülésének egy-két mozzanatáról, ismertették a szónoklatok töredékeit. Ezek körül nyüzsgés támadt, s a jóleső megelégedettség mormolása hallatszott. Különösképpen a nők voltak kíváncsiak és izgatottak; a nagy kalapok alatt, amelyek azon a télen jöttek divatba, a csinos arcok abban a könnyed pírban, abban a lázban égtek, amely a montecarlói játékasztalok körül látható. Vajon a Fronde-ra* emlékeztető divat, a hosszú, tollas kalap tette őket alkalmassá a politikára? — Annyi bizonyos,

* Felkelés a 17. században.

hogy ezek a hölgyek ugyancsak otthonosaknak látszottak a politikában, kis muffjaikat rázogatva igyekeztek szóhoz jutni, és hamisítatlan parlamenti stílusban ünnepezték a nagy pártvezér dicsőségét. Egyébként mindenfelől ugyanaz a felkiáltás hangzott: — Micsoda ember! Micsoda ember!

A terem egy sarkában az öreg Béchut, a Collège de France professzora — igen csúf ember, csupa orr, amolyan könyvek bújásában megnyúlt tudós orr — Roumestan sikerével kapcsolatosan kifejtette egyik kedvenc elméletét: a modern kor gyöngeségének az az oka, hogy a nőknek és a gyermekeknek olyan nagy a jelentősége benne. Tudatlanság és cifrázkodás, szeszély és könnyelműség. — Nos uram, Roumestan ereje ebben rejlik. Gyermeke nincs, és a női befolyás nem tudott hozzáférközni... Ezért olyan egyenes és szilárd az irányvonala. Seholy semmi hajlás vagy törés.

A méltóságteljes személyiség, akihez szavait intézte, tanácsos a Legfőbb Állami Számszéknél, gyermeteg tekintetű férfiú, golyószerű kis fején a haj rövidre van nyírva, s a gondolat úgy kotyorászik benne, mint a száraz mag az üres tökbén, s ahogy pöffeszkedő ön-elégültséggel hallgat, helyeslő arckifejezése mintha azt mondaná: »En is felsőbbrendű ember vagyok, uram... én hozzám sem tudott férközni az a befolyás, amelyről ön beszél«.

Mikor a tudós észrevette, hogy az érdeklődők száma szaporodik, felemelte hangját történelmi példákra hivatkozott. Caesar, Richelieu, Nagy Frigyes, Napóleon nevét említette és tudományosan bizonygatta, hogy a nő a gondolkodó lények ranglistáján jó néhány fokkal alacsonyabban áll, mint a férfi. — És valóban, ha megvizsgáljuk a sejtiszövetet...

Jóval érdekesebb megvizsgálni a két úriember élet-társainak arcát, akik egymás mellett ülve hallgatják őket, s közben teáznak; mert éppen most szolgálták fel az ötórai kis »lunch«-öt, s a beszélgetés zajába belevegyül a japán porceláncsészékhez ütődő finom kanálkák halk csengése, a szamovár és a frissen sült, meleg sütemények párája. De Boëné családi kapcsolatai révén férjéből, ebből a tökfefű, leégett nemesből, aki nyakig úszott az adósságban, magasrangú számszéki közhivatalnokot csinált, s az emberben elhül a vér, ha arra gondol, hogy a közvagyon ellenőrzése ennek a mihasznának a kezében van, aki oly gyorsan elherdálta a saját meg a felesége pénzét. Béchut-né fiatal korában híres szép nő volt, erről tanúskodik szellemes kifejezésű nagy szeme, finomvonasú arca; csak a száj fájdalmas fintora beszél az étellel vívott küzdelmekről, a lankadatlan és gátlás nélküli, dühödtt nagyravágyásról. Ennek az asszonynak az volt az életcélja, hogy tudósa útszéli középszere-rűségét az első sorba tolja, s közismert viszonyai segítségével sikerült megnyitni előtte a Tudományos Akadémia és a Collège de France kapuját. Egy egész párizsi regény volt a két nő arkifejezésében, ahogy teázás közben egymásra mosolyogtak. S talán, ha valaki alaposan keres, a jelenlevő urak között talál még jónéhányat, akinek a női befolyás nem vált ártalmára.

Egyszerre csak benyitott Roumestan.

Az üdvözlések zivajában gyors léptekkel végigment a szalonon, egyenest a feleségéhez tartott, s kétfelől megcsókolta arcát, mielőtt Rosalie elháríthatta volna a tüntető gyöngédséget, amelyet egy kissé restellt, bár kétségtelen, hogy ez volt a legjobb cáfolata a fiziológus állításainak. A hölgyek egytől egyig éljeneztek. Most következett a kézszorongatás, az ömlengések, s aztán

a figyelő csend — a pártvezér a kandallóhoz támaszkodva gyors tájékoztatót adott a nap eseményeiről.

Mindent megemlített, felsorolt, vidámsága mintegy ráragadt a többiekre; beszélt a már egy hete előkészített döntő csapásról, a támadásokról és ellentámadásokról, a vereséget szenvedett baloldal örvongó dühéről, az ő diadaláról; ecsetelte, hogyan termett, akár a villám a szónoki emelvényen, még a saját hangsúlyáról sem feledkezett meg, mikor azt a remek választ adta a tábornagnak: — Ez öntől függ, Elnök Úr. — Aztán Roumestan elkomolyodott, felsorolta az állásával járó súlyos felelőségeket: egyetemi reform, előkészíteni az ifjúságot, hogy a nagy remények megvalósulhassanak — a szavak mögötti célzást megértették, s éljenzéssel fogadták. Ő bölcs és tapasztalt férfiakat gyűjt majd maga köré, fel fog szólítani mindenkit, akiben lelkes akarat és áldozatkészség van, s elérzékenyült tekintettel már kereste is őket az embergyűrűben, amely szorosan körülvette. — Fel fogom szólítani az én kedves Béchut barátomat... És önt is kedves de Boë...

Olyan ünnepélyes volt ez a pillanat, hogy senki sem tette fel magában a kérdést, az Állami Számszék fiatal tanácsosa mennyire lendítheti előre az egyetemi reformot. Egyébként se szeri se száma a hasonló kaliberű egyéneknek, akiket Roumestan aznap délután felkért, hogy vegyenek részt a köznevelés súlyos kötelességei ellátásában. Ami a művészeteket illeti, ott inkább elemében érzi magát, s bizonyára nem tagadják meg majd tőle... Szavait nevetés és közbeszólások hízelgő moraja szakította félbe. Erről a kérdéstről Párizsban mindenkinek, még Numa ellenségeinek is azonos a véleménye. Roumestannál megfelelőbb embert nem lehetne oda találni. Lesznek végre jó dalszínházak, lesz bíráló bizottság,

hivatalosan elismert művészet. De a miniszter félbeszakította a dicsérő ömlengéseket, bizalmas, tréfálkozó hangon jegyezte meg, hogy az új kormány csaknem teljesen délfranciákból áll. Nyolc miniszter közül hat Bordeaux, Périgord, Languedoc és a Provence vidékéről való. És fellelkesült: Dél előretör, előretör... Párizs a miénk. Kézbe kaptuk a gyeplőt. Ebbe bele kell nyugodni, uraim. A latinok másodízben hódították meg Galliát!

Ő aztán valóban ilyen hódító latin volt, emlékérmek domborműveire emlékeztető markáns arca, bronzos árnyalatú bőre, heves, fesztelen mozdulatai kiríttak ebből az annyira párizsias szalonból. Akár egy ügyes színész, aki a hatás tetőfokán vonul vissza, a nevetés és taps között, amellyel utolsó szavait fogadták; fürge lépésekkel elment a kandallótól, intett Méjeannak, hogy kövesse, és eltűnt egy mellékajtón, Rosalie-ra hagyva, hogy a vendégek előtt mentse ki távozását. Versailles-ban fog vacsorázni a tábornagnynál; alig marad ideje az átöltözésre és néhány aláírásra.

— Jöjjön, öltöztessen fel — mondta az inasnak, aki éppen három személyre terített, az úr, az asszony és Bompard számára; az asztalon virágkosár, mert Rosalie ragaszkodott ahhoz, hogy naponta friss virág kerüljön az étkezésekhez. Roumestan örült, hogy nem itt fog vacsorázni. A zárt ajtón keresztül is hallotta a lelkesedés zsivajgását, amelyet maga mögött hagyott, s ez arra ösztökélte, hogy újabb társaságot, újabb fényt kereszen. És aztán a délfrancia nem otthonülő természet. Az északiak, a zord éghajlat alatt lakók találták fel a »home«-ot,* a meghitt családi kört, de a provence-i és

* otthon (angol).

az olasz jobban szereti a fagyaltozók teraszait, az utcák zaját és mozgalmasságát.

Az ebédlő és az ügyvéd dolgozószobája közé egy kis váróterem ékelődött; a napnak ebben a szakában rendszerint teli volt ügyfelekkel, nyugtalan emberekkel, akik az órát lesték, a képeslapokat nézegették, s közben a saját pörükön tündödktek. Ma este Méjean elküldte őket, mert úgy gondolta, Numának nem lesz ideje az ügyfeleivel foglalkozni. De valaki mégis ott maradt: egy készen vásárolt öltönybe bújtatott magas fiatalember, aki olvan suta, mint egy civilbe öltözött altiszt.

— Hé, adj isten... Roumestan úr... Hogy, mint van?... Hosszú idő óta rostokolok mán itt.

Ez a kiejtés, a napbarnította arc, ez a hetvke tökfilkó modor ismerős volt Numának, már látta valahol, de hol a csudában?

— Hát mán meg se ismer? — mondta a legény... Én vaevok Valmaiour, a tamburinos!

— Ahá, igen, persze... Helves.

Tovább akart menni. De Valmajour elállta az útját mint egy tilalomfa, s előadta, hogy tegnapelőtt este érkezett meg. — De hát tuggya, nem gvöhettem előbb. Amikor az ember meggvön az egész családdal, olvan helyre, ahun nem ösmerős, bizony időbe telik, amíg rendbe szedi magát valahogv.

— Az egész család? — hökkent meg Roumestan, és szeme tágra meredt.

— Hát igen, az öreg, meg a néném... Úgy tettünk, ahogv mondta.

A nagy ígéretű zavartan és haragosan legyintett, mint mindig, valahánvszor kötelezvényt, olvan esedékes tartozást nvűitottak eléie, amelvet lelkesedésből, a fecsegés, az adás és a kedveskedés vágyából vál-

lalt... Édes Istenem! Hiszen ő igazán szívesörömet segít ezen a derék fiún... Majd utánanéz, keresni fogja a módját... De ma este sürgős dolga van... Kivételes körülmények... Az a megkülönböztető jóindulat, amellyel az államfő... S mikor látta, hogy a paraszt nem tágít, felcsattanó hangon odaszólt neki: — Jöjjön hát erre... — És bementek a dolgozószobába.

Míg Roumestan íróasztalánál átfutott és aláírt néhány levelet, Valmajour a pompásan bebútorozott termet nézegette, a drága tapétákat, a falak mentén végigsorakozó könyvállványokat, melyen bronzfigurák, mellszobrok, műtárgyak álltak, nevezetes jogi esetek megannyi emléke és a király arcképe, rajta néhány sor írás; elfogódottá tette őt a hely ünnepélyessége, a merev faragott székek, a temérdek könyv, különösen pedig a fesszes, feketeruhás inas jelenléte, amint ott sürgött-forogott, s gondosan rárakta a karosszékekre az öltönydarabokat meg a tiszta fehérneműt. De a lámpa meleg fényében Roumestan széles, jóindulatú képe, ez az ismerős arc megnyugtatta egy kissé. Mikor a nagy férfiú elintézte postáját, a komornyik keze közé került, kinyújtotta a lábát, hogy lehúzzák róla a nadrágot meg a harisnyát, s közben kikérdezte a tamburinost. Elszörnyűködve kellett hallania, hogy Valmajourék, mielőtt útnak indultak volna, eladták az eprest, a szőlőt, a tanyát, mindent.

— Eladtátok a tanyát, boldogtalanok!

— A néném félt is egy kicsit... De én meg az édesapám nem tágítottunk... Aszondtam Audiberte-nek: — Ugyan mán, nem kockáztatunk mi semmit, hiszen ott van Numa, ő hívott el bennünket.

Mennyi jámbor ártatlanság kell ahhoz, hogy valaki szemtől szemben a miniszterrel így merjen beszélni.

Mégis, Roumestanra nem ez az ártatlanság hatott leginkább. Arra gondolt, hogy temérdek ellenséget szerzett már neki ez a javithatatlan ígéretési szenvedélye. Mi nek is kavarta fel ezeknek a szegény flótásoknak az életét. Felidézte a cordoue-hegyi látogatás legapróbb részleteit, a parasztlány szabódását, a saját szavait, amelyekkel rávette. Miért? Micsoda démont hordoz ő magában? Szörnyű alak ez a parasztleány! Ami a tehetőségét illeti, Numának már alig volt ezzel kapcsolatos emléke, képzeletét a robot foglalkoztatta, amely ezzel a pereputtyal a nyakába zúdul. Már előre hallotta Rosalie szemrehányását, érezte szigorú tekintete hidegségét. »A szavak jelentenek valamit«. Íme, új méltóságában, a kegyosztás forrásánál milyen bajba dönti ő magát végzetes jóindulatával!

De eszébe jutott, hogy miniszter, s hatalmának a tudata rögtön meg is nyugtatta. Ilyen magaslaton ránehezedhetik-e effajta ostobaság? Hiszen ő korlátlan ura a művészeteknek, valamennyi színház a keze alatt van, igazán könnyűszerrel lehet segítségére ennek a szerencsétlen alaknak. S mivel visszanyerte önbecsülését, tüstént más hangon kezdett beszélni a legénnyel, és hogy elejét vegye a bizalmaskodásnak, ünnepélyesen, leereszkedő modorban tudtára adta, milyen nagyfontosságú méltóságba emelkedett ő ma délelőtt. Csak az volt a sajnálatos, hogy éppen félig le volt vetkőzve, selyemharisnyában állt a szőnyegen, kisebbnek látszott, mint máskor, s pocakja kidudorodott a rózsaszínnel szegett fehér flanell alsónadrágban. Valmajour nem is látszott különösebben megilletődöttnek, a varázsos »miniszter« szó sehogy sem kapcsolódott össze elméjében ezzel a testes, ingujjas emberrel. Továbbra is »moussu Numának« szólította, s beszélt neki a tamburinról meg a fu-

rulyájáról és az új nótákról, amelyeket azóta tanult. Hej! Nincs olyan tamburinos Párizsban, akivel ő fel ne venné a versenyt.

— Várjon csak... Mingyárt megmutatom.

S már ugrott is, hogy tamburinját behozza az előszobából. De Roumestan rászólt:

— Teremtette! Hiszen mondtam már, hogy sietnem kell!

— Jól van... jó... Majd máskor — mondta jámboran a parasztlegény.

Méjean jött oda hozzájuk, s látván az ámuldozását, a tamburinos úgy vélte, kötelessége előadni a háromlyukú furulya történetét.

— Eszembe jutott egy éccaka, hogy a fülemüle dalát hallgattam. Azt gondoltam magamba: — látod, te Val-majour...

Ugyanezt a kis történetet mondta el ott, az amfiteátrum emelvényén. Akkor sikert aratott vele, s belevésődött emlékezetébe, naiv módon, szóról szóra. De most félénken habozva adta elő, percről percre növekvő felindulással, ahogy Roumestant szeme láttára átalakította a gyöngygombos, finom ing széles, keményített plasztronja, meg a tökéletes szabású fekete öltöny, amelyet a komornyik ráadott.

»Moussu Numa« mintha most megnőtt volna. Fejét mereven és ünnepélyesen tartotta, hogy a fehér muszlin nyakkendő csokra össze ne gyűrődjön, arcára halvány visszfényt vetett a nyakába akasztott Szent Anna-rend nagy szalagja meg a Katolikus Izabella-rend széles érme, amely tündöklött a sötét szöveten. A parasztlegényt hirtelen rémüldöző nagy tisztelet fogta el, s most már megértette, hogy a világ kiváltságosainak egyike áll előtte, az a titokzatos, szinte mesebeli lény,

az a hatalmas Nagy Szellem, akihez az esdeklés, a kérés, a rimánkodás, az imádság csak miniszterpapiroson száll fel, aki oly magasan áll, hogy a kisemberek soha nem látják, olyan fenséges, hogy a nevét csak suttogva, áhítatos félelemmel és bamba pátosszal ejtik ki: A Miniszter!

Szegény Valmajour olyan zavart volt, alig értette meg a jóakarató szavakat, amelyek kíséretében Roumestan elbocsátotta, meghagyván neki, hogy majd jön-jön ismét el, de csak két hét múlva, akkorra már áttekintése lesz az ügyekről.

— Jó van... jó... miniszter úr...

Hátrálva ment kifelé, egészen elkápráztatta a rendjelek ragyogása és az átváltozott Numa különös arckifejezése, Numa hiúságának pedig hízelgett, hogy a tamburinos egyszeribe olyan félénk lett, most már büszke volt arra, amit ettől fogva »miniszteri magatartásnak« nevezett — méltóságteljesen elbiggyesztett alsóajak, mértéktartó kézmozdulatok, jelentőségteljesen összevont szemöldök.

Néhány perc múlva a kegyelmes úr a pályaudvar felé robogott: a hintó lámpái fénylettek, a kocszi ringató robogással vitte új, ragyogó sorsa felé, s ő már meg is feledkezett erről a nevetséges esetről. Első beszéde hatásos csattanóit készítgette el magában, terveket szőtt, a rektorokhoz intézendő nagyfontosságú körlevél foglalkoztatta, s arra gondolt, mit fog mondani az ország és Európa, ha majd holnap értesülnek kinevezéséről, mikor a boulevard sarkán a nedves aszfalra sugárzó gázfényben megpillantotta a tamburinos alakját. Valmajour ott állt a járda szélén, a hosszúkás dob lábszárát verdeste. Kábultan és rémülten várt, hogy rés támadjon a kocsik egymásutánjában, és ő átmehessen a túlsó

oldalra, mert ebben az órában, amikor mindenki hazafelé tart Párizsban, sűrűn rajzottak a közlekedési eszközök, fiákerok kerekei mellett kis kékcsikok haladtak, zsúfolt omnibuszok robogtak, villamosok csilingeltek. Az éjszaka már közeledett, az eső nedvességében a lázas mozgást párafelhő vette körül, s a nyüzsgő sokaság gőzében a szegény fiú olyan elveszettnek, olyan gyökértelennek látszott, az ötemeletes házak falai mintha ránehezédnének, oly kevésbé hasonlított ahhoz a deli Valmajourhoz, aki ott muzsikált a tanya ajtaja előtt, s tamburinja hangjában a tücskök dala zendült fel. Roumestan elfordította tekintetét; a lelkiismeretfurdalás néhány pillanatig komor árnyat vetett diadala vakító tündöklésére.

VII. FEJEZET

A Saumon köz

Addig is, amíg teherárúként feladott bútoraik megérkeztek, s ők véglegesen berendezkedhetnek, Valmajourék abban a híres Saumon közben ütötték fel tanyájukat, ahol az Apsról és környékéről érkező utasok szoktak megszállni, s amelyről Portal néni olyan bámulatos emléket őrzött meg. A legfelső emeleten a tető alatt vettek ki egy szobát meg egy benyíló; a benyíló afféle fáskamra, levegőtlen és sötét. Ott aludt a két férfi.

A szoba sem sokkal nagyobb, de ők pompásnak találták a szüette mahagóni bútort, a fakó piros kőpadlót borító molyrágta ócska szőnyeget és a padlásablakot, ahonnan az égnek csak egy sárgás piszkos csücskét látni; ugyanolyan sárgás piszkos az ég, mint az átjáró hosszú, lefelé ívelő üvegteteje. Ebben a zugban a hazai emlékeket átható fokhagyma- és pirított hagymaszaggal tartották fenn, mert furesa ételeiket ott főzték a szobában egy kis kályhán. Valmajour apó nagyon torkos volt, és szerette a társaságot, szívesebben evett volna lent a vendéglői asztalnál — a fehér abrosz, az alpakka olaj- és sótartó elragadtatással töltötték el — örömet belevegyült volna az ügynök urak zajos társalgásába, akiknek nevetése az étkezések idején felhallatszott az ötödik emeletre. De a kis provence-i házisárkány halni sem akart róla.

Audiberte nagyon meghökkent, hogy mikor megérkeztek, nem valósult meg tüstént Numa szép ígérete, a kétszáz frank estétként, amely Roumestan és Hortense látogatása óta egyre foglalkoztatta, olyannyira, hogy képzelődő agyában a pénz kupacokban csörgött; megrémült, hogy milyen drága itt minden, s már az első napon elfogta az a vad rettegés, amelyet a párizsi nép a tönkremenéstől való félelemnek nevez. Ő egy magában megélne szardellán meg olajbogyón — akár csak böjt idején, úgy ám! — de az »embereinek« farkasétvágya van, sőt itt még étkesebbek is, mint odahaza, mert nincs olyan meleg, s neki minden pillanatban be kell nyúlnia a zacskóba, a nagy zseb alakú kartonzacskóba, amelyet saját maga varrt s amelyben ott csengett a háromezer frank, az eladott birtok ára. És milyen nehezére esett, valahányszor fel kellett váltani egy aranyat, mintha a fogát húznák, mintha a házuk

köveitől, vagy az utolsó szőlőtőkétől kellene megválnia. Gyanakvó paraszti kapzsisága és félelme, hogy meglopják — emiatt nem merte bérbe adni, hanem inkább eladta a majorságot — kétszeresére nőtt ebben az ismeretlen, áttekinthetetlen Párizsban, a világvárosban, amelyet szobájából nem látott, de a morajlása felhallatszott hozzá, mert a vásáracsarnok e nyüzsgő környékén éjjelnappal olyan lárma volt, hogy az ócska mázas tálcán álló fogadói vizespoharak folyton-folyvást egymáshoz koccantak.

A sűrű rengeteget járó utas nem markolja görcsösebben tarisznyáját, mint ahogy Audiberte szorongatta pénzeszacskóját, mikor zöld szoknyájában, arles-i pártában végigment az utcán, s a járókelők mind megfordultak utána, vagy mikor belépett a boltba és csámpás járása miatt, meg azért, hogy a tárgyakat olyan furesán nevezte — a babot fuszulykának, a burgonyát pityókának mondta — olyan eltévedtnek, olyan idegennek tűnt Franciaország fővárosában, mintha Stockholmból, vagy Nyizsnij Novgorodból került volna oda.

Eleinte nagyon alázatos és mézes-mázos volt, de időnként, ha a boltosok mosolyogtak rajta, vagy vég nélküli alkudozása miatt gorombáskodtak vele, dührohamban tört ki; ilyenkor a leány csinos, barna bőrű arca rángatózott, megszállott módjára hadonászott, rikácsoló és kérkedő szóáradatba kezdett. Előhozakodott Puyfourcat unokabátyja történetével, meg az örökséggel, a kétszáz frankkal esténként, Roumestan pártfogásával, akiről úgy beszélt, akivel úgy rendelkezett, mintha teljesen kisajátította volna, hol Numának, hol a »minyiszternek« nevezte, s szavainak heves nyomatéka még a bizalmaskodásánál is nevetségesebb volt. És ezt a sok mindent ott fortyogtatta, egymásba vegyítette

karattyoló szóáradatában, elfranciásodott provence-i tájzólásában, amíg gyanakvó természete ismét felül nem kerekedett. Ilyenkor a parasztlányba belefűlladt a szó, megrémült saját fecsegésétől, hirtelen elnémult, és ajkát összeszorította, akárcsak pénzeszacskóján a zsinórt.

Egy hét múlva közismert alakja lett a Montmartre utca elejének, ahol a boltok sűrűn sorakoznak egymás mellett, s ahol az üzletek mindig nyitott ajtaja a zöltség, a friss hús és a gyarmatárak szagával együtt a környékbeli házak titkait is kiviszi az utcára. Reggelenként, mikor szegényes bevásárlásai alkalmával visszaadtak neki, az öccse folyvást elmaradó fellépését, meg a beduin földi örökséget firtatták, s a gúnyos kérdések, az állandóan felsebzett hiúsága jobban elkésérették Numa ellen, mint a nyomorúságtól való félelem, elkésérették az ígéretei ellen, amelyekben eleinte támaszkodott is, hiszen Audiberte tősgyökeres délvidéki, ahol a szó gyorsabban röpöppen, mint máshol, mivel a levegő is olyan könnyű.

— Hej, ha rávéttek volna, hogy írást adjon!

Ez a gondolat rögeszméjévé vált, és reggelenként, mikor Valmajour elindult a minisztériumba, nénje gondosan megtapogatta felöltője zsebében a bélyeges papírt.

Csak hogy Roumestannak egyéb aláírnivalói voltak, s más dolgok jártak az eszébe, nem a tamburin. Beköltözött a minisztériumba hajszásan, mindent felforgató türelmetlenséggel, a birtokbajutás nemes hevével. Minden újdonság volt számára, a minisztériumi palota tágas termei, magas állásának hatalmas lehetőségei. Az első sorba feljutni, »Meghódítani Galliát«, ahogy ő maga mondta — nem ez a nehéz, hanem ott fent maradni, és józan reformokkal, a haladást elősegítő in-

tézkedésekkel igazolni szerencsáját!... Roumestan tele volt lelkesedéssel, puhatólózott, tanácskozott, tárgyalt, megannyi ragyogó elmét gyűjtött maga köré. Béchut-vel, a kiváló professzorral az egyetemi nevelés visszasságait tanulmányozta és azokat az eszközöket, amelyek alkalmasak arra, hogy a voltaire-i szellemet kiirtsák a gimnáziumokból; igénybe vette a szépművészetek előadójának, de la Calmette úrnak huszonkilenc éves tisztviselői szaktudását és Cardaillacnak, a háromszori bukás után is a helyén ülő operaigazgatónak a tapasztalatait, hogy új tervek szerint átszervezze a Konzervatóriumot, a Tárlatot és az Operát.

Csak az volt a baj, hogy nem is figyelt ezekre az urakra, állandóan ő vitte a szót, aztán hirtelen órájára tekintett, felpattant, és gyorsan elbocsátotta őket.

— Cudar sors! Egészen megfeledkeztem a minisztertanácsról... Micsoda élet, az embernek egy perce sincs... Rendben van, kedves barátom... Küldje el mielőbb a jelentését.

A jelentések halomba gyűltek Méjean íróasztalán, akinek — bár igen értelmes és ügybuzgó volt — jóformán alig maradt ideje a folyó ügyek elintézésére, és hagyta békében szunnyadni a nagy reformokat.

Mint az új miniszterek általában, Roumestan is magával vitte Scribe utcai ragyogó garnitúráját: Lappara bárót, Rochemaure vicomte-ot, akik arisztokratikus színezetet adtak az egész hivatalnak, ámbátor helyzetük a legnagyobb mértékben megzavarta őket, és teljesen tájékozatlanok voltak minden szakkérdésben.

Mikor Valmajour először jelentkezett a Grenelle utcában, Lappara fogadta. A báróhoz főképp a művészeti ügyek tartoztak, s állandóan küldöncöket, drago-nyosokat, vérteseket menesztett, akik nagy miniszteri

borítékokban vacsorameghívókat kézbesítettek a harmadrendű színházak hölgyeस्कéinek; néha a boríték üres volt, s csak ürügyül szolgált, hogy a lejárt fizetési terminus másnapján megjelenjen a tekintélyt adó miniszteri vértés. A báró úr jóindulatúan, de kissé leereszkedően fogadta a tamburinost, akár a nagyúr a jobbágyát. Lábát elnyújtva ült, nehogy kitérdelje sötétkék nadrágját, pökhendin beszélt vele, s közben folyton tisztogatta, reszelgette körmeit.

— Jelen pillanatban nagyon nehéz... A miniszter úr igen el van foglalva... Majd később, néhány nap múlva... Ertesítést fog kapni, jó ember.

S mivel a tamburinos jámbor együgyűséggel megmondta, hogy a dolog egy kissé sürgős, mert a készletük nem tart örökké, a báró úr a körömrészelt az asztal szélére tette, s legkomolyabb arckifejezését öltve fel, azt javasolta neki, hogy a tamburinjára csináltasson egy forgatható fedelet.

— A tamburinra? Mire való az?

— Hát ostyát árul majd benne, jó ember, a holt szezonban!...

Mikor Valmajour ismét megjelent, Rochemaure vicomte színe elé került. Ez egészen bele volt temetkezve egy poros iratsomóba, majd felemelte kibodorított hajú fejét, lelkiismeretesen elmagyaráztatta magának a furulya szerkezetét, jegyzeteket csinált, igyekezett megérteni a dolgot, s végezetül kijelentette, hogy órá tulajdonképpen a vallásügy tartozik. A következő alkalommal a boldogtalan falusi senkivel sem tudott beszélni, mert mindenki a miniszternél volt, azokban az elérhetetlen régiókban, ahol őexcellenciája tartózkodott. De Valmajour nem vesztette el sem a nyugalma, sem bátorságát, s amikor végighallgatta a hivataloszolgák ki-

térő válaszait, s látta vállrándításait, ő csak fényes, csodálkozó szemmel nézett rájuk, és tekintete mélyén ott csillogott az a kissé gúnyos él, a provence-i ember tekintetének szellemessége.

— Jól van... jó... Majd eljövök máskor.

És eljött. Ha nem viselne amolyan felfelé szélesedő bokavédőt, s tamburinja nem lógna le a válláról, azt hinné az ember, hogy a minisztériumban van alkalmazásban, olyan rendszeresen jelent meg minden reggel, pedig bizony napról napra nehezebben esett számára.

Már ahogy a magas, boltíves kaput megpillantotta, dobogni kezdett a szíve. A boltozaton túl a régi Augerau-palota emelkedett, nagy udvarán már rakosgatták a télire való fát; két feljárata is van, de mily nehéz felmenni rajta a szolgák gúnyos tekintetének keresztüztüzbén! Elfogódottságát minden növelte: az ajtónállók ezüst díszláncá, a zsinóros sapká, megannyi kelléke annak a méltóságteljes gépezetnek, amely őt elválasztotta pártfogójától. De leginkább az otthoni jelenetekről rettegett, Audiberte szörnyű szemöldökráncolásától, ezért jött vissza kétségbeesetten ismét és ismét. Végül is a portás megszánta, s azt tanácsolta neki, ha látni akarja a minisztert, várja meg a Saint-Lazare-pályaudvaron, amikor Versailles-ba indul.

Valmajour elment a pályaudvarra, s odaplántálta magát az első emeleti nagy terembe, amely a parlamenti vonatok indulása előtt különösen élénk volt, és elütött a váróterem mindennapi képétől. Képviselők szenátorok, miniszterek, újságírók, a bal- és a jobboldal mindenféle pártja verődik itt össze ugyanolyan tarka sokaságban, mint a falakat borító kék, zöld meg piros plakátok; kiabálnak, suttognak, figyelő tekintettel

méretegik végig egymás csoportjait, az egyik félrehúzódik, elmondandó beszédén kérődzve, a másik amolyan folyosó-szónok, s harsány hangjától, amelyet a képviselőházban sohasem hallani, megreszket az ablaküveg. Délfrancia és északfrancia kiejtés, különböző vélemények és temperamentumok, a becsvágy és az ármánykodások nyüzsgése, a jövő-menő felajzott sokaság lármája — a politikának ugyancsak alkalmas területe a várakozás bizonytalansága, a menetrendszerűen utazók gomolygó tömege, amely az éles fütty szavára kitor a sínek, a vasúti jelzőkészülékek és mozdonyok világába, erre a mozgalmas, balesetekkel és meglepetésekkel teli térségre.

Öt perc múlva Valmajour megpillantotta Numa Roumestant; titkárába karolva közeledik, az pedig aktatáskáját viszi. A miniszter nem gombolta be felöltőjét, arca derűt sugárzó, akárcsak az amfiteátrum emelvényén, amikor először találkozott vele. Már messziről ráismer a hangjára, biztató szavaira, a baráti megnyilatkozásra: — Számíthat rám... Bízék bennem... Olyan bizonyos, mintha a kezében lenne...

A miniszter mézesheteit élte a hatalommal. Felette állt a politikai ellenségeskedésnek, amely a képviselőházban gyakran nem is olyan szenvedélyes, mint ahogy gondolnánk, felette a szónoki vetélkedésnek és az ellentétes érdekeket védő ügyvédek civódásának; úgy vélte, hogy nincsenek ellenségei, hiszen mindössze három hete miniszter, s nem volt ideje elcsigázni a kérelmezőket. Még hittek neki. Alig ketten-hárman kezdtek türelmetlenkedni, s lestek rá útközben. Ilyenkor meggyorsította lépéseit és harsány hangon megeresztett egy »jónapot barátom«-at, amely elejét vette a szemrehányásoknak s egyszersmind meg is cáfolta őket, barátságosan távol-

tartotta saját személyétől a kérelmeket, csalódást okozott a kunyerálóknak, de a hiúságuknak jólesett.

Nagyszerű találmány ez a »jónapot barátom«, s merőben ösztönös kétszínűség lappang benne.

Mikor meglátta a tamburinost, amint hányaveti tartással közeledett feléje és mosolya elővillantotta fehér fogsorát, Numa legszívesebben odavetette volna azt a vereséget hozó »jónapot«-ot, de hogyan szólítsa barátjának ezt a pörge, nemezkalapos parasztleányt, akinek napcserzett keze úgy nyúlik ki a szürke zubbonyból, ahogy a falusi fényképeken látni. Jobbnak vélte felölteni »miniszteri külsejét«, merev testtartással lépkedett el a szegény flótás előtt, s az ott maradt elámulva, megsemmisülve a nagy férfiú nyomában tóduló, lökdösődő tömeg közepette. De azért Valmajour másnap és a következő napokon is újra megjelent, de már nem mert Numához közeledni, leült egy pad szélére; fásult, szomorú figura, akárcsak a pályaudvarokon ténfergő katonák, vagy kivándorlók, akik a balsors minden szeszélyére felkészültek. Roumestan nem kerülhette ki ezt a néma alakot, mindig az útjába akadt. Hiába tett úgy, mintha észre se venné, s tekintetét félrefordította, vagy hangosabban beszélt, amint elhaladt mellette; áldozatának mosolya ott volt előtte, és ott is maradt vonatindulásig. Jobb szerette volna, ha a legény gorombán követelőzik, ha nagy hangon jelenetet csap, akkor a rendőrök közbelépnek és megszabadul tőle. Már odáig jutott, ő, a miniszter, hogy néha más pályaudvarról indult, a Szajna balpartján szállt fel, hogy ezt az élő szemrehányást elkerülje. A kiváltságosak életében is akadnak ilyen dolgok, ilyen számottevő semmiségek, amelyek oly kellemtelenek, akár a kavics a hétmérföldes csizmában.

Valmajour nem csüggedt.

— Biztosan megbetegedett — ismételtette ilyenkor magában, és makacsul visszatért őrhelyére. A fogadóban nővére türelmetlenül várta, leste hazajövetelét.

— No, beszéltél a miniszterrel?... Aláírta már azt a papírt?

Uccse egykedvősége még az örökös »Nem... még nem«-nél is jobban felbőszítette; Valmajour hazajövet a dobot, amelynek szíja nyomot hagyott a vállán, lerakta egy sarokba, s Audiberte-et elkeserítette ez a közönyös, hanyag egykedvőség, amely a délvidéki természetre éppannyira jellemző, mint az élenkség. Ilyenkor a furcsa kis teremtés dühbe gurult.

— Mi folyik a te ereidben?... Hát már sose lesz vége?... De várj csak, ha majd egyszer én veszem a kezembel!...

Valmajour mindezt nyugodtan hallgatta, eleresztette a füle mellett, aztán előszedte a tokból a furulyát meg az elefántcsont végű dobverőt, megtörülgette egy ronggyal, hogy a nedvesség meg ne ártson neki, és dörzsölgetés közben megígérte, hogy holnap alaposabban lát neki, megint elmegy a minisztériumba, s ha Roumesant nem találja ott, akkor azt fogja kérni, hogy vezessék a felesége színe elé.

— Ugyan, mit akarsz a feleségitől... Hisz tudod, hogy nem szereti a muzsikálásodat... Még ha a kisasszonyt mondanád... Hát az már igen!...

S a fejét csóválta.

— Akár a feleség, akár a kisasszony, mindegyik csak csúfot üz belőletek — mondta a parázs mellett kuporgó Valmajour apó; a család fatőkékkel fűtött, s Audiberte takarékoságából hamuval takarta le a tüzet, ezen aztán örökösen civakodtak. Az öreg szakmai irigységből nem bánkódott túlságosan fia kudarca miatt. Mint minden

bonyodalom, életüknek ez a nagy zűrzavara is megfelelt a falusi muzsikusból bohém természetének. Eleinte örült az utazásnak; megláthatja Párizst, »az asszonyok paradicsomát és a lovak gyehennáját«, ahogy az otthoni fuvarosok szokták mondani, és ilyenkor képzeletükben lenge fátylú hurik, meg a lángok között vonagló, ágaskodó lovak jelennek meg. De amikor az öreg Párizsba érkezett, hideg, nélkülözés és eső fogadta. Félt Audiberte-től és tisztelte a minisztert, így hát beérte azzal, hogy a kuckóban vacogva dörmögött, és szemhunyorítás közben egy-egy megjegyzést kockáztatott meg; de Roumestan szőszegése, leánya dührohama megnyitották az öreg méltatlankodásának zsilipjeit. Most bosszút állt a hiúságán ejtett sebekért, a gyötrelméért, amit tíz esztendőn át szenvedett fia sikerei miatt, s vállát vonogatva hallgatta tilinkozását.

— Muzsika, muzsika... hová még vele... Nem sok hasznát veszed.

S hangos szóval azt kérdezte: volt-e lelkük őt, öreg embert ilyen messzire elcipelni, ebbe a Szibériába, ahol megfagy és éhen pusztul; Istenben megboldogult feleségét emlegette, akit egyébként halálra keserített és sírba vitt, ahogy Audiberte mondta. Az öreg órák hosszat elsopánkodott így, kivörösödött, rángatózó arccal, fejét a kandalló párkányának támasztva, leánya végül is meguntta ezt a sok óbégatást, s adott neki két vagy három sout, hogy hajtson fel egy pohár édes bort a kocsmában. Ott aztán kétségbeesése nyomában lecsillapult. Jól érezte magát a durúszoló kályha mellett. És a vén pojácának, ahogy a meleg átjárta, feléledt tréfálkozó kedve; nagy orra, keskeny ajka, szikár, formátlan kis teste az olasz bohózatok szereplőire emlékeztetett. Hencseregésével szórakoztatta a közönséget, kicsú-

folta a fia tamburinját, amely miatt temérdek kellemetlenségük támadt a szállóban, mert Valmajour folyvást a fellépésre készült, s késő éjszakáig nyúzta hangszerét, a szomszédok meg váltig panaszkodtak a furulya fel-felvisítő trillái és az állandó tompa moraj miatt, amelylyel a tamburin hangja rezegettette a lépcsőt, mintha csak esztergapad működne az ötödik emeleten.

— Csináld csak — biztatta öccsét Audiberte, amikor a fogadós szóvá tette a dolgot. — Még az kéne, hogy ebben a Párizsban, ahol akkora a zaj, hogy az ember egész éjjel a szemét se tudja behunyni, neked eltiltsák a muzsikálást.

És Valmajour muzsikált. De felmondtak nekik. Elhagyni az Apsban olyan híressé vált Saumon közt, amely szülőföldjükre emlékeztette őket, annyit jelentett, mintha a száműzetés még súlyosabban nehezednék rájuk, s nekik még tovább kell vonulniok északra.

Audiberte a költözködés előtti napon, amikor a tamburinos mindennapos és eredménytelen útjáról hazajött, sebtében megebédeltette a két férfit; évés közben nem szólt egy szót sem, de a szeme csillogásán és határozott arckifejezésén látszott, hogy valamire eltökélte magát. Az ebéd végeztével leszedette velük az asztalt, s vállára vetette hosszú, rozdsaszínű köpönyegét.

— Már idestova két hónapja, hogy Párizsban vagyunk — sziszegte összeszorított fogakkal. — De most már elég... Most én megyek el, és majd beszélni fogok azzal a minyiszterrel!...

Megigazgatta a szalagot szörnyű kis fejdíszén, amely nagy hullámokba fésült haja tetején úgy ült, akár valami harci sisak, és sebbel-lobbal elhagyta a szobát; kifényezett cipősarkai minden lépésnél felkapták vastag gyapjú szoknyáját. Az apa és a fiú megrémülve nézett

egymásra, egyikük sem próbálta visszatartani, mert tudták, hogy ezzel csak olajat öntenének a tűzre; kettesben töltötték el a délutánt, alig váltottak néhány szót, az eső meg patakozott le az ablaküvegen; a fiú a dobverőt és a furulyát dörzsölgette, az apa pedig a vacsorára való húst kotyvasztotta a tűzön, amelyet úgy meg-
rakott, ahogy bírta, mert Audiberte hosszas távolléte alatt végre-valahára kedvére fel akart melegedni. Végre a pöttömnyi teremtés siető lépései végigkopogtak a folyosón. Benyitott, s az arca csak úgy sugárzott.

— Kár, hogy az ablak nem az utcára nyílik — mondta és levette köpenyét, egyetlen esőcsepp se volt rajta. — Láthattatok volna lent azt a gyönyörű hintót; azzal jöttem haza.

— Hintón? . . . Ne tréfálgj!

— Meg a zsinórosruhájú eselédék . . . Beszélnek is róla a fogadóban.

S aztán elbeszélte, megjátszotta útját, a két férfi pedig ámuldozva, némán hallgatta. Először is, ahelyett, hogy a miniszternél próbálkozott volna, aki egész bizonyosan nem fogadná, megtudakolta a húga lakását — ha az ember szép udvariasan beszél, mindent elér — annak a magas termetű kisasszonynak a címét, aki Numával együtt látogatta meg őket Valmajourban. A kisasszony a szüleinél lakik, nem a minisztériumban, egy másik városnegyedben, ahol a rosszul kövezett kis utcákat festék és vegyszerek szaga itatja át, akárcsak Audiberte szűkebb hazájában. Nagyon messzire esett, sokat kellett gyalogolni. Végre is rátalált a házra, egy téren, amelyet oszlopsorok vesznek körül, akárcsak az apsi kispiacot. Hej! az az aranyos kisasszony milyen kedvesen fogadta, nincs abban semmi büszkeség, pedig, úgy látszik, nagyon gazdagok lehetnek, a lakás csupa

aranyozás, és szebbnél szebb selyemfüggönyök vannak felaggatva itt is, ott is.

— Hozta Isten... Hát Párizsban vannak?... Hát hogyan... Mikor jöttek?

És amikor meghallotta, hogy Numa a bolondját járhatja velük, rögtön csöngetett a nevelőkisasszonynak — az is kalapos hölgy — és mind a hárman elindultak a minisztériumba.

Micsoda látvány volt, ahogy az a sok kivénhedt hivatalszolga buzgólkodott; hajlongtak, hogy az orruk szinte a földet verte, és szaladtak ajtót nyitni előttünk.

— Láttad a minyisztert? — kérdezte félénken Valmajour, amíg Audiberte egyet szusszantott.

— Hogy láttam-e!... és ráadásul milyen udvarias volt... Hej, te szegény fajankó, mindig mondtam én, hogy a kisasszonyt bele kell vonni az ügyedbe... Az aztán egy-kettőre elintézte a dolgot, és nem volt replika... Mához egy hétre nagy muzsikás ünnepség lesz a minyiszteriumban, ott aztán kivághatod a rezet az igazgatók előtt. És azután tüstént kriksz-kraksz; meglesz a papír meg az aláírás,

S az egészben az a legszebb, hogy a kisasszony egész idáig hozta őt a miniszter hintáján.

— Fel szeretett volna jönni — tette hozzá Audiberte; kacintott egyet apjára és csinos arcát jelentőségteljes fintorba húzta. Az öreg ábrázata, aszalt fügeszerű cserzett bőre ráncokba szaladt, mintha azt mondaná: Megértettem... de csitt!... Már nem volt szálka a szemében a tamburin. Valmajour most is teljesen nyugodt volt, meg se értette nővére ravasz célzását. Csak a közeli fellépésre gondolt, leakasztotta a dobot, eljátszotta rajta valamennyi nótáját, s a túláradó ütemű trillák egymásba fonódva búcsúként rezegtek végig a folyosón.

VIII. FEJEZET

Másodvirágzás

A miniszter és felesége éppen most fejezte be a villásreggelit az első emeleti ebédlőben, ebben a pompás és túlságosan nagyra méretezett teremben, amelyet a vastag kárpitok, az egész palotát behálózó fűtőcsövek meg a bőséges lakoma illata sem bírt felmelegíteni. Ezen a reggelen véletlenül egyedül voltak. Az abroszon, a dúsan megrakott csemegés tálak között — a délvidéki ember szereti az asztalán az édességet — ott volt a szivaros doboz, egy csésze verbéna, a provence-iak megszokott teája, és a nagy levéltartók, amelyekben színes papírlapocskán sorakoztak szenátorok, képviselők, rektorok, egyetemi tanárok, akadémikusok, előkelőségek, a miniszteri estélyek állandó és rendkívüli meghívottainak címével. Legfelül kartonlapokon a kiváltságos vendégek neve, akik a »kis koncertek« első estjére kapnak meghívást. Rosalie nézegette a lapokat, bizonyos neveknél megállt, Numa pedig még étkezés utáni szivarját válogatta ki, s a szeme sarkából firkészve kémlelte ezt a nyugodt arcot, hogy nem jelenik-e meg rajta a rosszallás, a kissé könnyelműen összeállított vendéglista bírálata.

De Rosalie-nak semmi kívánsága sem volt. Ez az egész nagy készülődés tökéletesen közönyösen hagyta. Mióta beköltöztek a minisztériumba, még távolabb érezte magát férjétől; elválasztották őket a véget nem érő kötelezettségek, a temérdek személyzet, a nagyvilági élet, amely szétrombolja a családi életet. S mind-

ehhez hozzájárult a szívszorogató bánat, hogy nincs gyerekük, hogy nem hallja maga körül a fáradhatatlan kis lépéseket, az egészséges, csengő kacagást, amely feloldotta volna ebédlőjük dermesztő, előkelő étterem jellegét, mert érezni, hogy itt csak rövid időre ülnek az asztal mellett, s az asztalnemű, a bútor meg az ezüst, a magas tisztségnek ezek a fényűző kellékei nélkülözik a családiasság melegét.

A villásreggelit követő zavart csendben letompított zenehangok szűrődtek be, kalapácsütésekkel elvegyülő dallamok; odalent a koncert emelvényét és a kárpitokat szegezték, a zenészek pedig gyakoroltak. Az ajtó kinyílt. Méjean, a kabinetfőnök lépett be, kezében iratok:

— Már megint kérvények!...

Roumestan indulatba jött. Ez már több a soknál! Még a pápa kérésére se tudna állást adni. Méjean nyugodtan elébe tett egy csomó levelet, névjegyet, és illatos kis borítékot.

— Nehezen lehet visszautasítani... Hiszen megígérte.

— En? ... nem is beszéltem senkivel.

— Tessék megnézni... »Kedves miniszter úr, bátorodom emlékeztetni ígéretére«... Aztán ez itt: »A tábornok közölte velem, hogy Ön szíveskedett neki felajánlani«... Itt meg az áll: »Emlékeztetés a miniszter úr ígéretére«...

— Akkor én alvajáró vagyok! — mondta Roumestan meghökkenve.

Kiderült, mihelyst elhatározta, hogy estélyt ad, valahány emberrel találkozott a képviselőházban vagy a szenátusban, mindegyiknek azt mondta: — Ne felejtse, hogy elvárom önt 10-én. — Mivel még azt is hozzátette, hogy »teljesen meghitt társaság lesz«, mindenki számon tartotta a hízelgő meghívást.

Numa restelkedett, hogy felesége előtt így lelepleződött, s mint általában ilyenkor tenni szokta, támadásba csapott át.

— Mi a csodát akar a húgod azzal a tamburinossal... Éppen ez a csinnadratta hiányzott nekem... Én későbbre terveztem a hangversenyeinket... De az a kislány olyan türelmetlen volt. — Nem, nem... rögtön, rögtön... És neked is éppoly sürgős volt, mint neki... Mérget veszek rá, hogy az a tamburinos elcsavarta a fejeteket!

— Az enyémet nem — mondta Rosalie vidáman. — Sőt attól tartok, hogy ezt a különös zenét a párizsiak nem fogják méltányolni. Ide kellene hozni a zenével együtt a provence-i tájat is, a tarka ruhákat, a farandole-t... De elsősorban... — A hangja most elkomolyodott — arról van szó, hogy az ígéretet meg kell tartani.

— Ígéret... Ígéret — ismételte Numa. — Nemsokára ott tartunk, hogy az ember már egy szót sem ejtethet ki.

És titkárához fordult, aki mosolyogva hallgatta.

— Hát igen, kedves barátom, nem minden délvidéki olyan, mint maga: hideg, kimért, szűkszavú. Maga csak olyan hamisított délvidéki, renegát, *franciot*, ahogy nálunk mondanák... Ugyan már, micsoda délvidéki!... Egy ember, aki még sose hazudott... És aki a verbéna-teát se szereti — tette hozzá komikus méltatlankodással.

— Nem vagyok olyan *franciot*, mint amilyennek látaszom — felelt Méjean változatlanul nyugodt hangon. — Mikor húsz esztendővel ezelőtt Párizsba érkeztem, ugyancsak érződött rajtam a délvidék. Merész fellépés, aztán a kiejtés, a mozdulatok... Akkoriban fecsegő és képzelődő voltam, akárcsak...

— Akárcsak Bompard — súgta oda neki Roumestan, aki nem szenvedhette, ha régi jó barátját gúnyolják, de ő maga csöppet sem takarékoskodott a gúnynal.

— Igen, bizony, akárcsak Bompard... Valami ösztön arra készítetett, hogy sose mondjak igazat... Egyszer aztán elfogott a szégyen, s feltettem magamban, hogy megjavulok... A külső túlzásról könnyebb leszokni: az ember halkán beszél, leszorítja a könyökét. De ami ott bent fortyog és ki akar törni... Hősi elhatározásra szántam rá magam. Valahányszor eloldalogtam az igazság mellett, úgy büntettem magam, hogy egész nap nem nyitottam ki a számat. Így reformáltam meg a természetemet... De az ösztön még ott van a hűvöségem mélyén... És néha megállok egy mondat kellős közepén. Nem a szó hiányzik, éppen ellenkezőleg!... Megfékezem magam, mert érzem, hogy hazudni fogok.

— Szörnyű ez a Délvidék. Nem lehet szabadulni tőle — jelentette ki a derék Numa, s bölcs belenyugvással eregette a mennyezet felé szivarja füstjét. — Engem az ígéretési szenvedély tart leginkább hatalmában, az az örültség, hogy mindenáron pártját fogom az embereknek, s boldoggá szeretném tenni őket akaratom ellenére...

Mondókáját a kultuszminisztériumi ajtónálló szakította félbe; beavatott és bizalmaskodó arkifejezéssel jelentette a küszöbről: — Béchut úr itt van...

A miniszter kedve elborult:

— Asztalnál ülök... Hagyjanak békében.

Az ajtónálló mentegetőzött. Béchut úr azt mondja, hogy őexcellenciája őt... Roumestan megennyhült:

— Jól van, jól, megyek már... Addig is vezessék be a dolgozószobámba.

— Oda nem lehet — szögezte le Méjean. — A dolgozó foglalt. A Legfőbb Közoktatásügyi Tanács, hiszen tudja, miniszter úr... Őn maga tűzte ki ezt az időpontot.

— Hát akkor Lapparához.

— Oda a tulle-i püspököt vezettem be — jegyezte meg félenken az ajtónálló. — A miniszter úr rendelkezett így...

Minden helyiség teli volt emberekkel... Kérelmezők, akiket bizalmasan figyelmeztetett, ha ilyenkor jönnek, egész bizonyos, hogy tudnak beszélni vele; s túlnyomó részük tekintélyes személyiség, akiket nem lehet az előszobában várakoztatni a csip-csup alakok közt.

— Ott a kis szalonom... — Ügyis elmegyek hazulról, — mondta Rosalie és felállt.

Az ajtónálló és Méjean kivonult, hogy leültessék vagy csillapítgassák a várakozókat, a miniszter pedig gyorsan felhörpintette verbéna-teáját — meg is égette vele a nyelvét — s közben egyre ismételte: — Elárasztanak... Elárasztanak...

— Mit akar már megint az a rémes Béchut? — kérdezte Rosalie, ösztönszerűen lehalkítva hangját, hiszen ebben az emberekkel telis-tele házban minden ajtó mögött egy-egy idegen várakozik.

— Mit akar?... Hát jó állást, állást a mindenségit!... Lesi, mint egy cápa, Dansaért-t... Várja, mikor hajítják le a fedélzetről, hogy jóllakhasson belőle.

Rosalie gyorsan közelebb lépett férjéhez:

— Dansaert elmegy a minisztériumból?

— Ismered őt?

— Apa gyakran beszélt róla... Földije, gyerekkori barátja... Becsületes és igen értelmes embernek tartja.

Roumestan néhány ürügyet dadogott el... — Fel-forgató nézetek... Voltaire-tanítvány... Egy reformtervezet miatt szükséges, hogy... És egyébként is öreg már.

— Es Béchut-vel helyettesíted őt?

— Ó! tudom, hogy szegény feje nem tetszik a nőknek...

Rosalie arcán a nemes megvetés mosolya suhant át.

— Szemtelenkedésével éppoly kevésbé törődöm, mint hódolatával... De nem tudom megbocsátani neki a képmutató szenteskedését, azt a kirakatkonzervatívizmust... Én minden meggyőződést tiszteletben tartok... De Numa, az egész világon semmi sincs olyan csúnya és gyűlöletes, mint a hazugság és a képmutatás!

Hangját akarata ellenére is felemelte, hæv és ékeszóló erő áradt belőle; hűvös arcát a becsületesség és egyeneslelkűség fénye, a nemes felháborodás élénk rózsaszíne lepte el.

— Csitt, csitt — szólt Roumestan az ajtóra mutatva...

Igen, kétségkívül belátja, hogy ez így nem valami igazságos. Az öreg Dansaert-nek nagy érdemei vannak. Dehát mitévő legyen? Szavát adta.

— Vedd vissza — mondta Rosalie... — Nézd Numa... az én kedvemért... kérlek szépen.

Gyengéd parancs volt ez, s a vállára nehezedő kis kéz még meg is erősítette. Numa meghatódott. Felesége oly közönyösnek látszott már régóta az ő dolgai iránt, s szóttlanul, megbocsátóan hallgatta végig a folyton változó terveket. Ez a kérés jólesett Numának.

— Hát lehet neked ellenállni, drágám?

Megcsókolta előbb az ujjahegyét, s aztán remegve csókkal borította el a kezét, fel egész a szűk csipke-kézeltőig. Olyan szép a karja... De ezért nyomasztotta

a kötelezettség: kellemetlenséget mondani egy embernek szemtől szembe... Kedvetlenül tápázkodott fel.

— Itt leszek... hallgatlak — és Rosalie játékosan megfenyegette.

Numa átment a szomszédos kis szalonba, félig nyitva hagyva maga mögött az ajtót, hogy inába ne szálljon a bátorsága, és felesége hallhassa, mit mond. Hát a kezdet valóban határozott és erélyes volt.

— Kétségbe vagyok esve, kedves Béchut... Amit az ön ügyében tenni akartam, nem valósulhat meg...

A tudós válaszaiból csak a síránkozó hangot lehetett kivenni, meg tapir-orrának fújtatását, amellyel a rimánkodást időnként megszakította. De Rosalie álmélkodva tapasztalta, hogy Numa kitart, s továbbra is teljes meggyőződéssel védi Dansaert ügyét — meghökkenítő dolog ez olyan ember részéről, akinek érveit éppen az előbb sugalmazták. Bizonyára nehezeze esik, hogy vissza kell vennie adott szavát, de hát nem helyesebb ez így, mintha igazságtalanságot követne el?... Numa a felesége gondolatát adta elő érzésteli, zengő hangon, nagy, meghatódott gesztusok kíséretében, amelyekből, akár a széltől, meglebbent a kárpit.

— Egyébként — tette hozzá egészen más hangon, — igyekszem kárpótolni önt, kedves Béchut, ezért a kis csalódásért...

— Jaj, Istenem — sóhajtott fel halkán Rosalie.

S már záporozott a temérdek meglepő ígélet: a Be-
csületrend parancsnoki keresztje január elsejére, az első megüresedett hely a Közoktatásügyi Tanácsban, az...
a...

Béchut az illendőség kedvéért egy kicsit szabadkozott, Numa azonban:

— Hagyja csak, hagyja... Ezzel tartozunk a méltá-

nyosságnak... Az önhöz hasonló férfiak nem sokan vannak...

S ha Béchut el nem megy, a jóindulattól mámoros, ömlengő szavakat dadogó Numa talán még miniszteri tárcáját is felajánlja neki.

Mikor a látogató az ajtónál volt, még utána szólott:

— Számítok önre vasárnap, kedves professzor... Kis koncertsorozatot rendezek, ez lesz az első... Baráti társaság... Csupa válogatott ember...

Aztán, mikor visszament Rosalie-hoz, megkérdezte:

— Na, mit szólna hozzá?... Remélem, nem voltam engedékeny?

Olyan mulatságos volt ez a kérdés, hogy nagyot kacagott. Mikor Numa meghallotta a nevetés okát, hogy újra csak mennyi ígéretet tett, valósággal megrémült.

— Ejnye, ejnye... No de azért én mégis csak hálás vagyok neked.

Rosalie kiment, és úgy mosolygott, mint hajdanában; olyan könnyű a szíve, hogy jót cselekedett, s talán amiatt is boldog, mert úgy érzi, feléledt benne valami, amit már régóta holtnak hitt.

— Te anyyá! — és Roumestan elérzékenyült, szerető tekintettel nézett a távozó nő után. Méjean éppen akkor jött vissza, hogy emlékeztesse a Közoktatásügyi Tanács ülésére.

— Látja, barátom, milyen boldogság egy ilyen feleség... Az ilyen házasság földi paradicsom... Igyekezék maga is gyorsan megházasodni.

Méjean szótlánul csóválta a fejét.

— Hogyan! Hát nem megy a dolog?

— Attól tartok. A miniszter úr felesége megígérte, hogy puhatólózni fog a hűgánál, s minthogy azóta egy szót sem szólt...

— Akarja, hogy én vegyen a kezembe az ügyet? Mi ketten, a kis sógornóm meg én, kitűnően megértjük egymást. Fogadni merek, hogy rá tudom venni...

A teáskannában még maradt egy kevéske verbéna-tea. Roumestan töltött magának egy csészével, és baráti ömlengésekkel árasztotta el kabinetfőnökét. Ő, a nagy állás mit sem változtatott rajta. Méjean még most is az ő kitűnő, az ő legjobb barátja. Méjean és Rosalie oldalán szilárdabbnak és tökéletesebbnek érzi magát...

— Ő, kedves barátom, az az asszony, az az asszony!... Ha tudná, milyen jó volt, milyen megbocsátó!... Ha arra gondolok, hogy képes voltam...

Valóban nagy önmegtartóztatásába került, hogy magába fojtsa a bizalmas közlést, amely nagy sóhajtás alakjában tört fel belőle. — Bizony nagy hűnös lennék, ha nem szeretném.

Most Lappara báró nyitott be, gyorsan, titokzatos arckifejezéssel:

— Bachellery kisasszony van itt.

Numa arca lángvörös lett. Felvillanó tekintete felszárította szemén az elérékenyülés készülődő könnyét.

— Hol van? Önnél?

— Nálam már ott ült Lippmann püspök úr öméltósága — mondta Lappara némi gúnnyal, elképzelve ezt a találkozást. — A hölgyet elhelyeztem lent... a nagy szalonban... a próbát már befejezték.

— Helyes... megyek.

— Miniszter úr kérem, ne feledkezzék meg a Közoktatásügyi Tanácsról — igyekezett figyelmeztetni Méjean, de Roumestan rá se hederített, sietett le a kis nyaktörő lépcsőn, amely a miniszter magánlakásából a földszinti fogadótermekbe visz.

A d'Escarbès márkinéval való kaland óta Numa min-

dig kerülte a komoly viszonyokat, sem szívét, sem hiúságát nem hagyta lángra lobbanni, mert hiszen ez végérvényesen megsemmisíthette volna házasságát. Nem volt mintaférfi, de házassági szerződése, bár sok folt szennyezte be, mégiscsak ép. Rosalie egyszer már rajta kapta, de az ő egyenes jellemével, becsületességével nem fért meg a féltékeny lesbenállás, mindig nyugtalan volt, de bizonyosságot sohase szerzett. És ha Numa sejti, hogy ennek az újabb szeszélyének milyen szerepe lesz életében, sokkal gyorsabban iparkodott volna felfelé a lépcsőn, mint amilyen sebesen most lement. Ám végzetünk mindig azzal szórakozik, hogy felkelti kíváncsiságunkat, lefátyolozva, álarcosan jön felénk, s az első találkozás varázsát titokzatossággal növeli. Miért is lett volna Numa óvatos azzal a kisleánnyal szemben, akit néhány napja pillantott meg hintójából; a leány a minisztérium udvarán ment keresztül, s átugrándozott a kis tócsákon, egyik kezével gyűrött szoknyáját emelte, a másikkban pedig igazi párizsi hetykeséggel esernyőjét tartotta. Szentelen kis orrát hosszú, visszahajló szempillák árnyékolták, szőke haja amerikai divat szerint hátra volt fésülve, s a nedvesség a hajszálak végét felkunkorította, a lába telt és karcsú, magassarkú cipőjében öntudatosan, kissé riszálva lépkedett. Mindössze ennyit látott belőle, s este csak úgy mellesleg azt mondta Lapparának:

— Fogadni mernék, hogy öntől jött ki az a helyes kis fruska, akivel ma délelőtt az udvaron találkoztam.

— Igen, nálam járt, de a miniszter urat kereste.

S megmondta, hogy ez a lány a kis Bachellery.

— Ugyan! A Bouffes Színház új énekesnője... Hány éves lehet?... Hiszen egészen gyerekek látszik!...

Azon a télen az újságok sokat foglalkoztak Alice

Bachelleryvel, akit vidéki kis színházból egy divatos karmester szeszélye hozott fel; egész Párizs hallani akarta tőle a kis pékinas dalát, amelynek megismétlődő utolsó sorait olyan ellenállhatatlanul közönséges bájjal énekelte: »Finom! Finom! Finom a fehér zsemle!« Amolyan divatos színésznőcske ő, a boulevard az effajtaból féltucatot is elfogyaszt minden színházi szezonban, gázzal és reklámmal felfújt papírdicsőség, azokra a kis rózsaszín léggömbökre emlékeztet, amelyek csak egy napig élnek a sétaterek napfényében és porában. S vajon mi kérnivalója volt neki a minisztériumban? Azt a kegyet kérte, hogy felléphessen az első koncerten. A kis Bachellery a Közoktatásügyi Minisztériumban!... Olyan mulatságos, olyan bolond ez az ötlet, hogy Numának az volt a kívánsága, a lány személyesen adja elő, s egy miniszteri levélben, amelyen érezni lehetett a minisztériumi vértés bivalybőr mellényének és kesztyűjének a szagát, tudatta vele: másnap fogadja. De Bachellery kisasszony nem jelentkezett másnap.

— Bizonyára meggondolta magát — mondta Lappara — hiszen olyan gyerek még.

A miniszter egy kicsit bosszankodott. Két napig nem hozta szóba, s harmadnap elküldött a leányért.

A kis színésznő most ott várakozott a vörös és arany színben pompázó díszteremben. A kopár kertre nyíló hatalmas földszinti ablakok, a gobelin kárpit, a szalon mélyén a nagy márványszobor, amely az elmélázva ülő Molière-t ábrázolja, ünnepélyessé tették ezt a helyiséget. A Pleyel-féle zongora és a próbára bevitt kottaállványok alig töltötték be az óriási terem egyik sarkát, a kihalt múzeumra emlékeztető hideg élettelenység mindenkire hatott volna a kis Bachellery kivételével; de hiszen ő még olyan gyermek. A fényesre kefélt padló

kisértésbe hozta, s azzal szórakozott, hogy bundában, kezét pici muffjába dugva a terem egyik végétől a másikig csúszkált, hátravetett fején kis orrocskája fel-felé kandikált, úgy mozgott, mint a balettkar vezetője, amikor a jágtáncot lejtí a Prófétában.

Igy találta őt Roumestan.

— Ó, miniszter úr...

A leány meghökkenten állt egy helyben, szempillái rezegtek, és lihegett egy kicsit. A férfi felemelt fejjel, méltóságteljesen lépett be, hogy ellensúlyozza mindazt, ami talán különös lehet ebben a találkozásban, s egy kissé megleckéztesse ezt a kis ugrifülest, aki packázik az excellenciás urakkal. De tüstént kiesett kezéből a fegyver. Nincs ezen mit csodálkozni. A leány olyan ügyesen adta elő mondanivalóját: miként ébredt fel benne hirtelen a becsvágy, hogy ő is felléphessen azon a hangversenyen, amelyről széltében-hosszában beszélnek, ahol alkalma lenne egészen másként szerepelni, mint az operettekben, meg a sikamlós jelenetekben, amelyekkel már torkig van. De aztán, mikor alapsabban megfontolta a dolgot, erőt vett rajta a lámpaláz.

— Ó, és mekkora lámpaláz... Ugye, mama?

Roumestan ekkor fedezte fel a bársonyköpenyes, kövér asszonyságot, aki tollas kalapot hordott, a szalon végéből jött feléje és hármas meghajlással üdvözölte. Bachelleryné, a mama, aki hajdanában a zenés kávéházakban szerelmes románcokat énekelt, bordeaux-i kiejtéssel beszélt, és lányához hasonló pici orra széles halaskofa ábrázatban temetkezett el; az asszonyság a szörnyű mamáknak abból a fajtájából való, akik kis-asszonylányaik mellett a szépség halvégetű jövendőjét testesítik meg. De Numának most semmi kedve sem volt filozófiai tanulmányok folytatására, elbűvölte a

szeleburdi fiatalság bája, amely ebből a testből — és milyen kívánatos testből! — áradt; tetszett neki a színészek közt használatos beszédmód, meg a gyermekes kacagás — tizenhat éves kacagás, ahogy a két hölgy mondta.

— Tizenhat éves!... Hány éves korában lépett először a színpadra?

— Ott született, miniszter úr... Az apja, aki most már nyugalomba vonult, a bordeaux-i Vidám Színpad igazgatója volt.

— Bizony, úgy nézzen rám, igazi színészgyerek vagyok! — mondta Alice pajkosan mosolyogva, s kivilant mind a harminckét ragyogó foga, amelyek úgy sorakoztak egymás mellett, szorosan, egyenesen, akár katonák a parádén.

— Alice, Alice!... Tiszteletlen vagy őexcellenciájával.

— Hagyja csak, hiszen még gyerek.

Jóindulatú, szinte atyai mozdulattal leültette a lányt maga mellé a díványra, megdicsérte, hogy ilyen becsvágyó és szereti a komoly művészetet, s meg akar szabadulni az operett könnyű és veszedelmes sikereitől. De bizony ezért meg kell dolgozni, sokat dolgozni, komoly tanulmányokat folytatni.

— Ó, hát ezzel nincs semmi baj — mondta a lányka egy kottatekerccsel hadonászva — mindennap két órám van Vautersszel...

— Vauters?... Remek... Kitűnő módszer... Szakértő mozdulattal nyitotta ki a kottát. — Hadd látom, mit szokott énekelni? Á, Á! A *Mireille** keringője... Magali dala... Hiszen ez az én szülőföldemről való.

* Gounod vígoperája. (1864) Mistral híres költeményéből.

S fejét ingatva, lehunyta szemmel dúdolni kezdett:

*Oh, Magali, édes szerelmem
Fussunk a zöld erdőbe ketten
A sűrű, csöndes lomb alá...*

Alice folytatta:

*Az éjszaka dob ránk ma fátylat,
S oly szép szemed...*

Roumestan megeresztette hangját:

*... a csillag belesápad**

Alice félbeszakította:

— Várjon csak... A mama majd zongorán kísér.

Félrelökte az állványokat, kinyitotta a zongorát, és erőnek erejével leültette az anyját. Elszánt kislány ő... A miniszter egy pillanatra habozott, ujját a kotta lapjára tette. Ha valaki meghallaná őket!... Ej! Hiszen három napja minden délelőtt próba folyik itt a fogadóteremben... És elkezdtek.

Egymás mellett állva énekeltek a közös kottalapról, Bachelleryné pedig emlékezetből kísérte őket. Homlokuk oly közel egymáshoz, hogy csaknem összeért, lehetük egymásba olvad a lágy, zengő ritmusban. Numa fellelkesült, kifejezésteljesen énekel, s ha magas hang következett, felemelte a karját, hogy jobban látna tudja vágni. Az utóbbi esztendőkből, amióta nagy politikai szerepe elkezdődött, sokkal gyakrabban szóno-

* Rába György fordítása.

kolt, mint skálázott, hangja megvastagodott, akárcsak a teste, de azért nagy gyönyörűséggel énekelt, különösen ezzel a gyerekekkel.

Hát bizony ő tökéletesen megfeledkezett a tullei püspökről és a nagy zöld asztal körül várakozó Közoktatásügyi Tanácsról. A szolgálatos ajtónálló fakó arca ezüst láncának csörgése kíséretében egyszer-kétszer megjelent ugyan, de tüstént vissza is húzódott, megrémülve a látványtól: a vallás- és közoktatásügyi miniszter duettet énekelt egy kis színésznővel. De hiszen Numa már nem miniszter, Vincent ő, a kosárfonó legény, s kergeti a kacéran szökellő Magalit, akit nem lehet utolérni. És a lány hogy fut előle, hogy bújik el gyerekes huncutkodással, a hegyes fogacskái közül hogy gyöngyöz fel a kacaj, míg végre legyőzve megadja magát, s a futástól szédülő bohó fejecskéjét barátja vállára hajtja. A varázst Bachellery mama törte meg; mihelyst az ének véget ért, a szereplők felé fordult:

— Micsoda hang, miniszter uram, micsoda hang!

— Ó, fiatal koromban sokat énekelttem — jelentette ki némi önteltséggel.

— Még mindig fölségesen énekel... Ugye, Bébé, mekkora különbség van a miniszter úr meg Lappara báró közt?

Bébé a kottát hajtotta össze, és könnyedén megráncította a vállát, mintha egy ilyen kétségbevonhatatlan igazságra kár is lenne a szót vesztegetni. Roumestan egy kissé nyugtalankodva kérdezte:

— Á, Lappara?...

— Igen, el szokott néha jönni hozzánk egy kis halászlére, aztán vacsora után Bébével duettekét énekelnek.

Az ajtónálló, mivel már nem hallott zenét, eltökélte

magát a belépésre, de oly óvatosan nyitott be, mint az állatszélidítő, amikor a vad ketrecébe lép.

— Megyek már, megyek — mondta Roumestan; aztán a leányhoz fordult, felöltve a legminiszteribb magatartását, hogy kellőképpen éreztesse vele: a társadalmi ranglétrán micsoda óriási távolság választja el őt a titkárától.

— Gratulálok kisasszony, ön tehetséges, nagyon tehetséges, és ha kedve van vasárnap itt énekelni, szívesen megadom az engedélyt.

A leány gyerekesen felkiáltott: — Igazán?... Ó, milyen aranyos... — És Numa nyakába vetette magát.

— Alice!... Alice!... Nahát!...

De a lány már messze volt, végigfutott a terméken, az egymásba nyíló magas fogadószobák során olyan kicsinek látszott, akár egy gyerek, mint egy igazi gyerek.

Numát elérzékenyítette a lány kedveskedése, s mielőtt visszament volna, még ott maradt egy kis ideig. Előtte a kopár kertben napsugár pásztázta a gyepet, melegséget lopott a télbe, és életet lehelt belé. S az ő szívét is hasonló melegség hatotta át, mintha az a mozgékony, karcsú test, amikor hozzáért, átömlesztett volna belé egy keveset tavaszi tűzességéből. — Ó, milyen szép is az ifjúság! Aztán gépiesen megnézte magát egy tükörben, és olyan aggodalom nehezedett rá, aminőt már évek óta nem érzett... Micsoda változás, édes istenem!... Ugyancsak elhízott az ülő foglalkozástól, a temérdek kocsikázástól, bőre a sok éjszakázástól piszkos fakó színű, haja ritkul és szürkül, s egészen megrémült, hogy milyen széles az arca, milyen nagy az a petyhüdt, lapos távolság az orra meg a füle között. És ha szakállt növesztenék, hogy eltakarja... igen ám, de a szakállam fehér lenne...

És még nem töltötte be a negyvenöt évet. Hej, a politika öregít...

S most néhány pillanatig hatalmába kerítette az az iszonyú szomorúság, amelyet a nő érez, mikor rádöbben, hogy eljárt felette az idő, s többé nem képes szerelmet ébreszteni, pedig még tud szeretni. Kivörösödött szemhéjai megduzzadtak, s a hatalom e palotájában metszően égette ez a mélységesen emberi keserűség, amelyben a becsvágynak semmi szerepe sem volt. De a változékony kedélyű Numa hamarosan megvigasztalódott; a dicsőségre, tehetségre, magas állására gondolt. Hát a szerelemben nem ér annyit mindez, miut a szépség meg a fiatalság?

— Ugyan, ugyan!...

Milyen csacsi is ő, s egy vállrándítással elhessegette bánatát; aztán fölment és elküldte a Közoktatásügyi Tanács tagjait, mert már nem maradt ideje az elnökösködéstre.

— Mi történt ma önnel, kedves miniszter úr?... Valósággal megfiatalodott!

Legalább tízszer bókkoltak neki így napközben a képviselőház folyosóján, ahol jókedve nagyon feltűnt, és ő is rajtakapta magát időnként, hogy azt dúdolgatja: *Ó, Magali, édes szerelmem*. A miniszteri padban a szónok hiúságának hízelgő figyelemmel hallgatta a végéhez nem érő beszédet a vámtarifáról, szemét leszegezte, s elégedetten mosolygott. A baloldal, s a baloldali képviselők, akik félték a fortélyos hírű Numától, rettegve mondogatták egymásnak: — Vigyázat... Roumestan készül valamire... — Pedig a miniszter csak a kis Bachellery alakját látta, a dűnnyögő parlamenti szónoklat ürességében képzeletének játéka felidézte őt, ott lépkedett a miniszteri pad előtt, s fitogtatta vonzóereje

valamennyi kellékét, homlokába hulló selymes szőke haját... rózsás, hamvas arcbőrét, kislányos és mégis asszonyos, csábító mozdulatait.

Estefelé azonban, mikor néhány minisztertársával együtt hazafelé utazott Versailles-ból, ismét úrrá lett rajta a szomorúság. A fülke megtelt dohányzókkal, a levegő fullasztó, s a társaság azon a közvetlen, vidám hangon, amely Roumestan velejárója, beszélgetett egy sárgáspiros bársonykalapról meg a hozzája tartozó, kreolosan sápadt arcról. A kalap a diplomaták karzatán tűnt fel, és szerencsésen elterelte a figyelmet a vám-tarifáról, a tiszteletre méltó honatyák orra a levegőbe emelkedett, mint a diákoké az osztályban, mikor a görög szöveg fordítása közben egy eltévedt pillangó libben végig a termen. — Vajon ki lehet ez a nő? Senki sem ismerte.

— A tábornoktól kell megkérdezni — mondta Numa vidáman, és a hadügyminiszterhez, d'Espallion d'Aubord márkihoz, ehhez a vén kujonhoz, a szerelem e szenvedélyes veteránjához fordult. — Na, na, csak ne szabadkozzék, egész idő alatt csak önt nézte.

A tábornok olyan grimaszt vágott, hogy sárgás színű, vén kecskére emlékeztető hegyes szakállá az orrát bök-döste, mintha rugóra járna.

— Rég elmúlt már az az idő, amikor az asszonyok rám néztek... Most már csak ezekre az imposztorokra kacsingatnak.

Nyersen kedélyeskedő szavai — ezt a hangnemet a nemesi származású tisztek különösképpen kedvelik — a fiatal Lapparára vonatkoztak, aki a fülke egyik sarkában ült, térdén a miniszter irattáskája, és tiszteletteljesen hallgatott a nagyfejűek társaságában. Roumestan úgy érezte, hogy belemartak, bár maga sem tudta,

hogy hol, és hevesen vágott vissza. Véleménye szerint sok minden van, amit a nők a fiatalságnál is jobban szeretnek a férfiban.

— Azt csak úgy mondják a nők.

— Apellálok az ittlevő urakhoz.

Az urak, akiknek hasán feszült a szalonkabát, vagy aszottak és soványak, kopaszok, vagy őszek, fogatlanok, vagy foghíjasok, és mindegyik egészségével van már valami baj, a miniszterek és államtitkárok egytől egyig Roumestannal tartottak. A vita megélénkült a kerekék zakatolása közepette, a parlamenti vonat utasainak lármájában.

— A minisztereink hajbakaptak — állapították meg a szomszédos fülkékben.

S az újságírók a válaszfalon keresztül igyekeztek elkapni néhány szót.

— A közismert ember, a hatalom embere; az kell nekik! — mennydörgött Numa. — Ha elmondhatják: a férfi, aki a fejét térdükre hajtja, hírneves, hatalmas ember, a világ egyik emeltyűje, igen, ez hat rájuk.

— Úgy bizony! Igaza van.

— Helyes... Helyes...

— Ugyanúgy vélekedem, mint ön, kedves barátom.

— Nos, én pedig azt mondom önöknek, mikor mint egyszerű kis hadnagy a vezérkarnál szolgáltam és a szabad vasárnapokon, huszonöt éves fejjel, a vadonutú zsinórzatú díszuniformisban sétálni mentem, a nők olyan pillantásokat vetettek rám, hogy a bizsergés úgy szaladt rajtam végig a tarkómtól a sarkamig, akár az ostorcsapás. Ilyen pillantásokat az én koromban még ezekért a széles vállrojtokért sem kap az ember... S valahányszor érezni akarom az ilyenfajta tekintet melegét, őszinteségét, ezt a néma vallomást a nyílt

utcán, tudják, mit csinálok?... Magam mellé veszem egyik fiatal hadsegédemet, akinek még nem hullt ki a foga és dagadnak az izmai, s a kutya teremtesít neki, egy jót sétálok vele!

Roumestan egész Párizsig meg se nyikkant. A reggeli bús hangulat újra ránehezedett, de még a harag is hozzájárult, méltatlankodott a nők ostoba vaksága miatt, akik fajankók és fiatal piperkőcök után bomlanak. Ugyan mi különös van ebben a Lapparában? A vitában nem vesz részt, önhitt arckifejezéssel simogatja szőke szakállát, ruhája kifogástalan, a kabátja kivágása széles. Bárcsak jól elpáholhatná. Ilyen képet vághat akkor is, mikor a Mireille duettjét éneklí a kis Bachelleryvel... Aki a babája, nem is kétséges... Ez a gondolat felháborította, de egyszersmind szeretett volna bizonyosságot szerezni, meggyőződni róla.

Alighogy egyedül maradtak a minisztérium felé robbogó hintóban, anélkül, hogy Lapparára nézett volna, nyersen megkérdezte:

- Régóta ismeri a két nőt?
- Micsoda nőket, miniszter úr?
- Hát Bachelleryéket!

Egyre ott motoztak a fejében. Azt hitte, hogy mindenki rájuk gondol, akárcsak ő. Lappara elnevette magát.

O, igen, már régóta ismeri őket, földijeit. A Bachellery-család, a bordeaux-i Vidám Színpad, megannyi kellemes emlék tizennyolc éves korából. Gimnazista szíve annyira dobogott a mamáért, hogy a kabátjáról csaknem lepattoztak a gombok.

— Most pedig a lányért dobog, ugye? — kérdezte Roumestan könnyed hangon, s kesztyűje ujjával letörölte az ablaküveget, hogy kinézessen a nedves és sötét utcára.

— Ó, a leányt egészen más fából faragták... Az a kis fittyfiritty nagyon hideg, nagyon komoly hölgyecske. Nem tudom, mire törekszik, de valamire törekszik, amit nekem nem áll módomban megadni neki.

Numa megkönnyebbült.

— Á, igazán?... És mégis eljár hozzájuk?...

— Igen... olyan mulatságos a Bacheleryék házatája... Az apa, a hajdani színigazgató komikus dalokat gyárt a zenés kávéházaknak. A mama pedig elénekli és eljátssza őket, s közben főzi a hagymás gombát meg a halászlét, amilyent még Roubionnál sem kapni. Lárma, rendtelenség, könnyű muzsika, dinomdánom, a bordeaux-i Vidám Színház családi körben... A kis Bachelery a főkolompos, táncol, szórakozik, énekel, de egy pillanatra sem veszi el a fejét.

— Hej, maga nagy kópé, ugye arra számít, hogy egyszer csak mégis elveszti a fejét, és maga lesz a szerencsés megtaláló... — Aztán a miniszter hirtelen elkomolyodott és hozzátette: — Nem jó társaság ez önnek, fiatalember. Az ördögbe is, itt az ideje, hogy megkomolyodjon!... Ez a bordeaux-i vidám színházasi nem tarthat egész életen át. Megfogta a kezét:

— Nem gondolt még arra, hogy ideje volna megőszülni?

— Nem én, miniszter úr... Nagyon jól érzem magam így... Hacsak valami váratlan szerencse...

— Majd megtaláljuk azt a szerencsét... Az ön nevével és összeköttetéseivel... — S hirtelen nekibuzdulással így folytatta: — Mit szólna Le Quesnoy kisasszonyhoz?

A bordeaux-i fiatalember vakmerősége ellenére is elsápadt örömeiben és meglepetésében.

— Ó, miniszter úr, sohasem mertem volna...:

— És miért nem?... Igen, igen... hiszen tudja, mennyire szeretem, kedves fiam... Boldog lennék, ha a családomhoz tartozna... Elégedettebbnek érzem magam és...

Hirtelen félbehagyta a mondatot, mert rádöbbsent, hogy aznap reggel ugyanezt mondta el Méjeannak.

— Hát most már mindegy!... Megtörtént.

Rándított egyet a vállán, és hátradőlt a kocsiban... Végre is Hortense szabad, majd ő választ... És én mindenesetre kiemeltem ezt a fiút abból a rossz környezetből. Numa nyugodt lelkiismerettel valóban hitte, hogy őt csakis ez az érzés vezette.

IX. FEJEZET

Estély a minisztériumban

A Saint-Germain negyed egészen megváltozott azon az este. A rendszerint csendes kis utcákra máskor oly korán ráborult az éjszaka, de most felriadtak a szokott útkjükről letétített omnibuszok zakatoló zajára; más utcák pedig, amelyek éppen ellenkezően megszokták ezt a szakadatlanul hömpölygő zajt, Párizs visszereinek folytonos dübörgését, akár a megszabályozott folyó elhagyott medre, üresen, hangtalanul, mintegy megszélesedve tátongtak, s torkolatuknál csak egy-egy párizsi lovasrendőr magasba nyúló körvonalait látni,

vagy az úttestet keresztező gyalogosrendőrök kordonjának sötét árnyékát; kámzsaszerű köpenyben, behúzott kézzel, leeresztett csuklyával álltak ott, s jelt adtak a járműveknek: Tilos!

— Tűz van? — s egy ijedt arc hajolt ki a kocsi ajtaján.

— Nem kérem, estély van a Közoktatásügyi Minisztériumban.

A rendőr visszamegy posztjára, a kocsis pedig káromkodva hajt tovább; hosszú kerülőt kell tennie a balparton, ahol az összevissza futó utcák még a régi Párizs áttekinthetlenségére emlékeztetnek. És valóban, távolról szemlélve a mindkét homlokzatán kivilágított minisztérium, az úttesten lobogó tűz, amelyet a nagy hideg miatt gyújtottak, a lassan haladó, mindenfelől egy pont felé tartó fénysorok azt a benyomást keltik, mintha ebben a városrészben tűzvész támadt volna, s ezt a hatást még fokozza a fagyos, száraz levegő átlátszó kéksége. De a közeledők hamarosan megnyugodtak, látván, hogy milyen jól rendezték meg ezt az ünnepséget; a szomszédos házakat egészen a tetejükig egyenletes, fehér fénylepel borítja, az aranyozott felírásokat: *Hetedik kerületi Elöljáróság, Posta és Távirtdügyi Minisztérium*, éppen úgy el lehet olvasni, mint világos nappal, s bengáli tűzként, vagy mint tündéri színpadi világítás árasztja el a nagy, mozdulatlan, kopár fákat.

A járókelők közt, akik a hideg ellenére is ott időztek, a kíváncsiaknak ebben a sorfalában egy furcsa kis kacszázó árnyék mozgott ide-oda; tetőtől talpig hosszú paraszt köpönyegbe burkolózott, csak a szúrós szempár villogott ki belőle. Kétrét görnyedve rőfölt le s fel, vacogtak a fogai, de nem a hidegtől, hanem

lázás, mámoros izgatottságában. Hol a Grenelle utca hosszában álló kocsik felé szaladt, amelyek szinte észrevétlenül nyomultak előre; a zablák hangosan csörögtek, a türelmetlen lovak fel-felhorkantak, s a kocsik párás üvegajtaja mögött fehér színfoltok derengtek. Aztán újra visszafordult a kapuhoz, ahol éppen most gördült be valami magasrangú személyiség fogata, mert az effajta hintóknak kordonátlépő igazolványuk volt. Audiberte széttaszigálta az embereket: — Engedelmet... hadd lessek mán be egy kicsit... — A lampionok fényében, a csikos vászonponyvák alatt, a robajjal lebocsátott kocsihágcsókról vékony szaténruhák hullámai, lebegő tüll- és virágfelhők vonultak végig a szőnyegeken. A kis árnyék sóváran előrehajolt, s éppen hogy csak vissza tudott hőkölni, a soron következő berobogó hintók szinte elgázolták.

Audiberte maga akart meggyőződni, a saját szemével akarta látni, hogy milyen is egy ilyen estély. Kévélyen nézte ezt a sokaságot, a temérdek fényt, a gyalogos és lovas katonákat, a nagy csődületet Párizsnak ebben a részében; és ennek egyes-egyedül Valmajour tamburinja az oka. Mert ezt az ünnepséget az ő tiszteletére rendezték; s Audiberte elhitette magával, hogy ezek az előkelő urak és szép hölgyek valamennyien a Valmajour nevét emlegetik. A Grenelle utcai kaputól elszaladt a Bellechasse utcaihoz, ahonnan a fogatok kifelé hajtottak; az úttest közepén lobogó tűz körül gárdisták és nagy, vastag köpenybe burkolt kocsisok verődtek össze. A lány odament hozzájuk s elcsodálkozott, hogy ezek az emberek a hidegről, az idei kemény télről beszélgetnek, arról, hogy a krumpli megfagy a pincékben, szóval olyan dolgokról, amelyeknek semmi közük sincs az ünnepséghöz, meg az ő öcs-

cséhez. Kiváltképpen amiatt bosszankodott, hogy a végét-hosszát nem érő kocsisor olyan lassan halad, szerette volna látni az utolsó fogatot is, amint berobog, hogy elmondhassa: — No végre... Most kezdődik..., hállsten... De a késő esti órák csak teltek-múltak, a hideg egyre metszőbb lett, s a lába úgy fázott, hogy a könnye is kicsordult — mégiscsak sok a jóból, hogy az ember sír, mikor úgy örül a szíve! Végül aztán rászánta magát a hazamenetelre, de még egy utolsó pillantással begyűjtötte lelkébe a sok pompát, s vitte magával a néptelen utcákon a dermesztő éjszakában, szegény paraszti tudatlan fejében, melyben összeviszszaságban torlódtak az álmok és reménységek; halántéka lüktetett a nagyravágyás lázától, s szemét mindörökre elkápráztatta, szinte megvakította a Valmajour dicsőségét körítő fényes kivilágítás.

Hát még akkor mit szólt volna, ha ő is bemehet a palotába, s látja az egymásba nyíló aranycirádás, fehér fogadótermeket, amelyeket boltíves ajtók kötnek össze; a szalonok, a termek még nagyobbak látszanak a tükrökben, visszaverődik bennük a csillárok és aranyozott díszek fénye, a gyémántok és paszományos egyenruhák szemkápráztató csillogása, a mindenféle formájú pálmák, a boglárnak vagy kősöntyűnek kiformált rendjelek; vannak köztük nagyok, mint a napot utánzó korong, meg picik, mint a csecsebecsék, vagy pedig a nyakon végigfutó, véres fejevitelekre emlékeztető vörös szalagon függnek.

Az arisztokrata városnegyed ősi neveinek viselőivel vegyest megjelentek a miniszterek, tábornokok, követelek, az Akadémia és az Egyetemi Tanács tagjai. Valmajournak még soha nem volt ilyen hallgatósága, sem az apsi amfiteátrumban, sőt Marseille-ben sem, a tambu-

rinosok nagy versenyén. Az igazat megvallva, nevének nincs valami nagy szerepe ezen az estélyen, amelyet az ő fellépésének ürügyével rendeztek. A művészi rajzokkal keretezett díszes műsoron ott áll ugyan a »Dallamok és változatok a tamburinon« számnál a Valmajour neve a zenei élet más hírességei között, de a műsört senki sem nézi; csak azok a bennfentesek, akik általában mindenről értesülve vannak, kérdik az első terem bejáratánál álló minisztertől:

— Hát tamburinos is fellép?

Mire ő, úgy szórakozottan:

— Igen, a hölgyek ötlete.

Alig törődött szegény Valmajourral. Hiszen másvalaki is fellép itt ma este, s annak a bemutatkozó szereplése sokkalta fontosabb neki. Vajon mit szólnak majd hozzá? Lesz sikere Alice-nak? Vajon a kislány iránti érdeklődése nem becsülteti vele túl az énekesnő tehetségét? Numa foglyul esett — bár nem akarta magának bevallani — velejéig áthatotta a negyvenes éveit taposó férfi szenvedélye, szurkolt, mintha a pályakezdő színésznőnek apja, férje, szeretője és kárpitosa lenne, s olyan gyötrelmes izgalom ült ki arcára, aminőt a bemutató előadásokon a színpadi díszletek mögött őgyelgő alakokon látni. Ám azért szeretetre méltó volt és csupa szívélyesség, mindkét kezét nyújtotta az érkezők felé — s mennyien érkeztek, szentséges Isten! — kellemkedett, mosolygott, nyerített, sürgött-forgott, kicsavarta a derekát, hajlongott — némileg egyhangú ömledezés ez, de azért van benne árnyalat.

A miniszter hirtelen faképnél hagyta, szinte félrelökte a kedves vendéget, akinek éppen felbecsülhetetlen kegyeket ígérgetett halk hangon, s egy magas, színes ruhába öltözött tekintélyes járású hölgy, a tábornagy

felesége felé rohant, karjába fűzte a vastag, húsz gombos kesztyűbe szorított kart, és a magasrangú vendéget a szalonokon keresztül a tisztelettel hajlongó fekete öltönyök kettős sorfala közt vezette a koncertterembe, ahol felesége és sógornője fogadta a meghívottakat. Visszajövet is egyre osztogatta a kézszorításokat meg a barátságos szavakat: — Számíthat rá... Rendben van... vagy pedig sebtében odavetette azt a bizonyos »jónapot, barátom« köszönést, olykor meg, hogy közvetlenebbé tegye a fogadást és a rokonszenv áramával élénkítse ezt az előkelő ünnepélyességet, bemutatta egymásnak az embereket, teljesen váratlanul, szinte egymás karjaiba dobta őket: — Hát önök nem ismerik egymást?... Bos szenátor... Az anhalti herceg őkegyelmessége... — Észre sem vette, hogy a két férfi, alighogy nevüket kiejtette, gyors és merev fejbiccentés és röviden odavetett: uram... uram... üdvözlés után csak arra várt, hogy ő tovább menjen, s dühös arckifejezéssel máris hátat fordított egymásnak.

Mint a legtöbb politikai harcos, ha egyszer győztesen hatalomra jut, a jó Numa is elernyed. Bár még egyre az erkölcsi világrend ügyét képviseli, a royalista hazafiban kialudt az Ügy iránti nemes tűz, a nagy reményeket hagyta szépen elszunnyadni, s kezdte úgy látni, hogy a dolgok nem is mennek olyan rosszul. Mire való becsületes emberek közt az ádáz gyűlölködés? Ő a megbékülést, a kölcsönös elnézést óhajtotta; s abban reménykedett, hogy a zene segítségével mintegy összeolvasztja a pártokat; kéthetenként megisméltendő »kis hangversenyei« a művészi élvezetek és az udvariasság semleges területe, ahol a legellentétebb nézetek képviselői is találkozhatnak, értékelhetik egymást, hiszen innen kirekesztődtek a politikai szenvedélyek és viha-

rok. Ezért hívott meg annyiféle össze nem illő embert, s ez az oka a vendégek feszengésének, zavarának, a hirtelen félbeszakadó halk beszélgetéseknek; a fekete öltönyt viselő férfiak ezért járnak-kelnek oly szótlanul, a tekintetek ezért irányulnak olyan megjátszott figyelemmel a mennyezetre, nézegetve a fal aranyozott bárzdáit, ezt a Direktórium-kori díszítést, amely részben XV. Lajos korát, részben pedig a császárságot idézi, s szemlélgetik a kandallók sima márványlapját ékesítő bronzfejeket. Az embernek melege volt itt és fázott is, mintha csak az utca metsző hidege a falakon és a vattapuhaságú kárpitokon átszűrődve, lelkihidegességgé változott volna át. Olykor a rendezői tisztséget betöltő Rochemaure vagy Lappara, akiknek az volt a feladatuk, hogy a hölgyeket kalauzolják, végigszáguldottak a termeken, s némi mozgást vittek az unatkozó emberek közt terjengő egyhangúságba, vagy még inkább a szép Hublerné, mikor tollas fejdíszében végigvonul a termeken, s a törhetetlen babák fejéhez hasonló merev arcán a mosoly a szájától egész a szemöldökéig húzódik — fodrászüzletek kirakataiban láthatni ezt a mosolyt. De a hidegség csakhamar ismét hatalmába kerítette az estélyt.

— Az ördög se tudná bemelegíteni a Közoktatásügyi Minisztérium szalonjait... Bizonyára Frayssinous* szeleme kísért itt éjjelenként.

Ez a jó hangos megjegyzés a fiatal zeneművészek csoportjából eredt, akik Cardaillacot, az Opera igazgatóját vették körül. Az igazgató filozófushoz méltó nyugalommal ült egy támla nélküli kis bársonypamla-

* Deuis de Frayssinous (1765—1841) püspök, az egyházi ügyek minisztere (1824—28), szigorú oktatási reformtervek szerzője.

gon, hátát Molière márványszobrához támasztva. Az elhízott, félig süket, sörtés fehér bajszú emberben nehezen ismerte volna fel valaki a Nábob* estélyeinek mozgókönyv és rugalmas rendezőjét; ezen a méltóságteljes, puffedt és kifürkészhetetlen arcú bálványon csak a szeme vallott a párizsi tréfamesterre, az életörömök kegyetlen ismeretére, sebző, gúnyos elméjére, mely a rivaldafény tüzeiben vált olyan élessé. Most már kielégült volt, jóllakott, s nagyon félt attól, hogy szerződése lejártával kicsöppen majd az igazgatóságból, így hát behúzta a karmait, és keveset beszélt, főként ebben a társaságban, s beérte azzal, hogy a hivatalos és nagyvilági komédiára vonatkozó megjegyzéseit a Bórharisnya csöndes somolygásával fűszerezte.

— Boissaric, édes fiam — szólította meg halkán az egyik vendéget, egy fiatal és ármánykodó természetű toulouse-it, akinek nemrég sikerült előadatni az Operában egy balettet; szinte hihetetlen, hogy a darab előzetesen mindössze tíz évig porosodott az Opera irattárában. — Boissaric, te mindent tudsz, mondd meg nekem, ki az az ünnepélyes, bajuszos úr, aki oly meghittent cseveg mindenkiel, s olyan komoly ábrázattal megy az orra után, mintha a temetőbe kísérné ezt a testrészét... Gondolom, minisztériumi ember, mert velem olyan tekintélyes hangon beszélgetett színházi ügyekről.

— Nem hinném, igazgató úr. Inkább valami diplomata. Éppen az imént hallottam, hogy azt mondta a belga követnek: hosszú ideig kollégák voltak.

— Téved, Boissaric... Ez valami külföldi tábornok. Az előbb ott szónokolt a vállrojtosok csoportjában, s

* Utalás Daudet *Nábob* c. regényére.

fennhangon jelentette ki: — Az az ember sose vezetett még nagyszabású hadműveletet...

— Furcsa!

Megkérdezték Lapparát, aki ott ment el mellettük; a báró felnevetett:

— De hisz az Bompard!

— Miféle Bompard?

— A miniszter barátja... Hát önök nem ismerik?

— Délfrancia?

— Meghiszem...

Csakugyan Bompard feszített ott vadonatúj, szép, bársonyhajtókás öltönyben, s kesztyűs kezét mellénye nyílásába dugva változatos és tartalmas társalgással igyekezett felélénkíteni barátja estélyét. A hivatalos körhöz tartozó urak nem ismerték, most jelent meg köztük első ízben, s állíthatjuk, hogy feltűnést keltett; hol az egyik, hol a másik csoporthoz csatlakozott, tanúságot téve elméje találékonyságáról, villámszerűen cikázó látomásairól; a királyi házakkal kapcsolatos szerelmek, a kalandok és csaták, a szövetségi lövészversenyek díjai a körülötte levők arcára egytől egyig ugyanazt a meglepett, zavart és feszengő kifejezést rajzolták. Beszédében volt valami mulattató, de csak a ház néhány bizalmasa érzékelte, Bompard sem tudta eloszlatni az unalmat, behatolt a koncertterembe is, ebbe a hatalmas, gyönyörű terembe, amelyet két emelet magasságban karzat futott körül, s a teteje csupa üveg, hogy az ember azt képzelhette, a szabad ég alatt van.

A terem zöld díszletei a pálmák meg a banánfák, hosszú leveleik oly mozdulatlanok a csillárok fényében; a növényzet üde háttérrel ad a sűrű széksorokon szorosan egymás mellett ülő nők estélyi ruháinak. Mennyi előrehajló, lágy nyak, a meztelen vállak és karok úgy

emelkednek ki a ruhaderékből, mint a félig nyílt virág bájos szirmai, csillag alakú fejékek, a kékesfekete vagy az aranszörke hullámos hajtenger fényébe belevegyül a gyémántok csillogása; elmosódott körvonalú, egészségtől duzzadó arcok, deréktól a kontyig csupa gömbölydedség, vagy finom, szikár profil és karcsú körvonalak a briliáns-csatos övtől egészen a bársonyszalaggal átkötött hosszú nyakig. Lebegnek a kitért szárnyú, színes, tarka legyezők, s az orgonavirág és ibolya természetes gyöngé illatába belevegyült a fehérrózsza és nárcisz parfüm.

Az arcokra kiülő unottságot csak növelte az a tudat, hogy két órát kell majd mozdulatlanul tölteni az emelvény előtt, ahol félköralakban elhelyezkedtek a kórus tagjai; a férfiak fekete öltönyben, a nők fehér muszlinruhában, mozdulatlanul, mintha fényképeznék őket. A zenekar a zöldellő bokrok és a rózsák mögé volt rejtve, s a nagybőgők nyaka, ahogy a virágok közül kinyúlt, kínzóeszközökre emlékeztetett. Ő, a nők jól ismerik a szenvedést a zene-kalodában, hozzátartozik a tél fáradalmaihoz, a társasági élet irgalmatlan robotjához. Ezért aztán az óriási teremben keresve sem lehetett volna többet találni egyetlen elégedett, mosolygó arcnál, Rosalie arcánál. De nem a vendégeket fogadó háziasszony gépies táncosnő-mosolya ez, amely oly könnyen változik át gyűlölködő fáradsággá, mihelyt nem érzi magán a figyelő tekinteteket, hanem a boldog nőé, akit szeretnek, aki újra kezdi életét. Milyen kimeríthetetlen gyöngédség van egy tiszta szívben, amelyet csak egy, egyetlenegy férfiú gyújtott fel! Rosalie ismét hinni kezdett Numájában, hiszen az utóbbi időben olyan jó és gyöngéd. Mintha csak hazatért volna, s két szív hosszú távollét után ismét egymásra talál egy ölelésben.

Rosalie nem kereste, mi az oka ennek az újjáéledt gyöngédségnek, ismét szerelmesnek és fiatalnak látta férjét, akárcsak azon az estén, amikor a vadászatot ábrázoló falfestmény előtt álltak, s ő maga is még mindig a kívánatos Diána, fehér brokátruhájában hajlékony és légies, középen elválasztott gesztenyeszín sima haj keretezi szűzies homlokát; e homlok mögött nincs egyetlen tisztátalan gondolat; a harminc esztendőös Rosalie huszonöt évesnek tetszett.

Hortense is nagyon csinos kék túllruhájában, amely felhőként hullámszik le magas, egy kissé előrehajló alakjáról, s barna arcának kellemes árnyalatot ad. De őt ugyancsak foglalkoztatja pártfogoltja első fellépése. Váltig azon tűnődött, vajon a finnyás izlésű közönség hogyan fogadja ezt a falusias zenét; nem kellett volna, az ő tanácsát követve, olajfákat és hullámos dombokat állítani háttérnek. A legyezők suhogásának, a letompított hangú beszélgetésnek halk morájába belevegyült a felhangolt hangszerek cincogása, s ő szótlanul, izgatottan nézegette a Valmajour előtti számokat.

Koppan a vonó az állványokon, zörren a papír az emelvényen, a kar tagjai kottájukat kezükbe tartva felállnak, s az áldozatok menekülni vágyó tekintetével nézik a fekete öltönyökkel eltorlaszolt ajtót, aztán Gluck kórusának első hangjai felszállnak az üvegtető felé, amelyre a téli éj kék takarót borított:

O, a sötét komor erdő mélyén...

Elkezdődött.

Néhány esztendő óta nagyon sok a zenebarát Franciaországban. Különösen Párizsban, ahol a temérdek egyesület és a vasárnapi meg a nagyheti hangverse-

nyek felajzották a közönség érzéseit, népszerűsítették a nagy klasszikus mesterek alkotásait, s divattá tették a zenei ismereteket. De alapjában véve a párizsi annyira életteli, annyira észlény, hogy nem szeretheti nagyon a zenét, amely úgy elbágyasztja az energiát, lenyűgözi a festet, a hangot, a gondolatokat, hullámzó hangáradatba ringat bennünket, s oly végzetesen vonz, akár a tenger. A párizsi úgy bolondul a zenéért, ahogy a fiatal piperkőc bomlik a bálkirálynő után, szenvedélye merőben divatkülsőség, köznapis és unalmasan tartalmatlan.

Az unalom! Ez a hangulat uralkodott a közoktatás-ügy hangversenyén. Kiütközött a kötelező csodálat mögül is, az elragadtatás mögül, amelyre a nagyvilági modor a legőszintébb nőket is kényszeríti, egyre inkább kiült az arcvonásokra, megdermesztette a mosolyt és a szem csillogását, és azt a bágyadt-kecses testtartást, amely az ágakon pihenő vagy cseppenként iddogáló madarakra emlékeztet. Ott vergődtek a hosszú, egymáshoz kapcsolt széksorokon, »bravó... isteni... csodálatos...« felkiáltásokkal iparkodtak életet önteni magukba, s belemerültek a mindent elnyelő tompultságba, amely ködként gomolygott fel ebből a zúgó áradatból, s a közöny messzeségébe szorította vissza a sorra egymás után fellépő művészeket.

Pedig Párizs legünnepeltebb, legnagyobb művészei jelentek meg az emelvényen, s a klasszikus zenét azzal a mesterségbeli tudással adták elő, amelyet az megkíván, s amit sajnós, csak hosszú évek árán lehet megszerezni. Lám, már harminc esztendeje, hogy Vauters Beethoven *Enyhülését*, ezt a gyönyörű románcot énekli és még sohasem adta elő olyan szenvedéllyel, mint ma este; de a hangszerről hiányzik néhány húr, hallani a

vonó nyekergését a fán, s az egykori nagy énekesnőből, a híres szépségből csak hatásos színpadi mozgása, a kifogástalan módszer és a hosszú, fehér kéz maradt meg, mely az utolsó versszaknál könnycseppet morzsol szét a festékekkel megnagyított szem sarkában; ez a könnycsepp jelképezi a zokogást, amit a hang már nem tud kifejezni.

És ki sóhajtozta el Don Juan áriáját olyan légies finomsággal, a szerelmes szitakötő szenvedélyével, mint Mayol, a szép Mayol? Sajnos, már nem lehet hallani, hiába áll lábujjhegyre, feszíti meg a nyakát, s nyújtja el a hangot — pedig még kezével is kíséri énekét, mozdulata olyan, mint a fonó lányé, mikor két újja közé csippenti a gyapjúszálat — torkából nem jön ki semmi, de semmi. Csakhogy Párizs hálás a régi élvezetekért, és tapsol. Ám ezek az elnyűtt hangok, ezek a fonnyadt és túlságosan is ismert arcok, ezek az érmék, amelyekről a folytonos használat lekoptatta az arcot, nem fogják szétoszlatni a miniszter estélyét megülő ködöt; pedig Roumestan mindent elkövet, hogy felajzza a hangulatot, lelkes bravókat harsog az estélyi ruhás urak csoportjából, csitt!-jeivel két szalon távolságából is megremíti a beszélgetni próbálókat, akik aztán már szótlanul, akár a kísértetek, lézengnek a ragyogó világításban, s óvatosan, görnyedt háttal, lelógó karral változtatják helyüket, hogy unalmukat valamelyest elűzzék, vagy megsemmisülten rognak le az alacsony székekre, estélyi kalapjukat lábuk közt himbálják, s bambán, kifejezéstelen arccal merednek maguk elé. De mikor Alice Bachellery lép a színre, egyszerre magához tér és felélénkül mindenki. A terem két ajtajánál tolonganak a kíváncsiak, hogy megláthassák a kis színésznőt, amint rövid szoknyájában ott áll az emelvényen; szája

félig nyitva, hosszú szempillái rezegnek, mintha meg lenne lepve, hogy ekkora tömeget lát. »Finom, finom, finom a fehér zsemle«, dúdolják a klubbeli fiatalemberek, s azt a piaci, közönséges mozdulatot is utánozzák, amellyel Alice a kuplé végét be szokta fejezni. Az öreg egyetemi professzorok izgatottan tódulnak közelebb, a nem nagyothalló fülüket fordítják feléje, hogy egyetlen hangot se veszítsenek a divatos pikáns dalból. S milyen nagy a csalódás, mikor a kis pékinas vékonyka, rövidlélegzetű hangján *Alceste** nagy áriáját kezdi énekelni, ahogy Vauters beléjesulykolta, aki egyébként a kulisszák mögül bátorítja. Az ábrázatok megnyúlnak, a fekete öltönyök szétoszlanak, ismét kezdődik a bolyongás, mégpedig szabadabban, mert a miniszter már nem tartja őket szemmel; karon fogta de Boë-t, aki egészen belekábult ekkora megtiszteltetésbe, és az utolsó terembe húzódott vele vissza.

Milyen gyermekké teszi a szerelem az embert újra, meg újra! Hiába töltöttél húsz esztendőt a törvényszéken, tizenötöt a szószéken, s annyira tudsz uralkodni magadon, hogy a leghevesebb ülések és a szenvedélyesebb félbeszakítások közepette is megőrzöd céltudatosságodat és hidegvéredet, akár a tomboló viharban halászó sirály — ha egyszer urrá lesz rajtad a szenvedély, gyöngye esendő emberré válsz te is, annyira reszkető és gyáva vagy, hogy inkább kétségbeesetten belesimpaszkodsz egy ostoba fráter karjába, csupán azért, hogy a legcsekélyebb bírálatot se kelljen végighallgatni bálványodról.

— Bocsánat, itt kell önt hagynom... Kezdődik a szünet — és a miniszter elrohan, visszapottyantva a

* Gluck operája (1776).

fiatal állami számszéki tanácsost a homályba, ahonnan többé nem is fog előkerülni. Mindenki a büfé felé tódul, és a szenvedők megkönnyebbült arca, akik visszakapták mozgás- és szólásszabadságukat, elhiteti Numával, hogy pártfoglaltja nagy sikert aratott. A kezét szorongatják, gratulálnak neki, »isteni... csodálatos...«, de senki sem beszél kétségbevonhatatlanul arról, ami őt érdekli, végül is karon ragadja Cardaillacot, aki oldalvást lépkedve megy el mellette, s hatalmas vállával faltörő kosként nyomja hátra a tömeget.

— Nos!... Hogy tetszett?

— Kicsoda?

— A kicsike — felel Numa, és igyekszik közömbös hangon beszélni.

A minden hájjal megkent Cardaillac tisztán lát, és szemrebbenés nélkül így szól:

— Igazgyöngy...

A szerelmes elpirul, mint húsz esztendőskorában Malmusnál, mikor a »mindenki hajdani babája« az asztal alatt rálépett a lábára.

— Szóval gondolja, hogy az Opera...?

— Kétségkívül... De szükség van egy ügyes reklámfőnökre — mondja Cardaillac elfojtott kuncogással, s míg a miniszter elszalad Alice kisasszonyhoz gratulálni, a reklámfőnök előretör a büfé felé, amelyet széles, tükrövegkeret vesz körül egy barna és aranszín faburkolatú terem mélyén. Ámbár a kárpitokból merevség árad, s a felszolgáló pincérek, akiket bizonyára a bukott egyetemi hallgatók közül toboroztak, dőlyfősek és méltóságteljesek, a drága kristályüvegekkel, a gúllákba halmozott gyümölcsökkel és hideg ételekkel megpakott óriási asztal mellett a rosszkedv és az unalom eltűnik, s az emberiség visszanyeri természetes jogát a

mohóságra és falánkságra. Mihelyst egy parányi rés támad két ruhaderék, vagy a lazacot, szárnyast fogyasztó fejek között, amint a tányérjuk fölé hajolva esznek, tüstént kinyúlik egy kar pohár, villa vagy zsemle után, s a fekete kabátujj vagy a csillogó és merev egyenruha ledörzsöli a vállakról a rizsport. Csevegnek, felhevülnek, és a gyöngyöző bor hatására csillog a tekintet, cseng a kacaj. A szavak röpködnek, keresztezik, félbeszakítják egymást és már elfelejtett kérdésekre felelgetnek. Egy sarokból a méltatlankodás röpke kiáltásai hallatszanak: Borzasztó!... Szörnyű!... A méltatlankodás a tudós Béchut-t, a nők ellenségét veszi körül, aki folyvást sértegeti a gyöngébb nemet. Amott meg a zenészek vitáznak.

— Á, vigyázzon barátom... Ön tagadja a nagy kvintet.

— Igaz, hogy csak tizenhat éves?

— Tizenhat esztendő a hordóban, s aztán néhány év a palackban.

— Mayoll!... Ugyan, mit akar vele!... Vége van, elhasználódott. S az ilyenek ad az Opera esténként kétezer frankot.

— Igen, de ezer frankot lefognak a terem fűtésére, a többit meg Cardaillac kártyán visszanyeri tőle.

— Bordeaux-i... Csokoládé... Pezsgő...

— ...jelenjék meg és nyilatkozzék a bizottság előtt.

— ...a fodrot fehér selyemcsokrok díszítik...

Távolabb Le Quesnoy kisasszony, akit sokan vesznek körül, egy szemtelen és üresarcú külföldi tudósító figyelmébe ajánlja tamburinosát, és arra kéri, várja meg a hangverseny végét. Összeszidja Méjeant, hogy nem segít neki, elfajzott délvidékieknek, renegátnak nevezi. A szomszéd csoport politikáról vitázik. Egy dühödtté száj

tajtékkzik és frecseg, a szavakat, mint a golyókat forgatja szájában, hogy annál jobban megmérgezze őket.

— Ez átkos, felforgató demagógia...

— A konzervatív Marat — szól közbe valaki, de a mondat belevész a beszélgetés, a tényérok és a poharak csörömpölésének zavaros lármájába, amelyből egyszerre csak kicsendül Roumestan érces hangja:

— Hölgyeim, gyorsan... siessenek... elmulasztják az f-moll szonátát!

Síri csend. Az elnyúló uszályok hosszú sora újra végigsöpri a szalonokat és ismét ott gyűrődnek a sorbanálló székek között. A nők arca elgyötört, mint a raboké, akiket egy órai séta után visszaterelnek a börtönbe. S a zongora- és hegedűversenyek meg a szimfóniák újra váltogatják egymást. A szép Mayol újra nyújtja a hangot, amellyel már nem rendelkezik, Vauters ernyedt hangszálait pengeti. Egyszerre csak újra feléled az érdeklődés, felpezsdül az élet, mint az imént, mikor a kis Bachellery lépett a színre. Megjelenik a deli parasztleány, Valmajour tamburinjával, félre-csapott puha filckalapban, derekán piros öv, zekéje panyókára vetve. Audiberte asszonyi ízlése és ösztöne fundálta ki ezt az öltözéket, hogy annál hatásosabb legyen a fekete ruhák között. Ez igen, ez meglepő, nem mindennapi jelenség: a leány karjáról lelógó hosszúkás tamburin, meg a kis furulya, amelyen ujjai futkároznak, a kéthangú bájos dallamok, amelyeknek lüktető, friss üteme az élet borzongását remegteti meg a selymesbőrű szép vállakon. A fásult közönség élvezi ezeket az üde, rozmaringillatú dallamokat, ezeket a régi francia melódiákat.

— Éljen!... Éljen!... Még egyszer!... — S mikor hömpölygő, diadalmas ütemben rázendít *Turenne in-*

dulójára, a zenekar pedig halkán kíséri, hogy kiegészítse és támogassa az éles és kissé gyöngye hangokat, tombolva tör ki a tetszés. Kétszer is, tízszer is kihívják. Legjobban Numa tapsol, akinek lelkesedését ez a siker ismét felhevítette és a saját dicsősége számlájára könyveli el azt, ami »a hölgyek ötlete volt«. Elmeséli, hogyan fedezte fel ezt az óriási tehetséget, elbeszéli a háromlyukú furulya csodás történetét, és részletesen leírja a Valmajourok régi kastélyát.

— Valóban Valmajournak hívják?

— Persze... A Baux hercegek családjából... Ő az utolsó.

Es a legenda szájról szájra jár, sebesen terjed, fellsallangozzák, valóságos George Sand-regény lesz belőle.

— Birtokomban vannak a pergamenek a nemesi címerrel! — mondja Bompard ellentmondást nem tűrő hangon. De a többé-kevésbé mesterkélt társaságbeli lelkesedés közepette egy szegény kis szív megremeg, és egy fiatal leányfej megmámorosodik, komolyan veszi az éljenezést, a legendákat. Nem szól egy szót sem, nem is tapsol, a szeme révetegen maga elé mered és magas, karcú termete a hősi induló ütemét egy álom imbolygó mozdulataival kíséri: Hortense ismét ott van Provence földjén, a napsütötte táj felett uralkodó fennsíkon, lantosa szerénadot ad neki, akár egy várúrnőnek, s ő szilaj kecsességgel tűzi a gránátvirágot tamburinjára. Ez az emlék gyönyörűséggel tölti el, s fejét nővére vállára hajtva halkán suttogja: — Ó, olyan jó most... — A hangjából kicsendülő mély és igazi érzést Rosalie nem veszi azonnal észre, de később majd felötlik benne, és úgy kísérti, mint a szerencsétlenség elsuttogott előjele.

— No, ugye Valmajour fiam, ugye megmondtam neked... Ez aztán siker!... Ugye? — kiáltott fel

Numa a kis szalonban, ahol a szereplőknek vacsorát szolgálnak fel.

Ezt a sikert a hangverseny többi csillaga egy kissé túlzottnak találta. Vauters indulásra készen ül, kocsiját várja, és erős parfüm illatot árasztó nagy, csipkés csuklyája mögé rejtje el bosszúságát; a szép Mayol a büfé előtt áll, s a háta mozdulatán is látszik az idegesség meg a fáradtság, egy hizott pacsirtát szeletel fel dühödt mozdulatokkal, s azt képzei, hogy a tamburinost szabdalja. A kis Bachellery nem ilyen mérges. Egy csoport aranyifjútól körülvéve megjátssza a gyereket, kacag, bohóskodik, s fehér fogai a kamasz iskolás fiú mohó étvágyával harapdálnak egy sonkászsemlét. Kipróbálja Valmajour furulyáját.

— Nézze csak, miniszter úr!

Majd megpillantja őexcellenciája mögött Cardaillacot, egyet pördülve csókra nyújtja neki kislányos homlokát.

— S'tét, nagybátyó...

Csak olyan képzeletbeli, színpadi rokonság ez.

— Hogy adja a naivát! — dörmögi a reklámfőnök ősz bajszába, de halkán, mert valószínű, hogy a kis hölgy az Opera leendő tagja, mégpedig befolyásos tagja.

Valmajour öntelt arccal áll a kandalló előtt, körülrajzolták a nők meg az újságírók. A külföldi tudósító nyersen faggatja, most nem behízelgő a hangja, mint az interjúkon, amikor minisztereket igyekszik kifürkészni. De a legény nem jön zavarba, újra előadja szokásossá vált mondókáját: — Eszembe jutott egy éccaka, hogy a fülemüle dalát hallgattam. Azt gondutam magamba...

Szavait Hortense szakítja félbe, egy pohár borral meg teli tányérral kínálja.

— Jó estét, Valmajour... Most én vendégelem meg

a *grand-boire*-ral. — Éppen a kis történet csattanója előtt állította meg. Valmajour egy kis fejmozdulattal felel, s a kandallóra mutat: — Jó... jó... Tegye csak le oda — és folytatja az elbeszélést. — Ha az Úristen madara...

Hortense nem kedvetlenedett el, végighallgatta, s aztán az apjáról meg a nénjéről kezdett érdeklődni.

— A nénye örülni fog.

— Hát igen... Kitettem magamér.

Valmajour nyeglén mosolyog és bajszát pödörgeti, de tekintete nyugtalanul fürkészk. Azt mondták neki, hogy az Operaház igazgatója fel akarja léptetni. Most messziről lesi, már színészi irigységgel, nem is érti, mért foglalkozik olyan sokáig azzal a kis fityfiritty énekesnővel; tele a feje gonddal-tervvel, s még csak nem is válaszol a szép lánynak, aki legyezőjét kezében tartva nagyvilágias, egy kissé merész és bájos testtartásban áll előtte. De a lány még jobban szereti őt, hogy ilyen megvető és hideg minden iránt, ami nem a művészete. És csodálja Valmajourt. Milyen büszkén fogadja Cardaillac darabos, szinte nyers bókjait.

— De igen... igen... Azt mondom, amit gondolok... Nagyon tehetséges, ... igen eredeti, teljesen újszerű... Nem akarnám átengedni az elsőséget más színháznak, szeretném, ha az Operában lépne fel először... Majd keresek valami lehetőséget, hogy bemutathassam a közönségnek. Mától kezdve tekintse magát az Operához tartozónak.

Valmajour a bélyeges papirosra gondolt; ott az ujjasa zsebében, de az igazgató, mintha kitalálta volna szándékát, odanyújtja neki finom kezét. — Ez a kézfogás mindkettőnket kötelez, kedves barátom. — S Mayolra és Vautersre mutatva így szól: — Kérdezze meg tár-

saitól, hogy mit ér Cardaillac szava. — Szerencséjére a két énekes éppen mással volt elfoglalva, mert kitört volna belőlük a hahota.

Az operaigazgató sarkon fordult s visszament a bálba. Mert már javában táncoltak a kissé megürült, de annál mozgalmasabb termekben; a kitűnő zenekar a három óra hosszat tartó klasszikus zenéért tősgyökeres bécsi keringőkkel vett elégtételt magának. Az előkelőségek, a feszes és komoly férfiak elmentek, a fiatalok, az élvezetek megszállottai maradtak a porondon, akik magáért a tánc élvezetéért táncolnak a kócosan lebegő hajszálak, az epedő tekintetek, a lábakra csavarodó uszályok forgatagában. A politika még ilyenkor sem vesztheti el jogait, de az az egyesülés, amelyről Roumestan ábrándozott, sehogy sem akart létrejönni. A két terem közül, ahol a tánc folyt, az egyik a baloldal központja, a másik meg a jobboldal makulátlan liliumfehérségéé — hiába igyekszik Hortense összehozni a két tábor. A fiatal lányt egyébként körülrajongják: a miniszter sógornője, s Franciaország legmagasabb rangú bírójának leánya ő, nagy hozományát és családi kapcsolatait a szívalakú mellénykivágások egész raja veszi körül.

A felbuzdult Lappara tánc közben elmondja, hogy a kegyelmes úr engedélyt adott és ő most... De a keringő véget ért, Hortense nem várja meg a nyilatkozat végét, faképnél hagyja gavallérját, s odamegy Méjeanhoz, aki nem táncol ugyan, de a hazatérésre se tudja magát rászáni.

— Ó, micsoda arcot vág maga komoly, józan ember.

A férfi megfogja a kezét. — Üljön le mellém, szeretnék valamit mondani... — A miniszter úr felhatalmazott, hogy... — Megindultan mosolyog, s ajka reszketéséből Hortense tüstént megért mindent. Gyorsan feláll:

— Nem, nem... Ma este ne... Ma este nem hallgathatok meg semmit, táncolok.

És Rochamaure-ba karolva, aki érte jött, hogy táncba vigye, elmenekült. A derék fiatalember is szerelmes belé, s hogy Lapparát ebben is utánozza, most megkockáztatott néhány vallomást tevő szót, Hortense-ből kitört a jókedv, nevetése csak úgy csilingelt a tánc forrágában, s mihelyst elhallgatott a zene, nővérehez ment, s odasúgta neki:

— Na, jól nézünk ki... Numa mind a három titkárának odaigért.

— Melyiket választod?

Feleletét hirtelen elvágta a tamburin pörgése.

— A farandole!... A farandole...

A miniszter ezzel lepte meg a vendégkoszorút. A füzértáncot a farandole fejezi be, a végletes Délvidék, a teremtésit!... De hogyan kell eljárni?... A kezek egymásba fogóznak, most az egyszer nem különül el egymástól a szalonok vendégserege. Bompard nagy komolyan adja az utasítást: — Így kérném, hölgyeim — s eljárja a bokázó táncfigurát. Hortense-szal az élén kibontakozik a farandole, végig a termék hosszú során, Valmajour a menet nyomában lépked, büszke komolysággal zenél, önérzetessé tette a siker és a pillantások, amelyek férfias és erőteljes alakjának, eredeti öltözkének szólnak.

— Be gyönyörű ez a fiú — lelkenedezik Roumestan.
— Be gyönyörű... Mint egy görög pásztor!

A farandole-hoz egyre többen csatlakoznak, egyre lendületesebb lesz, s teremről teremre kiszorítja Fraysinous szellemének árnyát. A Boucher és Lancret* stílu-

* Francia festők, rokokó stílusban dolgoztak.

sában hímzett faliszőnyegeken megmozdulnak az alakok, felébresztették őket a régi dallamok, s a táncosoknak úgy tűnik, hogy a frízeken hempergő pucér kis Amorok ugyanolyan vadul és lelkenedezve futnak, mint ők.

Cardaillac a háttérbe vonult, a büféhez, kezében tányér meg pohár, figyel, eszik, iszik, az életöröm melege még az ő hideg, kételkedő természetét is átjárta.

— Tanuld meg fiam — oktatja Boissaricot —, hogy mindig meg kell várni a bál végét... A nőket megszépíti ez a párás sápadtság, amely még nem kimerültség, mint ahogy az a derengő kis fehér vonal az ablaknál még nem napvilág... A levegőben egy kis zene, illatos por árad szét, félmámor, amely fogékonyabbá teszi az érzékeket s úgy élvezzük igazán, ha szárnyast eszünk mellé és jégbe hűtött borral öntözzük meg... No! Nézd csak...

A farandole menete most hömpölyög el az üveges rész mögött, kinyújtott karok, fekete öltönyök, világos ruhák suhannak; s a mozdulatokat oly elomlónvá teszik a kétórás táncban összekúszálódott hajfűrtök és megtört ruhák.

— Ugye, milyen szép?... És az a szépszál legény a menet végén!...

Aztán, poharát letéve, száraz hangon fűzte hozzá: — Egyébként egy fabatkát se fog keresni.

X. FEJEZET

Észak és Dél

Le Quesnoy elnök meg a veje közt sohase volt valami nagy a rokonszenv. Az idő, a gyakori találkozás, a rokoni kötelékek sem bírták közelebb hozni egymáshoz ezt a két természetet, nem oldották fel azt a megfélemlítő fagyosságot, amely a délfancia férfit elfogta, valahányszor szembe volt ezzel a magas, szófukar, büszke és sápadt arcú emberrel; zöldeskék szeme — a Rosalie tekintete, csak a gyöngédség és a megbocsátó szeretet hiányzik belőle — megdermesztette az ő hevét.

A csapongó és mozgékony, izzó és bonyolult Numa, akiből csak úgy áradt a szó, lázadozott apósa következetessége, egyenessége, hajthatatlansága ellen; s bár lelke mélyén irigyelte tőle ezeket a tulajdonságokat, úgy vélekedett, hogy ez a hidegség északfrancia jellemvonás, s ezt a szélsőséges északot Le Quesnoy elnök testesíti meg.

— Rajta túl csak a jegesmedve van... Aztán már semmi... csupán az Északi-sark és a halál.

De azért a kedvébe járt, s igyekezett ügyes hízelkedéssel, mindenféle csalétekkel meghódítani ezt a gallust. De a gallus még Numánál is ügyesebb volt, s nem ment lépre. És mikor vasárnaponként együtt politizáltak a Royale téri ház ebédlőjében, és Numa, akit a finom lakoma elandalított, igyekezett elhíttetni az öreg Le Quesnoy-val, hogy alapjában véve ők ketten olyan jól megérthetnék egymást, hiszen ugyanazt akarják —

a szabadságot; milyen felháborodva kapta fel az elnök a fejét, ezzel a mozdulattal mintegy megsemmisítve az érvek hálóját:

— Dehogyis! Szó sincs róla! Nem ugyanaz!

S néhány szabatos, megdönthetetlen érveléssel bebizonyította a köztük levő távolságot, leleplezte a szavakat, s értésére adta, hogy ő nem hiszi el a képmutató frázisokat. Numa tréfára fordította a dolgot, de valójában nagyon ingerült volt, különösen felesége miatt, aki sose avatkozott a politikába, de hallgatta és figyelte őket. Este, hazamenet a kocsiban, Numa igyekezett bebizonyítani neki, hogy apja megcsontosodott a téves nézetekben. Ha ő nincs tekintettel Rosalie-ra, jól visszavágott volna. Rosalie nem akarta ingerelni, kitérő feleletet adott: — Olyan szomorú dolog, hogy... nem értitek meg egymást — mondta, de lelkében apjának adott igazat.

Mióta Roumestan miniszter lett, a két férfi még inkább elhidegült egymástól. Le Quesnoy nem akart megjelenni a Grenelle utcai palota estélyein, s leányának világosan ki is fejtette érveit:

— Kérlek, mondd meg a férjednek... Jöjjön el hozzám, amilyen gyakran csak tud, nagyon fogok neki örülni, de én nem teszem be a lábam a minisztériumba. Tudom jól, mit várhatunk azoktól az emberektől, s nem óhajtom, hogy bárki is cinkostársuknak tartson.

A világ előtt igazolta ezt a helyzetet az a mély, szívbéli gyász, amely Le Quesnoy-ékat már oly hosszú ideje elzárta a világtól. A közoktatásügyi minisztert valószínűleg nagyon feszélyezné, ha ez a fölényes erejű ellentmondó, aki előtt kislányának érezte magát, ott ül a szalonjában. De úgy tett, mintha ez az elhatározás megbántotta volna, és fegyvert kovácsolt belőle, ami

mindig nagyon fontos a komédiásnak; ürügyet, hogy csak igen rendszertelenül járjon el a vasárnapi vacsorákra; mindig elővette a sokféle kifogások egyikét, amelyek Politika asszony férjeinek oly sok szabadságot nyújtanak: bizottság, értekezlet, kötelező bankett.

De Rosalie egyetlen vasárnapról se maradt el; kora délután érkezett, s boldog volt, hogy a szülői házban kiélhette családi hajlamait, hiszen otthoni hivatalos életük alig adott erre alkalmat neki.

Anyja ilyenkor a vecsernyén volt. Hortense elkísérte anyját a templomba, vagy baráti társaságban hangversenyen időzött; Rosalie bizonyosra vehette, hogy apját a könyvtárszobában találja, ebben a hosszú teremben, amelynek falai mentén magas könyvvállványok sorokoztak. Ide zárkózott be a bíró néma barátaival, elméjének meghitteivel, ők voltak az egyetlenek, akikre sebzett lelke sose gyanakodott. Nem ült le, nézegette a könyvsorokat, meg-megállt egy szép kötésnél, s így állva egy óra hosszat is olvasgatott, megfeledkezve időről és fáradságról. Mikor idősebbik lánya benyitott hozzá, gyengén elmosolyodott. Csak néhány szót váltottak, mert egyikük sem beszédes, Rosalie is sorra vette legkedvesebb íróit, kiválasztott egy-egy könyvet, lapozgatott benne apja mellett a könyvtárteremben, melynek ablakai a ház kissé homályos nagy udvarára nyílnak; a nagykereskedők e városrészére vasárnapi csend ereszkedett, csak a szomszédos templom vecsernyére hívó hangja bongott mély hangon. Az apa néha odaadott neki egy félig nyitott könyvet:

— Olvasd csak — s a körmével húzta alá a szavakat. És mikor Rosalie már elolvasta:

— Ugye, szép?

A fiatal nőnek, akinek az élet magadta mindazt a

ragyogást és pompát, amit csak adhat, az volt a legnagyobb öröme, ha itt tölthetett egy órát idős, szomorú apja mellett, akihez nemcsak gyermeki szeretet, hanem bensőséges szellemi kapcsolat is fűzte. Neki köszönhette egyenes gondolkodását, igazságérzését, amely oly bátorrá tette, meg a művészi érzékét, azt, hogy annyira szerette a festészetet és a verseket, mert Le Quesnoyban a törvénykönyv bújása nem szikkasztotta ki az embert. Anyját szerette és tisztelte Rosalie, bár egy kissé kifogásolta túlságosan naiv természetét, puhaságát, mely még a saját házában is teljesen jelentéktelenné tette; a fájdalom felemel bizonyos lelkeket, az övét a földig görnyesztette, ahol a silány elfoglaltságok vannak: ájtatoskodás és kicsinyes háztartási gondok. Bár fiatalabb volt férjénél, idősebbnek látszott nagyon is igénytelen beszédmódja miatt, amely ósdi és bánatos, akárcsak ő; az emlékek meleg kuckójában érezte jól magát, a napsütötte délfrancia földön töltött gyermekkor élményei közt. De főként a templom tartotta hatalmában, fia halála óta oda vitte bánatát, hogy elaltassa csendes hűvösségben, a félhomályban, a magas templomhajókat betöltő halk zsongásban, mintha csak kolostorban lenne, amelyet nehéz, párnázott kettős kapuk védenek az élet zsvajgásától, s azzal a vakbuzgó, gyáva önzéssel rogyott a térdeplőre, amely megszabadít a gondok és kötelességek terhétől.

Rosalie már felnőtt lány volt, amikor a családjukra lesújtott az a nagy csapás és észrevette, hogy szülei milyen különböző módon viselik: az anya mindenről lemondva, síránkózó vallásosságba süppedt, apja az elvégzett kötelességből iparkodott erőt meríteni; Rosalie-t értelme is arra készítette, hogy jobban szeresse apját. És házassága, délvidéki férje túlzásai,

hazudozásai, esztelenkedései még vonzóbbá tették a csendes könyvtárszoba menedékét, változatosság volt az neki a pompás, hivatalos jellegű és hideg minisztériumi környezet után.

Apa és leánya csöndes beszélgetésük közben ajtónyílást, selyemfodor suhogását hallanak; Hortense jött haza.

— Á, tudtam, hogy itt talállak...

Hortense nem szereti a könyveket. Még a regények is untatják, rajongó természetének egy sem elég regényes. Őt percig tipeg-topog, kalapját le se teszi s aztán —

— Nagyon papírszagú itt a levegő... Ugye, Rosalie?... Gyere most hozzám egy kicsit... Elég ideig voltál már apánál. Rajtam a sor.

S már viszi is magával a szobájába, a szobájukba, mert Rosalie húsz esztendő koráig itt lakott.

S míg jólesően elbeszélgetnek, Rosalie maga előtt látja mindazt, ami az ő hajdani életéhez tartozott: kretonfüggönyös ágyát, az íróasztalt, a kis állványt, a könyvszekrényt, amelyben a könyvek címei, akárcsak a szeretettel megőrzött ezernyi apróság, mind-mind az ő gyermekkorát idézik. A helyiség valamennyi zugában rátalált gondolataira, de a leányszoba most bájosabb és díszesebb, mint az ő idejében: a padlón szőnyeg, a mennyezeten virágkehely alakú lámpa, s itt is, ott is törékeny kis asztalok varrásra, írásra. Elegánsabb, de nem olyan rendes; a székek támláján egy-két megkezdett kézimunka, az íróasztal nyitva maradt, látni a szétszórt papírokat. Valahányszor az ember belép ebbe a szobába, mindig talál valami rendetlenséget.

— A szél járt itt — és Hortense jóízűen nevet. —

Tudja, hogy imádom őt, bizonyára benézett hozzám: itthon vagyok-e?

— Úgy látom, hogy nyitva felejtették az ablakot — felel Rosalie nyugodt hangján. — Hogy is bírod így ki?... Én nem tudok gondolkodni, amikor semmi sincs a helyén.

Felállt s megigazított egy ferdén függő keretet, mert szeme éppúgy szerette a rendet és az egyenességet, mint a lelke.

— Én meg éppen ellenkezőleg; engem felpezsdít... Úgy érzem, hogy utazom.

Arcukon is meglátszott, hogy milyen különböző a természetük. Rosalie-é szabályos, finom vonású, szeme nyugodt és változó színű, mint a nagyon mélyről felbuggyanó víz; Hortense vonásai szabálytalanok, arcbőre halványbarna, arckifejezése sugárzóan szellemes. Az apa és az anya, Észak és Dél, két teljesen elütő természet egyesült, de nem olvadt össze, s mindegyik megörököltette a saját fajtát. Pedig együtt nőttek fel, ugyanabban az intézetben nevelkedtek, Hortenset ugyanazok a tanárok oktatták, mint néhány évvel előtte Rosalie-t, de azok a nevelési elvek, amelyek nénijét komoly, figyelmes, józan nővé formálták, aki a legcsekélyebb feladatba is elmélyed, a fiatalabbik testvéren nem fogtak, ő megmaradt zaklatottnak, ábrándosnak, nyughatatlannak, végletesnek. Néha, mikor hűgát olyan szélsőségesnek látta, Rosalie így szólt:

— Milyen szerencsés is vagyok... Nincs képzeletem.

— Nekem meg egyebem sincs — vágott vissza Hortense, s emlékeztetébe idézte, hogy Baudouy tanár úr óráin, aki stílusra és fogalmazásra oktatta őket — hangzatosan képzelettannak nevezte ezt a tantárgyat — Ro-

salie-nak sose volt sikere; gondolatait néhány tömör mondatban összegezte, míg ő, egy ekkora gondolatból, ni — egész köteteket írt.

— Ebből a tantárgyból, a képzelettanból, kaptam az egyedüli jutalmat.

De a két testvért azért mély szeretet fűzte egymáshoz, a nagy nővérnek és a kis húgnak az a kapcsolata, amelyben van valami a gyerek és az anya viszonyából. Rosalie mindenhová magával vitte hűgát, bálokba, barátnőihez és azokra a bevásárló körutakra, amelyeken a párizsi nő ízlése úgy csiszolódik. Még azután is, hogy kikerültek az intézetből, Rosalie kismamája maradt testvérének. Mostanában pedig az foglalkoztatta, hogy férjhez adja, nyugodt és megbízható élettársat találjon számára, hiszen a kis szeleburdinak feltétlenül szüksége van rá; az erős, megbízható kar majd egyensúlyban tartja nekilendüléseit... Méjean egyenest erre termett, de Hortense, aki eleinte nem mondott nemet, máról holnapra hallani se akart a dologról. A két nővér közt szóba is került ez a minisztériumi estély másnapján: Rosalie-nek már ott, akkor feltűnt, hogy milyen felindult és zavart a húga.

— Ó, jó ember, és én szeretem is — mondta Hortense. — Igaz barát. Ilyet óhajtana az ember maga mellett egész életében... De nem ilyen férj kell nekem.

— Miért?

— Talán kinevetsz... Nem hat eléggé a képzeletre, ez a baj!... Ha hozzámennék, a házasságom olyan lenne, mint a négyszög alakú polgári ház a nyíl-egyenes faszor végén. De tudod, hogy én a váratlant, a meglepőt szeretem...

— Hát ki tetszik neked? Lappara?

— Köszönöm szépen, neki a szabója fontosabb lenne, mint én.

— Rochemaure?

— Az az aktagyártó... Én, aki úgy irtózom a papirostól.

Most már Rosalie nyugtalan lett, unszolta, tudni akarta, s egyre sürgetőbben vallatta.

— Hogy mit szeretnék — mondta a fiatal lány, s halvány bőre hirtelen lángra lobbant: szalmalánghoz hasonlatos ez a tűz — hogy mit szeretnék... — Aztán hirtelen más hangnembe csapott át, s mulatságos arc kifejezéssel fejezte be:

— Bompard-hoz szeretnék menni. Igenis, ő az a férj, akit megálmodtam magamnak... Neki legalább van képzelete, vannak segédeszközei az egyhangúság ellen.

Felállt, nagy lépésekkel róttá végig a szobát. Kissé hajlott testtartása még magasabbnak mutatta alakját. — Az emberek nem ismerik Bompard-t. Mennyi büszkeség, mennyi méltóság van az életében, s milyen logikus az örültsége. Numa oda akarta venni maga mellé állásba, de ő nem fogadta el. Inkább él fantazmagóriáiból. S még azzal vádolják a délvidékieket, hogy praktikusak, iparkodók... Bompard meghazudtolja ezt a legendát... Tudod, jelenleg — tegnap este mesélte nekem a bálban — structojásokat kellett ki... Mesterséges keltetőgép... Bizonyosra veszi, hogy keres rajta egy milliót... És sokkal boldogabb így, mintha a pénz a kezében lenne... De hiszen ez az ember egy szakadatlan tündérvilág! Adjátok nekem Bompard-t, nekem csak Bompard kell!

Hát ma semmit se fogok megtudni — gondolta magában nővére, s érezte, hogy a bohókás fecsegés valami mély érzést rejt.

Egy vasárnap, mikor Rosalie szüleihez érkezett, anyja már ott várt rá az előszobában és titokzatos hangon mondta:

— Bent a szalonban van valaki... Egy délvidéki hölgy.

— Portal néni?

— Majd meglátod.

Nem Portal néni volt a szalonban, hanem egy tükáros provence-i fehérszemély, aki a falusias bókólást nagy kacagással fejezte be.

— Hortense!

Szoknyája lapos sarkú cipőjét verdeste, a ruhade-
rékra ráncokba szedett, tüllből készült nagy mellkendő
omlott, a laza fürtöket kis főkötő tartja meg, amely-
nek nyomott mintájú bársonyszalagjára koromfekete
pillangók vannak kivarrva; ebben a viseletben Hor-
tense azokra a provence-i lányokra hasonlított, akik
vasárnaponként ott kelletik magukat az arles-i vársé-
tányon, vagy szemüket lesütve kettesével sétálgatnak
a *Szent Trofim* kolostor oszlopai közt; e csipkézett
oszlopok úgy illenek a keleties mintájú elefántesont
szentségtartóhoz, amelyen ott vibrál fényes nappal is
a gyertya világa.

— Ugye, milyen csinos? — kérdezte az anya. Elbű-
völte őt szülőföldjének, ifjúságának ez az eleven meg-
testesülése. De Rosalie megborzongott a szomorúság-
tól, maga sem tudta volna okát adni, de úgy érezte,
hogy a ruha elragadja tőle hűgát messzire, nagyon
messzire.

— Micsoda ötlet!... Jól áll neked, de én nekem
még inkább tetszel, amikor párizsi nő vagy... És ki
öltöztetett fel ilyen szépen?

— Audiberte. Nemrég ment el.

— Nagyon gyakran jár ide — mondta Rosalie, mikor szobájukba mentek, hogy letegye kalapját. — Nagy a barátság... Még féltékeny leszek.

Hortense egy kissé zavartan mentegődött. Anyjuknak jólesik, ha az otthonában délvidéki pártát láthat.

— Ugye, anya? — kiáltott át a másik szobába. — És aztán az a szegény lány olyan gyökértelen itt Párizsban s olyan érdekes is; vak odaadással szolgálja fivére nagy művészetét.

— Na, na, nagy művészet — s Rosalie fejét csóválta.

— Hisz láthattad, tegnap este nálatok is milyen sikere volt... Ez mindenhol meg fog ismétlődni.

Rosalie azt felelte, hogy ezeket a társaságbeli sikereket kellő értékükre kell leszállítani, udvariasságból, divathajszolásból, s múltó szeszélyből tevődtek össze.

— Szerződtették az Operához.

Hetyke kis főköötőjén lengedez a bársonyszalag, úgy fest, mintha valóban amolyan szertelen fejen lobogna, amelynek büszke arcéléhez a Délvidéken annyira jól illik. Egyébként Valmajourék nem afféle közönséges parasztok, elszegényedett nemesi család utolsó sarjai ők!...

Rosalie ott állt a nagy, földig érő tükör előtt; most nevetve hátrafordult:

— Hát te elhiszed azt a mesét?

— Természetesen! Egyenes leszármazottai a Baux hercegi családnak... Megvannak a nemesi oklevelek, és paraszti házuk ajtaja felett is ott a címer. Amikor akarják...

Rosalie megremegett. A furulyázó paraszt mögött ott rejtőzik a herceg. Ez veszélyes lehet, ha valaki jutalmat kapott »képzelettanból«.

— Egyetlen szó senki igaz az egészből — és most már nem nevetett. — Aps környékén legalább tíz család van, akik mind ezt az állítólagos hercegi nevet viselik. Azok, akik neked mást mondtak, hazudtak, hiúságból, vagy...

— De hisz Numa mondta, a férjed... Múlt este a minisztériumban még a részleteket is elbeszélte.

— Ó, hát tudod, ő... Nem kell mindent készpénznek venni, ahogy ő szokta mondani.

Hortense már oda se figyelt. Visszament a szalonba, a zongorához ült, és csengő hangon énekelni kezdett:

Mount'as passa ta matinado

Mourbieù, Marioun...

Ez a régi provence-i dal, amelyre Numa tanította meg sógornőjét, szinte ünnepélyes dallam volt, akár egy régi templomi ének. Numa élvezte, amikor Hortense elsikkasztva a délvidéki hangsúlyt, párizsias kiejtéssel énekelte; úgy hangzott, mintha egy angol nő olaszul beszélne:

Hol verted el a napodat, ördögbe, Marion?

A forráshoz mentem vizért, Istenre, jó uram.

Ki sügdosott füledbe, mondd, ördögbe, Marion?

Baránőmet találtam ott, Istenre, jó uram.

Nő nem visel általvetőt, ördögbe, Marion.

Felgyűrődött a köpenye, Istenre, jó uram.

Nő nem visel nagy gyiklesőt, ördögbe, Marion.

Az nem volt más, csak guzsalya, Istenre, jó uram.

Nő nem visel bajszot sem ám, ördögbe, Marion.

Ajkát gyümölcsle kente be, Istenre, jó uram.

Milyen gyümölcs a májusi, ördögbe, Marion?

Szüretről ez még maradt, Istenre, jó uram.

*Hozz hát nekem is kóstolót, ördögbe, Marion!
Lecsipkedték kis madarak, Istenre, jó uram.
Marion, a fejed veszem, ördögbe, Marion!
A testemmel aztán mi lesz, Istenre, jó uram?
Kihajítom az ablakon, ördögbe, Marion.
Ebnek, macskának jó falat, Istenre, jó uram.**

Félbeszakította az éneket, és Numa szokásos mozdulatát és hanghordozását utánózva felkiáltott: — Na gyerekek, ez asztán szép, *ugyi*... Olyan gyönyörű, mint Shakespeare!...

— Igen, valóságos néprajzi tanulmány — mondta Rosalie, s közelebb ment a zongorához. — A férfi durva és kegyetlen, a nő hízelkedő és hazug... igazi délfrancia házasság.

— O, édes gyermekek!... — szólalt meg az anya, a szelíd szemrehányás, a már megszokottá vált torzsalkodás hangján; a zongoraszék hirtelen megfordult, s a főköttös provence-i lány indulatosan nézett farkasszemet Rosalie-val.

— Ez már mégiscsak sok... Mit vétett neked a Délvidék?... Én imádom. Azelőtt nem ismertem, de mikor odautaztam veletek, rádöbbsentem, hogy ez az igazi hazám... Hiába kereszteltek meg Szent Pál templomában; én odavalósi vagyok, a provence-i föld gyermeke... Tudod mama, egyszer csak faképnél hagyjuk ezeket a hideg északiakat, s mi ketten majd ott élünk a mi gyönyörű Délvidékünkön, ahol énekelnek, ahol táncolnak, a szél, a nap, a délibáb, a költészet hazájában, mindannak a hazájában, ami oly teljessé teszi az életet... *Ott szeretnék é-é-élni*... — Fürge

* Rába György fordítása.

ujjai ráhulltak a zongorára, s ábrándja végét zengő hangzönnel árasztotta szét.

A tamburinosról egy szót sem szólt — gondolta Rosalie, ez komoly dolog.

Sokkal komolyabb volt, mint képzelte.

Attól a naptól, sőt már ugyanattól a pillanattól kezdve, amikor az úri kisasszony Audiberte szeme látára virágot tűzött öccse tamburinjára, a parasztlány nagyravágyó agyában megszületett jövőjük ragyogó látomása, s még abban is szerepet játszott, hogy Párizsba költözködnék. Az a mód, ahogy Hortense fogadta, amikor panaszával felkereste, az a készség, amellyel Numához sietett, megerősítette a még homályos reménységét. Attól kezdve lassan — emberei előtt is csak egy-egy óvatos célzást eresztve meg — paraszti kétszínűséggel, amely már az olasz álnokságra emlékeztet, csúszva-mászva tört célja felé. A Royale téri ház konyhájából, ahol eleinte a szék peremén gubbasztva, félénken lapított a sarokban, besomfordált a szalonba, s a mindig takarosán öltözködő, csinos hajviseletű leány a szegény rokon szerepét töltötte be. Hortense rajongott érte, mutogatta barátnőinek, mintha csak valami csinos csecsebecse lenne, amelyet az imádott Provence-ból hozott magával. Audiberte pedig tájékozatlanabbnak tette magát, mint amilyen volt, megjátszotta a riadt parasztot, az esős és latyakos Párizs miatti dühkitöréseit eltúlozta, kedvesen felkiáltott: »Boudiou«,* s úgy ügyelt a hatásra, akár a színpadi naiva. Még az elnök is mosolygott ezen a »houdiou-n«. Pedig az elnököt nem könnyű megmosolyogtatni! . . .

* A jóistenit!

De macskaszerű hízelkedéseinek minden fogását akkor alkalmazta, amikor kettesben maradt Hortense-szal. Térdre vetette magát előtte, a kezét szorongatta, túláradóan magasztalt minden apróságot, a ruháját, szalagjának a csokrát, hajviseletét, és otromba bókokat eresztett meg, amelyeket mégis jólesik hallani, mert naivnak és őszintének hatnak. Ó! Mikor a kisasszony ott kint a tanyán kiszállt a hintóból, ő bizony azt hitte, hogy maga az angyalok királynéja áll előtte, szólni sem tudott a meghatottságtól. És az öccse, mikor halotta, hogy a hintó kerekei nyikorogva sírnak lefelémenet a hegyoldal kövein, s viszik a párizsi leányt, azt mondta: mintha azok a kövek egyenként hullának az ő szívére. Nem szűnt meg beszélni az ő büszke öccséről, meg a sok aggódásról... De hát mi oka van az aggódásra?... A minyiszter bálja óta minden újság róla ír, a képe meg mindenütt ki van téve. Annyi meghívást kap a nagyúri házakba, hogy nem is győz elmenni mindenüvé. Hercegasszonyok meg grófkisasszonyok szagos leveleket írnak neki, a levélpapíron korona van, akárcsak a hintón, amit érte küldenek...

És szegény feje mégis boldogtalan. S ahogy a parasztlány szinte a fülébe susogta ezt Hortense-nak, mintha a benne égő lázból és delejes akaratából is rásugárzott volna valamit. És akkor Hortense elkerülve Audiberte tekintetét, megkérdezte, hogy nincs-e Valmajournak jövődöbelije, aki a szülőföldjén várakozik rá.

— Jövődöbelije neki!... Hajaj, a kisasszony nem ismeri őt. Sokkal rátartibb, nem kell annak parasztlány. A legmódosabb lányok is bomlottak utána; volt egy Combette-ből, aztán meg egy másik, és milyen takarosak voltak, tessék elhinni!... Ő meg rájuk se

hederített... Ki tudhatja, mi motoszkál a fejébe!...
Ó, a művészek...

S ahogy tudatlan száján kiejtette ezt a szót, amely új volt neki, valami ködös jelentést kapott, akár a mise latin nyelve, vagy Albertus Magnus* könyvének egy bűvös jele. Űgyes fecsegésében Puyfourcat unokafívér öröksége is gyakran szóba került.

Kevés olyan iparos, vagy polgárcsalád akad a Délvidéken, amelyik nem rendelkezne egy-egy Puyfourcat unokatestvérrel, aki fiatal korában nekivágott a világnak szerencsét próbálni, azóta sem írt, és akit dús-gazdagnak képzelnek el. Ő a hosszú lejáratú sorsjegy, fantasztikus utazás a vagyon és reménység messzi földjére, amelyben végül is már szilárdan hisznek. Audi-ber-te is hitt az unokatestvéri örökségben, s a fiatal leánynak nem azért beszélt róla annyit, hogy elkápráztassa, hanem hogy csökkentse az elválasztó társadalmi távolságot. Ha majd Puyfourcat meghal, bátyja visszavásárolja Valmajourt, újra felépítteti a kastélyt, s érvényesítteti nemesi rangját, hiszen mindenki azt mondja, hogy a papírok megvannak.

Ezek a beszélgetések néha szürkületig is elhúzódtak, s utána Hortense homlokát az ablaküvegnek támasztva sokáig szótlanul elüldögélt. A rózsaszínű téli alkonyatban, mintha a magasba szöknének az újjáépített vár tornyai, látja a fényárban úszó teraszt, ahol zenével köszöntik a vár úrnőjét.

— *Boudiou*, milyen későre jár!... — kiáltott fel ilyenkor a parasztlány, mert látta, hogy elérte a célját... — Az embereimnek még nem főztem meg a vacsorát! Sietek haza.

* Középkori szerzetes és filozófus.

Valmajour gyakran érte jött, de Audiberte sosem engedte meg, hogy felmenjen a lakásba. Érezte, hogy a fiú mafla és darabos, és eszébe se jut, hogy valakit is elcsábítson. Audiberte-nek még nem volt rá szüksége.

Rosalie nagyon zavarta terveit, de őt nehéz volt megkerülni. Hízkelkedéssel és tettetett együgyűséggel semmire se ment nála. Ha ő ott volt, Audiberte összehúzta szörnyű, fekete szemöldökét és egy szót sem szólt; és ebben a csökönyös hallgatásban a fajgyűlölettel összeolvadt a gyöngé, az alattomos és bosszúálló ember dühe azellen, aki legkomolyabb akadálya terveinek. Emiatt haragudott rá, de Hortense-nak más okokat mondott. Rosalie nem szereti a tamburint, aztán nem is ájtatoskodik. És az az asszony, tetszik tudni, aki nem templomjáró... Audiberte szenvedélyes templombjáró volt; egy misét se mulasztott volna el, s az előírt napokon áldozott. Igaz, ez nem fékezte: lelkiismeretlen, hazug, álszent, erőszakos, még a bűntől sem riadna vissza, az evangéliumból csak a bosszú és gyűlölet szavait szívta magába. De a szó női értelmében becsületes maradt. A huszonnyolc éves, csinos arcú Audiberte még abban a mocskos környezetben is, amelybe most lesüllyedtek, megőrizte paraszti mellfodra szigorú, szűzi tisztaságát, és szívét csak a testvéri nagyravágyás dobogtatta meg.

— Nyugtalan vagyok Hortense miatt... Nézz csak rá.

Rosalie-hoz intézte anyja ezeket a szavakat, mikor együtt ültek a minisztériumi szalon egyik sarkában; a fiatalasszony azt hitte, az ő aggodalmában osztozik. De a megjegyzés csupán Hortense állapotára vonatkozott, nem tud kilábalni csúnya influenzájából. Rosalie hűgára nézett. Olyan élénk, olyan vidám, arcszíne most is olyan üde. Kőhög ugyan egy kicsit, de hát ez sem-

miség, minden párizsi leány így van ezzel a báli szezon után. Majd ha itt a tavasz, hamarosan rendbejön.

— Beszéltél Jarrasszal? — Jarras Roumestan barátja volt még a malmusbeli időből. Kijelentette, hogy nincs semmi baj, és az arvillard-i fürdőt ajánlotta.

— Hát akkor el kell utazni — mondta határozottan Rosalie; nagyon örült, hogy ezzel az ürüggyel eltávolíthatják Hortense-t.

— Igaz, de akkor apád egyedül marad...

— Mindennap meglátogatom...

Az anya hirtelen zokogni kezdett, s elmondta, hogy miért retteg ettől az utazástól. Így kellett egy eszten-deig fürdőről fürdőre járnai azzal a gyermekükkel is, akit elvesztettek. És most újra el kell kezdenie a zarándoklást, s ugyanaz az irtózatoss cél vár rájuk. A másik gyermekét is húszéves korában, egészsége és ereje teljességében ragadta el a halál.

— Ó, mama, mama... Hallgass... — És Rosalie szeretettel korholta anyját. Szó sincs róla, Hortense nem beteg; hiszen maga az orvos mondta. Ez az út csak amolyan szórakozás. Arvillard a Dauphinéi Alpokban van, csodálatos vidék. Ő is szívesen velük menne. Sajnos, nem teheti. Komoly okok'...

— Igen, értem... A férjed, a minisztérium...

— Ó, nem, dehogya az.

Odasimult anyjához azzal a szerető bizalmassággal, amelyre mostanában ritkán jutott alkalmuk: — Csak neked mondom meg, egyedül csak neked, még senki sem tudja, Numa se...

És beszélt boldogságának arról a gyöngye reményéről, amelyről már-már lemondott, amely most túláradó örömmel és félelemmel tölti el, arról az új remény-ségről, hogy talán gyermeke lesz.

XI. FEJEZET

A fürdőhelyen

Arvillard-les-Bains, 1876. augusztus 2.

»Tudod, furcsa hely ez, ahol most levelet írok neked. Képzeld el magadnak egy óriási négyszögletes, nagyon magas, kőpadlós, stukkós, kongó terem, kék függönyökön át szűrődik be a fény a két nagy ablakon, s ezt a tompa fényt még homályosabbá teszi valami kénizű, gomolygó pára, amely rátapad a ruhákra és még az arany ékszer is megfakul tőle; itt ülnek az emberek a fal mellett húzódó padokon, támla nélküli, meg kényelmes székeken az apró asztalok körül, minden percben megnézik, hány óra, felállnak, kimennek, helyükre mások ülnek; ilyenkor a nyitott ajtón keresztül látni a világos előcsarnokban járó-kelő fürdőzők tömegét, meg az elsiető szobalányok fehér kötényeit. És ez a sürgés-forgás cseppet sem zajos; a halk beszélgetés szüntelenül morajlik, zizegnek a kibontott hírlapok, a rozsdás tollak percegnék a papíron, a templomi elmélkedő csendet harmatossá teszi s mintegy felfrissíti a terem közepéből feltörő ásványvizes nagy szökőkút, melynek vízugara ércorongon törik meg, szóródik, fröccsen és porzik szét, és lecsurog az egymás fölött álló széles kőmedencéről. Ez az inhaláló terem.

Tudatom veled, drágám, hogy nem mindenki inhalál azonos módszer szerint. Például az öreg úr itt szemben velem, aprólékos gonddal követi az orvos

előírásait, pontról pontra rájuk ismerek: lábát helyezze a számolyra, mellét feszítse ki, a könyök behúzva, a szája legyen állandóan nyitva, hogy könnyebben lélegezzen. Szegény jó ember! hogy szippantgatja magába a levegőt, milyen bizalommal, kis kerek szemében áhítatos hit, mintha csak azt mondaná a forrásnak:

— Ó, Arvillard forrása, gyógyíts meg engem, nézd, hogy szippantgatlak be, és milyen erős a benned való hitem . . .

Aztán itt van a kételkedő, aki úgy inhalál, hogy nem is inhalál, hátat fordít, vállát vonogatja és a mennyezetet bámulja. És a csüggedtek, az igazi betegek, akik érzik, hogy mindez hiábavaló, semmit sem ér; a szomszédnőm, ez a szegény asszony, minden köhögési roham után gyorsan szájához emeli ujját és vizsgálja, hogy kesztyűje hegyén nincs-e piros csepp. És ezek az emberek mégis tudnak jókedvűek lenni.

A közös szállóban lakó hölgyek egymás mellé tolják székeiket, csoportokba verődnek, kézimunkáznak, halk hangon pletykáznak, megbeszélnek a fürdőújság híreit és az új vendégek listáját. A fiatalság piros kötésű angol regényeit fitogtatja, a papok a breviáriumot olvasák. Arvillard-ban sok a pap, kivált a misszionárius; nagy szakállú, sárga arcok, hangjuk elgyengült az Úr igéjének szüntelen hirdetésétől. Ami engem illet, te tudod, hogy nem szeretem a regényeket, különösen ezeket a mai regényeket, amelyekben minden úgy történik, akárcsak az életben. Így hát levelezést folytatok néhány kiszemelt áldozattal, Marie Tournier-val, Aurélie Dansaert-rel és veled, imádott kis nővérkém. Készüljetek fel valóságos hírlapi terjedelemre. Gondold csak meg! Két óra inhalálás, mégpedig naponta négyszer! Senki sem inhalál itt annyit, mint én, valóságos

unikum vagyok. Meg is néznek sokan emiatt, és én egy kissé büszke vagyok rá.

A gyógymód ennyiből áll, no meg egy-egy pohár ásványvízből, reggel-este felhajtom a forrásnál; és azt mondják, meg fogja szüntetni hangom makacs fátyolozottságát, amit az a rusnya influenza hagyott hátra. Az énekesnők és énekesek is azért adnak itt egymásnak találkozózt, mert az arvillard-i forrásoknak ez a sajátossága. A szép Mayol mostanában hagyott el bennünket, hangszálai teljesen megújultak. Bachellery kisasszony, emlékszel rá, ugye, az estélyetek kis primadonnája, úgy meg van elégedve az itteni kúrával, hogy az előirt három hetet most még hárommal megfejelem — a Fürdőújság nagyon meg is dicsérte. Szerencsénk van közös szállóban lakni ezzel az ifjú és hírneves személyiséggel, aki egy bordeaux-i származású gyengéd anyával van felszerelve; a mama az étkezésnél hagymát kér a salátába, és elmeséli, hogy leánya száznegyven frankos kalapot viselt a legutóbbi longchamps-i löversenyen. Bájos emberpár, és mi kellőképpen csodáljuk is őket. Az emberek odavannak a gyönyörűségtől, hogy Bébé — az anyja így hívja — milyen aranyos; bomlanak a kacagásáért, a trillázásáért, kurta ruhája libbenéséért. Csak úgy tolonganak a szálló homokos udvarán, hogy láthassák krikettet játszani a kislányokkal meg a kisfiúkkal — csak a csöpp gyerekekkel játszik — s úgy szalad, ugrál, veri a labdát, mint egy kölyök. — Kiütöm magát, Paul úrfi.

Mindenki azt mondja: olyan gyerek még. Én azt hiszem, hogy ez a talmi-gyerekeskedés szerepéhez tartozik, akárcsak nagycsokró szoknyája, meg a hátul lelógó legényfogó varkocs. És az is olyan furcsa, ahogy öleli-csókolja a kövér bordeaux-i nénit, nyakába csim-

paszkodik, s az ott ringatja, babusgatja mindenki szeme láttára. Tudod, hogy én milyen hízelkedő természetű vagyok, de igazán restelném anyát így csókolgatni.

Nagyon érdekes, de nem ilyen vidám család az anhalti herceg meg a felesége, a kislányuk, aztán a nevelőnő, komorna meg a többi kíséret; egy egész emeletet foglalnak el a szállóban, s az egész szállónak ők a központja. A hercegnével gyakran találkozom a lépcsőn, férje karjába kapaszkodva vánszorog felfelé; a férj csinos férfi, arca a kékszínű kalap alatt csak úgy duzzad az egészségtől. A nőt hordszéken viszik át a gyógyintézetbe, oly szomorú látvány a gyaloghintó üvege mögött az a beesett, sápadt arc, s az apa meg a gyerek, amint mellette lépkednek. A gyerek nagyon vézna, felismerni rajta anyja vonásait, s talán betegségét is. Ez a nyolcéves csöppség unatkozik, neki nem szabad a többi gyerekekkel játszani, az erkélyről nézi nagy búsán a krikett játékot meg a lovaglókát. Túlságosan is kékvérű, ő nem vehet részt effajta polgári szórakozásokban, inkább ott tartják a haldokló anyát körülvevő gyászos légkörben, apja mellett, aki dőlyfős és unatkozó arccal sétáltatja beteg feleségét, vagy pedig a személyzetre bízzák. Istenem, hát pestis, ragadós betegség a nemesség?! Ezek az emberek külön étkeznek egy kis szalonban, az inhalálást is külön végzik, mert vannak családi gyógytermek, s képzeld csak el, milyen lehangoló lehet, ahogy az anya meg gyermeke kettesben ott ül egy nagy, kriptaszerű teremben.

Múlt este sokan gyűltünk össze a földszinti nagy szalonban; itt szoktak a vendégek társasjátékot játszani, énekelni, sőt néha még táncolni is. Bébé egy áriát énekelt, Bachellery mama zongorán kísérte, — az Operához akarunk szerződni, s azért jöttünk ide Ar-

villard-ba, hogy »a hangot erre fel kicsit kikúráljuk« — így fejezte ki magát a mama az ő választékos beszédmodorában. Egyszerre csak nyílik az ajtó, megjelenik a hercegné arisztokratikus alakja; ez a haladkló elegáns csipkekabátba burkolózott, hogy vállalai iszonyú és végzetesen jelentős horpadságát elrejtse. Nyomában a férj meg a gyerek.

— Folytassa kérem — mondja a szegény teremtés köhécselve.

És az a buta kis énekesnő az egész műsorából a legszomorúbb, a legérzelgősebb románcot, a *Vorrei morir*-t választotta; olyasféle dal ez olaszban, mint nálunk a *Lehullott falevél*; egy beteg nő elmondja, hogy ősszel fog meghalni, s úgy érzi, az egész természet vele együtt tér örök álmra, a köd halotti takaróként borul rá.

Vorrei morir ne la stagion dell'anno.

A dallam kedves, finom, szomorúsága elnyújtja a lány olasz szavakat; s a nagy teremben, ahová a nyitott ablakokon beáramlott a szép nyári éj illata és kellemes hűvössége, ez a könnyörgés az életért, ez a haladékkérés a betegségtől őszig, szívfacsaróan hatott. A hercegné szó nélkül felállt, hirtelen elhagyta a termet. A kert mélyéről zokogást, hosszú zokogást hallottam, majd egy ingerült férfihangot, meg a gyerek síró panaszát, aki anyját szenvedni látja.

Ez teszi oly szomorúvá a fürdőhelyeket, a test nyomorúsága, amelybe itt beleütközünk, a makacs köhögés, amelyet a hotelszobák falai alig tompítanak, a védekezés a friss levegő ellen a szájra szorított zsebkendővel, a beszélgetések, a bizalomba való beavatások, amiknek lényegét elárulja a mellre, a vállpécre mutató fájdalmas mozdulat, s a roskatag járás,

ahogy a lépéseiket húzzák — a betegség folyvást kísértő rögeszméje. Szegény mama, aki a tüdőbaj minden állomását ismeri, azt mondja, hogy Eaux Bonnesben, vagy Mont-Dore-ban egészen más a látvány. Arvillard-ba csak a magamfajta lábadozókat küldik, vagy a reménytelen eseteket, amikor már nincs segítség. Szerencsére a mi szállónkban, a *Dauphinéi Alpokban* csak három ilyen beteg van, a hercegné és egy fiatal testvérpár Lyonból; fivér és nővér, árvák, úgy hírlük, hogy nagyon gazdagok, s a napjaik már meg vannak számlálva. A lány arcszíne sápadt, olyan halott színű, mint általában a lyoni nőké, pongyolába, kötött kendőbe burkolva jár, egyetlen ékszert, szalagot sem visel, a hiúság már kihalt belőle. A szegénység érzik ezen a gazdag lányon, sorsa reménytelen, s ő ezt tudja, kétségbeesik és elhagyja magát. Görnyedt hátú fivérért, aki szűk divatos ruhát visel — éppen ellenkezőleg — iszonyatos élniakarás feszíti, hihetetlen ellenállás van benne a betegséggel szemben.

— A húgom csöppet sem rugalmas... de bezzeg én! — mondta a minap az étkezésnél; hangja olyan elnyűtt, éppoly kevésbé lehet hallani, mint Vauters magas C-jét. Valóban átkozottul rugalmas. Ő a szálló tréfacsinálója, szervezi a játékokat, a mulatságokat, a kirándulásokat, lovagol és szánkázik, azokon a rőzsével megrakott kis szánkókon, amelyen az itteni hegyvidékiek a legmeredekebb lejtőkön is lesiklanak az emberrel, valcert táncol, vív, szörnyű köhögési rohamai egy pillanatig sem gátolják mindebben. Van egy hírneves orvosunk is, Bouchereau doktor, bizonyára emlékszel rá, a mama hozzá vitte el szegény André-t vizsgálatra. Nem tudom, megismert-e bennünket, de sose köszön nekünk. Mogorva vén medve...

...Az imént ittam meg egy félpohár vizet a forrásnál. Ez a becses forrás tíz perc járásnyira van tőlünk a hámorok felé vivő úton, egy szorosban, ahol a tajtékozó hegyi patak sebes árja morajlik; forrása a kék Alpok közül kiragyogó gleccser, amely elzárja innen a kilátást, s a fröcskölő fehér tajték mintha szünet nélkül olvasztaná és feloldaná láthatatlan jeges táplálóját. A haraszttal és mohával borított sziklákról csepkenként szivárog a víz, sötétzöld fenyves, a szénporos talajon csillámdarabkák ragyognak — íme, ilyen a táj. De nem tudom papírra vetni a borzasztó zsvajt, a vízi-kerék kalapácsolását, a köveket csapkodó hegyipatakot, amely a kereket meghajtja; a keskeny hegyszoros egyetlen útján állandóan közlekednek a szenes kordék, szarvasmarhákat terelnek, jönnek-mennek a kirándulók és a vízivók. Majdnem megfeledkeztem a nyomorult házak küszöbén látható iszonyatos férfiakra meg nőkről; szörnyű golyvák, bamba, hülye arcok, eleresztett szájuk örökké dűnnyög. Ez a vidék valószínűleg termeli az idiótákat. Lehet, hogy a természet túlságosan is erős az embernek, s a vasérc, a réz, meg a kén összenyomja, elnyomorítja és fojtogatja, s a gleccserek vize megdermeszti őket, mint azokat a szegény fákat, amelyek két szikla között olyan csenéveszen nőnek. Ez is azokhoz a kellemetlen benyomásokhoz tartozik, amelyeknek szomorúsága és iszonyatosága néhány nap múlva elmosódik.

Ahelyett, hogy kerülném a golyvásokat, én már kiválasztottam magamnak néhány kedvenct közülük, elsőszámú kedveltem borzalmas kis szörnyeteg, az út szélén üldögél egy hároméves gyereknek való karosszékből, pedig tizenhat esztendő, akárcsak Bachelery kisasszony. Mikor közeledem hozzá, bólogatni

kezd nagy tuskó fejével, rekedt, tompa, értelmetlen, fulladozó kiáltást hallat, s mihelyt megkapta az ezüstpénzt, diadalmasan mutogatja egy szénégető nőnek, aki az ablakból lesi. Az asszonytól sok anya irigylit ezt a kincset; ez az idétlen alak egymaga több hasznot hajt, mint a három bátyja, akik a La Debout-i hámban dolgoznak. Az apa nem csinál semmit, tüdőbeteg, télen a kályha mellett gubbaszt, nyáron pedig a többi szerencsétlennel együtt egy padon üldögél a kibugygyanó meleg forrásból felpárolgó langyos gőzben. A környék nimfája fehér kötényben teljesít ott szolgálatot, kezéről csak úgy csurog le a víz, ahogy a kívánt mértékig megtölti az odanyújtott poharakat, s a közvetlen közelben, egy udvaron, amelyet alacsony fal választ el az úttól, egy-egy hátravetett fej — a hozzátartozó testet nem látni — erőfeszítéstől eltorzulva fintorog a napsütésben — rajzok Dante *Poklá*hoz: a gargalizálás kárhozottai.

Időnként, mikor erről a helyről kijövünk, hazamehet nagy kerülőt teszünk a környéken. Anyát fárasztja a szállodai zaj, s főként amiatt nyugtalan, hogy én túl sokat táncolok a szalonban, így hát azzal a gondolattal foglalkozik, hogy egy kis polgári házat bérel ki Arvillard-ban — van rá lehetőség bőven. Minden kapun, minden emeleten láthatni a hirdető táblákat, ott lóbálóznak a világos, hívogató színű függönyök között, a glicinia cserepeken. Az ember azt kérdezhetné magától, mi történik a helybeliekkel, amíg a fürdőszekzon tart. Csapatostul a környező hegyekben tanyáznak, vagy a szállókba költöznek, ahol napi ötven frank a szoba ára? Ezen szörnyen csodálkoznék, mert a kapzsóság delejes erővel sugárzik a szemükből, mikor a fürdővendégre néznek — csak úgy villog, és magához

ránt, mint a mágnes. És ezt a fényességet, amely oly hirtelen felragyog az én kis golyvásom homlokán, az ezüstpénz visszfényét mindenütt ott látom. A kis mozgékony orvos szemüvegén, aki minden reggel kikopogtat, a mézes-mázos nénik szemében, akik meghívják az embert, nézze meg az otthonukat, kedves kis kertjüket, amely vizesgödrökkel van tele, meg a harmadik emeleti lakáshoz tartozó földszinti konyhát; a rövidzubonyos kocsisok tekintetében, akiknek viaszos-vászón kalpagjukról hosszú pántlika lóg, és csészájuk bakjáról invitálnak, a kis számárhajcsár tekintetéből, ahogy ott áll az istálló ajtaja előtt, bent az istállóban pedig hosszú fülek mozognak, sőt még a csacsik tekintetében is, makacs és szelíd nézésükben. Ezt a pénzsóvárság szülte acélkeménységet láttam — van ilyen.

A házak egyébként szörnyűek, szinte egymáshoz ragasztották őket, szomorúak, ablakaik alig mutatnak valamit a tájból, bőven el vannak látva mindenféle kellemetlenséggel, amiről lehetetlen tudomást nem szerezni, mert a jó szomszédok úgy is megmondják. Így hát mi továbbra is megmaradunk karavánszerájunkban, a *Dauphinéi Alpokban*, melynek sok-sok ablakredőnye vörös téglák között sütkérezik a magaslaton, s egy kiskorú angol park veszi körül, benne erdővágás, labirintus, homokkal behintett fasorok, csupa olyan öröm, amelyet a fürdő öt-hat előkelő szállodája: a *Chevette*, *Laita*, *Bréda* és *Planta* is biztosít. Ezek a szavojai nevű szállodák egytől egyig ádáz versengésben állnak, figyelik, ellenőrzik egymást a kőfalak mögül, hogy ki tud nagyobb feltűnést kelteni harangjával, zongoráival, a kocsisok ostoraival, tűzijátékokkal, ki tárja szélesebbre az ablakokat, hogy a kiszűrődő

vidám lárma, nevetés, ének és tánc hallatára a szembenlakó vendégek megjegygezzék:

— Milyen jól mulatnak odaát. Milyen sok vendég lakhat ott.

De a szállók a leghevesebb harcot a Fürdőújságban folytatják; a küzdelem oka az újonnan érkezett vendégek névsora, amelyet a kis lap kéthetenként pontosan közöl.

Milyen irigy dühöt érez a *Laita* vagy a *Planta*, mikor az újságban ilyen hír áll: *Az anhalti herceg és felesége kíséretükkel... Dauphinéi Alpok*. E megsemmisítő hír olvastára elsápadnak. Hogyan vágjanak vissza? Tanakodnak, törik a fejüket, s ha valamelyik vendégüknek nemesi előneve vagy címmel járó rangja van, nyomban szétkürtölik, feltárlják. A *Gödölye* már harmadszor szolgálja fel ugyanazt az erdőfelügyelőt különböző alakban: mint márkit, a Szent Móríc és a Szent Lázár-rend lovagját. De mégis a *Dauphinéi Alpoké* az elsőbbség, pedig a kutyafáját, bennünket számba se vettek. Tudod, hogy anya mindig milyen szerény, félénk; megtiltotta Fannynak, hogy megmondja, kik vagyunk, mert akkor apa és a férjed állása miatt bizonyosan az érdeklődés központjába kerülünk, és túlságosan sok társasági port vertek volna fel körülöttünk. Az újság mindössze ezt közölte: *Le Quesnoy-né és leánya (Párizsból), Dauphinéi Alpok*, s mint-hogy kevés párizsi van itt, inkognitónkat eddig sikerült megőrizni.

Nagyon egyszerű, elég kényelmes lakásunk van, két szoba a második emeleten, előttünk az egész völgy, sötét hegyek koszorúzzák, a hegy tövében fenyők zöldellnek, színük változik, minél feljebb érnek, annál inkább megvilágosítja őket az örök hó; természetlen

lejtők, s a lejtőkkel szemközt kicsi zöld, sárga, rózsaszín négyszögeknek látszó megművelt földtáblák, közepükben a szénaboglyák olyan aprónak látszanak, mint a méhkas. De bármilyen szép a kilátás, mi nemigen maradunk otthon.

Este ott a szalon, nappal a parkban járkálnak a fürdőzők a kúra miatt, s ez az annyira túlterhelt és annyira üres életmód teljesen igénybe veszi és lefoglalja az embert. Élénkség csak ebéd után van, a kerti bejáró nagy hársai alatt csoportokba verődve feketézünk a kis asztalok mellett. Ilyenkor érkeznek és utaznak el a vendégek, a távozók kocsiját körülveszik, búcsúszavak, kézszerítés, a szálló alkalmazottai sűrögnek-forognak körülöttük, szemükben ott fénylik az a híres szavojai mohó fény... Az indulók és ittmaradók megölelik egymást, bár lehet, hogy egész ittlétük alatt két szót se váltottak, zsebkendőket lobogtatnak, csilingelnek a lovak csengői, s aztán a nehéz, teli kocsi imbolyogva megindul, s eltűnik a domboldal keskeny útjain, viszi az arccokat, a nevetet, amelyek rövid ideig hozzátartoztak közös életünkhöz, a tegnap még ismeretlen, a holnap már elfelejtett embereket.

Mások érkeznek, s folytatják életmódjukat. Úgy képzelem, ilyen lehet a tengerjáró hajók egyhangúsága is, amelyekre minden kikötőben új emberek szállnak fel. Engem szórakoztat ez a mozgalmasság, de szegény anyánk szomorú, mintha váltig töprengene valamin, bár mosolyogni igyekszik, ha ránézek. Sejttem, hogy életünk mindegyik mozzanata fájdalmas emléket, gyötrő képeket kelt életre benne. A halál felé menetelőknek hány táborát látta ő abban az esztendőben, amikor haldokló fiát állomásról állomásra kísérte, le a síkságra, fel a hegyekbe, a tengerparti fenyők

közé, reménységében mindig csalódva, szüntelen megadó szomorúsággal nagyobbítva mártíriumát.

Jarras igazán megkímélhette volna ezektől a fájdalmas emlékektől; mert én nem vagyok beteg, alig köhögök már, és csúf rekedtségetől eltekintve — a hangom olyan, mint a repedt fazék — sose éreztem jobban magam. Farkasétvágyam van; tudod, az a szörnyű, türelmetlen étvágy. Tegnap egy harmincfogásos ebéd után, amelynek az étlapja változatosabb, mint a kínai ábc, látom, hogy egy asszony a háza előtt számócát tisztogat. Szörnyen megkívántam. Két csuporral ettem meg, édesem, két teli csupor nagyszemű, friss számócát, »vidékünk gyümölcsét«, ahogy kiszolgáló pincérünk mondja. Hát ilyen gyomrom van nekem!

Bizony, drágám, szerencsések vagyunk, hogy se te, se én nem kaptuk meg szegény bátyám betegségét, akit alig ismertem, de a szüleink szobájában függő otthoni arcképének megnyúlt vonásait, szomorú tekintetét minden arcon meglelem. És milyen különös ember az a híres Bouchereau doktor, aki szegény André-t kezelte! A napokban anya be akart neki mutatni, hogy orvosi véleményt kérjen tőle; a parkban egyre ott keringtünk a magas, durva és kemény arcú öregember közelében, de nem lehetett hozzáférközni az arvillard-i orvosoktól, akik az iskolás gyerekek alázatosságával hallgatták. Aztán az inhaláló terem kijáratánál vártunk rá. De hiába. Emberünk olyan gyors lépésekkel eredt meg, mintha el akarna menekülni előlünk. Tudod, anyával nem nagyon lehet sietni, így hát megint csak elszalasztottuk. Tegnap reggel Fannyt küldtük el a gazdasszonyához, hogy érdeklődj meg: fogadhat-e bennünket. Azt üzenté: azért van itt, hogy gyógykezel-

tesse magát, nem pedig, hogy gyógyítson. Nagy paraszt, ugye? De az is igaz, hogy sose láttam ilyen sápadt, ilyen viaszszínű arcot; hozzáképest apa pirospozsgás férfi. Csak tejjel táplálkozik, sose megy le az ebédlőbe, a szalont még jobban elkerüli. A mi kis mozgékony doktorunk, akit én *Igenzkell* úrnak kereszteltem el, azt állítja, súlyos szívbaja van, s három esztendő óta az arvillard-i gyógyvíznek köszönheti, hogy még él.

— Igen, ez kell! Igen, ez kell!

Csupán ennyit lehet kihámozni ennek a furcsa, hiú és fecsegő emberkének a hadarásából, amikor reggelként beviharzik a szobánkba. — Doktor úr, nem tudok aludni... Attól tartok, hogy a kezelés felizgat. — Igen, ez kell! — Doktor úr, mindig álmos vagyok... Azt hiszem a víztől. — Igen, ez kell! — De neki csak az kell, hogy minél gyorsabban befejezze a körútját, s még tíz óra előtt visszakerülhessen a rendelőjébe, ebbe a szardíniásdobozba, amely olyan zsúfolt, hogy még a lépcsőn, sőt a bejárat előtt az utcán is szoronganak az emberek. Nem is sétálgat soha, egy-kettő, megadja az utasítást, s közben folyvást ficáncol, ugrándozik, mintha csak ő is »reakciózó« fürdővendég lenne.

Ó, az a reakció. Az sem utolsó. Én nem folytatok se fürdő-, se zuhanykúrát, így hát nem is reakciózom, de néha negyedóráig is elidőzöm a kert hársfái alatt, s nézem a hosszú, szabályos lépésekkel elmerülten fel-alá járó embereket, akik egyetlen szó nélkül mennek el egymás mellett. Az én öreg úriemberem, aki az inhalálóteremben úgy meresztgeti szemét a forrásra, ezt a műveletet is ugyanolyan lelkiismeretes pontossággal végzi. A fasor elején megáll, becsukja fehér napernyő-

jét, kabátja gallérját lehajtja, megnézi, hány óra van, s aztán rajta! feszes lábbal, két könyökét derekához szorítva menetel, egy-kettő! egy-kettő! egészen a nagy, aranyszínű fénysávig, amely egy kivágott fa helyérol vetődik a sétányra. Tovább nem megy, két karját háromszor felemeli, mintha súlyózna, aztán visszajön, ugyanolyan lépésekkel, megint fellendíti a súlyzókat, s ez tizenötször ismétlődik. Úgy képzelem, hogy a dühöngők osztálya a charenton-i Elmegyógyintézetben olyasféle lehet, mint az én fasorom tizenegy órakor.

Augusztus 6.

Szóval igaz, Numa meglátogat minket. Ó, hogy örülök! Leveledet az egyórai posta hozta, a postát pedig a szálló irodájában osztják szét. Ünnepestes pillanat ez, megszabja a nap egész hangulatát. Az iroda telis-tele; félkörben vesszük körül a vastag Laugeronnét, aki kék flanel pongyolájában nagyon hatásos jelenség, és parancsoló, egy kissé modoros, az egykori társalkodónőre emlékeztető hangján olvassa fel a borítékokról a neveket és a különböző címeket. Akinek a nevét kiejti, odamegy hozzá; és meg kell neked mondanom, hogy az embereket bizonyos hiúsággal tölti el, ha sok levelet kapnak. De hát mi mindenre nem kevélyek az emberek a hiúságoknak és az ostobaságoknak ebben az örökös súrlódásában? Ha meggondolom, hogy már én is büszke vagyok a kétórai inhalálásra! — Az anhalti herceg úr őfensége... Vasser úr... Le Quesnoy kisasszony... Csalódás. Csak a divatlapom érkezett meg. — Le Quesnoy kisasszony... Nézem, hogy nem kaptam-e mást is, s aztán a te drága leveleddel elfu-

tok a kert mélyére, sűrű mogyoróbokrok közé egy padra.

Ez a pad az enyém, ebbe a zugba vonulok el ábrándozni, itt szövögetem regényeim fonalát, mert csodálatos: a jó témához, a cselekmény kibontakozásához, ahogy azt Baudouy tanár úr szabályai előírják, nekem nincs szükségem tág horizontra. Ha nagyon tág, elveszek benne, szétszóródom, és vége. Az én padommal csak egy baj van, közelében a hinta, s a kis Bachellery fél napokat is eitölt rajta — az a bizonyos ruganyos fiatalember hintáztatja. Magam is úgy vélem, hogy valami rúgó lehet benne, ha órák hosszat lendítgeti. Bachellery pedig sikongat, mint egy kisbaba és trillázik: — Magasabbra!... Még följebb!... — Édes Istenem, milyen ingerültté tesz ez a lány — bár a felhők közé röptené fel a hinta, és ne kerülne soha vissza!

Oly jól érzem itt magam egyedül a padomon, ha ő nincs a közelben. Itt örvendeztem a levelednek, és amikor az utóiratát olvastam, boldog meglepetésemben felkiáltottam!

Ó, áldott legyen Chambéry új gimnáziumával egyetemben és az alapkövetéssel, amely idehozza közoktatásügyi miniszterünket. A fürdőhelyen zavartalanul elkészítheti beszédét, akár a reakció faszorában sétálgatva — no tessék, most szójátékot gyártottam — akár az én mogyoróbokraim árnyékában, amikor Bachellery kissasszony nem remegteti meg gallyaikat.

Az aranyos Numa! Olyan jó barátok vagyunk, ő annyira életteli, vidám. Hogy el fogunk beszélgetni a mi Rosalie-nkról, meg arról a komoly okról, ami miatt most nem utazhatsz... Jaj, istenem, de hisz ez titok... Pedig anya megfogadtatta velem... Anya is úgy örül, hogy látni fogja a mi aranyos Numánkat.

Rögvest elpárolgott félénksége, meg szerénysége, és roppant fenségesen lépett be a szálló irodájába, hogy lakosztályt rendeljen vejének, a miniszternek. Hej, ha láttad volna a tulajdonosnő arcát, mikor ezt a hírt meghallotta.

— Hogyan, hölgyeim, önök... Önök voltak?...

— Mi voltunk... Mi vagyunk...

Széles ábrázata lila színű lett, majd pipacsvörös, olyan, mint egy impresszionista festő palettája. Hasonlóképpen Laugeron úré, meg az egész személyzeté. Mióta itt vagyunk, hasztalan kérünk még egy gyertyatartót; az imént már öt állt a kandallón. Biztosíthatlak, hogy Numát kitűnően fogják kiszolgálni és elszállásolni. Az első emeleten az anhalti herceg lakosztályát kapja meg, mely három nap múlva kiürül. Úgy látszik, hogy az arvillard-i víz ártalmas a hercegnének, és a kis doktornak is az a véleménye, annál jobb, minél előbb elutazik. Igen, így kell. Mert a *Dauphinéi Alpok* sose heverné ki, ha valami szerencsétlenség történe.

Olyan elszomorító látni, hogy sűrög-forog mindenki, hogy ezek a szerencsétlenek elutazzanak, hogyan noszogatják, ösztökélik őket, mágneses ellenszenvvel, mely abból a környezetből árad, ahol feleslegesek vagyunk. Szegény anhalti hercegné, hogy ünnepelték megérkezését. Most meg kis híja, hogy nem két zsoldár kíséri a megye határáig... Hát ez a fürdőhelyek vendégszeretete!...

Most jut eszembe, és Bompard? Egy szót se írtál arról, hogy jön-e ő is. Ó, az a veszélyes Bompard! ha eljön, képes vagyok elrepülni vele valamelyik gleccserre... Micsoda kiruccanásokat tennék kettesben a havasok felé!... Nevetek, holdog vagyok... És in-

halálok, inhalálok, bár egy kissé zavar annak a rettenetes Bouchereau-nak a közelsége, aki éppen most jött be, és tőlem két hellyel odébb ült le.

Milyen mogorva külsejű ez az ember. Kezét botja gombjára, állát kezére támasztja, maga elé mered, senkihez sem szól. Talán rám céloz, amikor a gyógykezelésre idesereglett nők meggondolatlanságáról beszél, arról, hogy világos batiszt ruhában járnak, meg az ostobaságukról, hogy vacsora után kimennek a szabadba, pedig az esték halálosan hűvösek ezen a vidéken. Gonosz ember! Mintha csak tudná, hogy ma este az arville-i templomban gyűjtök a hittérítők számára. Olivieri atya a szószéken fog beszélni tibeti hittérítő munkájáról, a fogságról, szenvedéseiről. Bachellery kisasszony Gounod *Ave Mariáját* énekeli. És én már előre örülök, hogy a sötét utcákon lámpásokkal vonulunk hazafelé, akárcsak valami fáklyásmenet.

Ha Bouchereau doktor úr orvosi tanácsot akar nekem adni, nem kérek belőle, és most már késő is. Először is, uram, én korlátlan felhatalmazást kaptam a kis doktoromtól, aki sokkal kedvesebb, mint ön, és azt is megengedte, hogy a szalont végigkeringőzhetem. Ő, de csak egyszer, úgy ám. Egyébként, ha egy kicsit többet táncolok, rögtön ott teremnek mellettem; fogalmuk sincs arról, hogy én milyen erős vagyok azzal a langaléta természetemmel, s hogy a párizsi nő sose betegszik bele a sok táncba. — Vigyázzon magára... Ki ne fárasza magát... — Az egyik a sálamat hozza, a másik becsukja hátam mögött az ablakot, hogy meg ne hűljek. De a rugóra járó fiatalember a legfigyelmesebb, nyilván, mert úgy gondolja, hogy sokkal rugalmasabb vagyok, mint a húga. Ez bizony nem nagy művészet... szegény leány. Köztünk maradjon, én azt hi-

szem, hogy a fiatal úr, akit Alice Bachellery hidegsége kétségbeejtett, most énutánam szalad, és nekem udvarol... De sajna! Fáradtsága hiábavaló, szívem foglalt, Bompard-é... Azaz, hogy mégsem, nem Bompard-é a szívem, s te is sejtéd, hogy nem ő a regényem hőse. Ő... Ő... Pont, az óráam lejárt. Majd elmondom neked máskor, jégcsap kisasszony.

XII. FEJEZET

A fürdőhelyen (Folytatás)

Azon a reggelen, amikor a Fürdőújság azt jelentette, hogy a közoktatásügyi miniszter úr ökegyelmessége Bompard miniszteri attaséval és a kíséretével a *Dauphinéi Alpok*ba szállott meg, a környékbeli hotelekben nagy volt az izgalom.

A *Laita* Szálló már két nap óta tartogatott egy genfi katolikus püspököt, hogy a kellő pillanatban felmutassa, továbbá egy törvényhatósági bizottsági tagot Isère megyéből, a tahiti rendőrfőnököt, egy bostoni mérnököt, szóval egy egész csokrot. A *Gödölye* szintén várt »egy képviselőt Rhône megyéből családostul«. De a képviselő, a rendőrfőnök eltűnt, elveszett, megsemmisült a dicsőségnek abban a lángesóvájában, amely Numa Roumestant mindenüvé követte. Csak róla beszéltek, csak vele foglalkoztak. Minden ürügyet felhasználtak

arra, hogy bejussanak a *Dauphinéi* Alpokba, hogy végig mehessenek a kertre nyíló földszinti szalon előtt, ahol a miniszter étkezett a két hölgygel és attaséjával, hogy lássák őt, amint a délvidékiek oly kedvelt tekepartiját játssza a hittérítő Olivieri atyával. Ez a torzonborz szent férfiú oly sokáig élt a vadak között, hogy modorukat is elsajátította, szörnyű nagyokat rikkantgat, mikor a pontszámokat olvassa, és lökés előtt úgy lóbálja meg a feje felett a golyókat, mint a toma-hawkot.

A miniszter csinos arca, barátságos modora és főként a kisemberek iránti rokonszenve hamarosan meghódított mindenkit. Egy nappal megérkezése után az első emeletre beosztott két pincér már elhíresztelte a tálalóban, hogy a miniszter szolgálatába fogadja és Párizsba viszi őket; mivel mind a kettő igen jó munkaező volt, Laugeronné olyan képet vágott, mintha ecetet nyelt volna, de őexcellenciájának, akinek a jelenléte olyan dicsőség a szállodának, egy szemrehibennél sem árulta el hosszúságát. A grenoble-i díszruhás prefektus és rektor tisztelgő látogatásra jött Roumestanhhoz. A Grande-Chartreuse-i apát — Roumestan képviselte őket, amikor a gyógyital miatt a premonstreiekkal pereskedtek — pompás külsőségek között egy láda »extra finom« likőrt küldött neki. Végül megjelent a chambéryi prefektus is, hogy átvegye a miniszter rendelkezését a gimnázium alapkövetételének ünnepélyével kapcsolatosan; az ünnepély kitűnő alkalom lesz egy politikai programbeszéd elmondására és az egyetemi rendszer forradalmasítására. De a miniszter egy kis haladékot kért, a parlamenti ülészak sok munkája kifárasztotta, lélegzethez akar jutni, hogy kipihenhesse magát övéi körében, és nyugodtan készíthesse el a

nagy fontosságú chambéryi beszédet. A prefektus tudomásul vette, csak azt kérte, értesítsék őt az ünnepély előtt negyvennyolc órával, hogy az alapkövetételnek kellő fényt adhasson. Az alapkö két hónap óta vár, most már igazán kivárhatja, amíg a nagy férfiú kedvet kap a szónoklatra . . .

Az igazat megmondva, Numa nem azért időzött Arvillard-ban, mert nyugalomra volt szüksége, vagy idő kellett volna neki a felkészülésre; erre a csodálatos rögtönzőre az idő és az elmélkedés olyan hatást gyakorolt, mint a nedvesség a foszforra; őt Alice Bachellery személye tartóztatta. Üthónapi szenvedélyes flörtölés után még most is ott tartott a »kicsikével«, mint első találkozásuk napján. Eljárt hozzájuk, jóízűen ette Bachelleryné remek halászlevét, végigélvezte a bordeaux-i *Vidám Színpad* volt igazgatójának dalocskáit, s ezeket az apró kegyeket temérdek ajándékkal, virágcsokrokkal viszonzta; gyakran rendelkezésükre bocsátotta a miniszteri páholyt, meghívókat kaptak az Akadémia és a képviselőház üléseire, sőt a kupléénekes az »akadémiai pálmaágot« is megkapta, de mindez nem vitte előbbre a dolgot. Pedig nem affajta zöldfülű ő, aki azt se tudja, mikor kell a horgot kivetni, s előzetesen nem figyeli meg alaposan a vizet, nem gondoskodik jó csalátekről. De hát most az egyszer igen ravasz aranyhal akadt az útjába, a halacska jól mulatott az ő elővigyázatosságán, néha meg-megrántotta a horgot, elhítelve vele, hogy már megfogta, s aztán egy szökkenéssel tovasiklott, s otthagya a vágytól cseresep ajkú halászt, akinek szíve vadul lüktetett a hajlékony gerincnek hullámozó, csábító mozgásától. Ez a játék a végletekig elcsigázó. De csakis Numán állt, hogy végét vesse, teljesítve a kis nő kérését, hogy szerződtessék

első énekesnőnek az Operához öt évre, nagy fizetéssel, biztosítsák a hírverést, az újságok vastag betűs címmel írjanak róla — s mindezt pontokba foglalva bélyeges papír pecsételje meg, nem pedig a Cardaillac ígérete és »kezet rá«-ja. Az igazgató parolájában ő éppoly kevéssé bízott, mint Roumestan örökös ígéreteiben: »Keszedelem érte... tekintse úgy, mintha már megkapta volna« — ezzel hitegette a miniszter már öt hónapja.

Roumestan két tűz közé került. — Hogyne — mondta Cardaillac, — ha megújítja szerződésemet, feltétlenül. — De Cardaillac már végképp lejáratta magát. Botrány, szégyenfolt, a császári művészetpolitika férges maradványa ez az ember az Operaház igazgatói székében. A sajtó bizonyára felzúdul majd a három ízben bukott játékos ellen, akit a becsületrend tisztí keresztyéjtől is megfosztottak, a közvagyon szemérmetlenül prédáló, cinikus tányérnyaló ellen. De Alice, akit már kezdett fárasztani, hogy a halász nem fogja meg, elszakította a zsinórt, s elmenekült, magával víve a horgot.

Egyszer, mikor a miniszter Bachelleryékhez érkezett, csak az üres lakást és a papát találta; Bachellery papa vigasztalásul elénekelte neki legutóbbi dalocskáját:

Add ide, amid van, én is neked adom...

Numa igyekezett türelmet erőszakolni magára egy álló hónapig, aztán megint ellátogatott a termékeny dalgyártóhoz, s az megint elfújta legújabb szerzeményét:

— *Ki mint veti nyoszolyáját...* s tudtára adta, hogy a két hölgy olyan pompásan érzi magát a fürdőhelyen, hogy megduplázzák tartózkodásuk idejét. Ekkor jutott Roumestan eszébe, hogy neki is el kell utazni Chambérybe az alapkövetételre; ez a vaktába tett ígé-

ret puszta szó maradt volna, ha Chambéry nem szomszédos Arvillard-val, ahová Jarras, a miniszter orvosa és barátja gondviselészerű véletlenségből kúrázni küldte Hortense-t.

Alighogy Numa a fürdőhelyre érkezett, máris találkozott a kis nővel a szálló parkjában. Alice nagyon meglepődött, hogy itt találja, mintha nem olvasta volna aznap reggel a Fürdőújságban a dagályosan megfogalmazott hírt a miniszter megérkezéséről, mintha az egész völgy, az erdők, a források ezernyi nesze, a sok visszhang nem hirdetnék már egy hete a kegyelmes úr eljövetelét.

— Ön itt?

Numa pedig felöltötte méltóságteljes, merev miniszteri arckifejezését:

— Eljöttem meglátogatni a sógornőmet.

Aztán csodálkozását fejezte ki, hogy Bachellery kisasszony még Arvillard-ban tartózkodik. Azt hitte, régóta elutaztak.

— Tudja, kúrálni kell magam, mert Cardaillac azt állítja, hogy beteg a hangom.

Könnyed, párizsias elköszönés, egy röpké pillantással, s a lány már ellibben; nevetésének csengő trilláját, kedves, csicsergő hangját akkor is hallotta Numa, mikor alakja eltűnt szeme elől. De Alice viselkedése ettől a naptól kezdve megváltozott. Már nem adta a bohóskodó gyereket, aki végighancúrozza a szállót, hintázik, Paul úrfival labdázik, mindenféle gyermekes játékban leli kedvét, csak a kicsikkel érzi jól magát, s a legszigorúbb mamákat és a legmogorvább papokat is lefegyverzi szívből jövő kacajával, és pontos megjelenésével a misén. Most Alice Bachellery, a *Bouffes* primadonnája lépett színre, a csinos, élénk, furfangos

kis pékinas, akit körülrajzoltak az aranyifjak, s ünnepségeket, kirándulásokat, vacsorákat rendeztek tiszteletere, és még az elmaradhatatlan mama jelenléte sem tudta megakadályozni, hogy ezeket az összejeveteleket valamelyest el ne ítéljék.

Reggelenként kásos kocsi áll meg a feljárónál, fehér rojtos ernyő fedi, s ott vár egy óráig is, míg a világos ruhába öltözött hölgyek lejönnek, a kocsi körül pedig jókedvű lovasok ficáncoltatják lovaikat. A *Dauphinéi Alpok* és a szomszédos szálloda valamennyi legényembere összeverődött itt: a tahiti rendőrfőnök, az amerikai mérnök, s kiváltképpen a rugalmas ifjú, és úgy látszott, hogy a színésznő most már nem fogja kétségbeejteni őt ártatlan, gyermeteg bohóskodásával. A kocsit telegyömösölték kabátokkal — hazajövet szükség lesz rájuk — a nagy elemózsiáskosár a bakon: sebes ügetésben így vágta neki a vidéknek. A Saint Hugon-i karthauzi kolostor három órányira van, hegyre felfelé kígyózó utakon haladnak, egyvonalban a fenyők feketéllő hegyeivel, a fenyőkkel, amelyek a meredeken rohannak lefelé szakadékok, fehérén tajtékzó zuhatagok felé: vagy pedig Bramefarine irányába vették útjukat a kirándulók; ott az utas hegyisajtot ehet, és csípős vörös borral öntözi meg, s ilyenkor tánra kerelkednek az ember előtt az Alpok, a Mont Blanc, a havasok, meg a kéklő csúcsok és parányi tavak, amelyek mintha az ég csillogó darbkái lennének a sziklák aljában — az egész gyönyörűséges panoráma, ahogy onnan felülről látni. Gallyakkal megrakott hegyi szánkón siklanak le, amelynek nincs háttámasza, az ágakba kell megkapaszkodni, mert sebesen csúszik lefelé a lejtőn, egy hegyvidéki paraszt húzza, egyenesen megy előre, a legelők bársonyos pázsitján, a kiszáradt zu-

hatagok kavicsos medrében, egyforma sebességgel vág át a sziklák között vagy a patak kanyarulatán s a szánkón ülők kábultan, összerázva, fulladozva érkeznek le, zúg a fülük, reszketnek, káprázik a szemük, s úgy érzik, mintha szörnyű földrengésen estek volna át.

A mulatság csak akkor tökéletes, ha a kirándulók menete alaposan megázott a villámokat és jégesőt ontó hegyi zivatarban, ilyenkor megbokrosodik a ló, drámaivá válik a táj, s a hazatérés feltűnést kelt; a bakon a kis Bachellery ül, férfi felöltőbe burkolózva, fején császármadártollas sapka, kezében a gyepelő, s rittyentgeti ostorát, hogy kimelegedjék; mihelyst kiszáll a kocsiból, csillogó szemmel, lendületesen, éles hangon adja elő a kirándulás veszélyeit, a hideg zápor és a kiállott kis ijedelem után, gyors ellenhatásként így nyilvánul meg fiatalsága.

Ha legalább pihenni tért volna ilyenkor, s belemerül abba a jó, mély álomba, amellyel a hegyi kirándulások után alszik az ember. De nem, a mama meg a lánya szobájából reggelig kihallatszott a kacagás, az ének, durrogtak a palackok, mikor dugójukat kihúzták, a késő éjszakai órákban ételeket szolgáltak fel, asztalokat tologattak a kártyázók számára — s mindez a miniszter lakosztálya felett ment végbe.

A miniszter több ízben szólt is emiatt Laugeronnének, aki őexcellenciájának is kedvébe akart járni, és a busás bevételt biztosító vendégeket sem akarta magára haragítani. De hát lehet-e egyáltalán csendre vonatkozó túlzott igényeket támasztani a fürdőhelyi szállókban, hiszen éjszakánként hol utaznak, hol megérkeznek a vendégek, hozzák-viszik a málhákat, kopognak a hegymászók bakancsai és a vasalt végű botok, amikor kora hajnalban készülődnek, aztán a betegek köhögési

rohamai, az a szörnyű szaggató, szüntelen köhögés, amely mintha hörgésből, zokogásból és a rekedt kakas hangjából állt volna össze.

Roumestan ezeket az álmatlanul töltött, nyomasztó júliusi éjszakákat, mikor kínos gondolatokon rágódva virrasztott ágyában, onnan felülről meg leszűrődött hozzá a sikongással és trillákkal tarkított kacagás, ezt az időt felhasználhatta volna arra, hogy elkészítse Chambéryben tartandó beszédét; de ő túlságosan izgatott, túlon túl dühös volt, alig bírta türtőztetni magát, hogy fel ne menjen a mulatozókhöz, s ki ne penderítse a rugalmas fiatalembert, az amerikaiit meg azt az alávaló rendőrfőnököt, a francia gyarmati tisztviselői kar e szennyfoltját; annak a gonosz kis portékának pedig megfogja a trilláktól duzzadó begyét és megmondja neki egyszer s mindenkorra:

— Meddig akar még gyötörni?

Ilyenkor aztán, hogy lecsillapodjék, s elűzze ezeket a látomásokat, amelyeket más, még gyötrelmesebb élességgel kirajzolódó képek is követtek, gyertyát gyújtott, s áthívta a szomszéd szobából bizalmasát és visszhangját, Bompard-t, aki mindig rendelkezésére állott és a kicsikéről beszélgettek. Tulajdonképpen ezért hozta Numa magával, pedig nem kis fáradságába került elszakítani őt a mesterséges keltetőgép felállításával kapcsolatos teendőktől. Bompard azzal vigasztalódott, hogy a keltetőgép-ügyet részletesen előadta Olivieri atyának, aki sokáig lakott a Fokvárosban, így alaposan ért a struccneveléshez. Az atya elbeszélései utazásairól, az elszenvedett kínzásokról, azok a válogatott módszerek, amelyekkel a különböző országokban vadbivalyvadászhoz méltó izmos testét gyötörték, égették, fűrészelték, kerékbe törték, úgy, hogy mintapéldánya

volt az emberi kegyetlenség leleményességének és a selymes, simogató strucctollakról való ábrándozás jobban érdekelte a csapongó képzeletű Bompard-t mint a Bachellery-ügy; de olyan jól be volt idomítva a kísérő kötelességeire, hogy még késő éjjel is el tudott érzékenykedni és fel bírt háborodni Numával együtt, s nemes vonású ábrázata, amelyet hegyes hálósipka árnyékkolt be, haragot, sebző gúnyt vagy fájdalmat fejezett ki, aszerint, hogy a rafinált kis nő festett szemöldökéről, a huszonnéggyel is felérő tizenhat sztendejéről, vagy az anya erkölcsstelenségéről folyt a szó, aki nem állal részt venni a botrányos kicsapongásokban. Mikor aztán Roumestan megelégette a szónoklást, és a hadonászt, s már alaposan feltárta szerelmes szíve gyötrelmeit, elfújta a gyertyát: — Próbáljunk aludni, na rajta... — Bompard pedig a sötétség leple alatt, mielőtt kiment volna, még hátraszólt:

— Én a te helyedben, tudom, mit csinálnék.

— Mit?

— Meghosszabbítanám Cardaillac szerződését.

— Soha!

És a miniszter dühösen füléig húzta a takarót, hogy ne hallja feje fölött a zsvajgást.

Egy délután történt, abban az időben, amikor szól a zene, a fürdőhelyi flörtök és csevegések órájában, mikor a vendégek összeverődnek a gyógyépület előtt, akárcsak az utasok a hajó fedélzetén, fel-alá járva, körbe sétálva, vagy leülnek a három sorba állított székekre, a miniszter, hogy ne kelljen szembetalálkoznia a kis Bachelleryvel, aki vezérkarától körülvéve káprázatos piros és kék ruhában közeledett feléje, befordult egy csendes fasorba, és leült egy padra. Ott üldögélt egyedül a pad szélén, gondolataiba belevette ma-

gát e magányos percekből áradó mélabú és a távoli zene, napernyője hegyével gépiesen szurkálta a tűzfoltokat, amelyeket a lemenő nap hullatott a fasorba, mikor egy lassú árnyék vonult végig a fénypásztán. Felvetette tekintetét. Nagyon sápadt, puffadt arc, nehézkos járás — Bouchereau doktor, a híres orvos. Ismerték egymást, mint valamennyi párizsi, aki eljutott a társadalmi élet egy bizonyos magaslatára.

Az orvos néhány napon át ki se mozdult szobájából, most történetesen nem volt mogorva hangulatban. Leült a padra. Beszélgettek.

— Hát ön beteg, doktor úr?

— Nagyon beteg vagyok — válaszolt az orvos nyers hangon. — Családi betegség... szívnagyobbodás. Anyámat is ez vitte el, nővéreimet is. De én, szörnyű mesteriségem miatt, nem húzom el addig, mint ők. Egy évem van még, legfeljebb kettő.

Mit is lehetett volna mondani felesleges közhelyeken kívül a nagy tudósnak, a betegségek csalhatatlan felismerőjének, aki ilyen nyugodt bizonyossággal beszél saját közeli haláláról?... Roumestan is érezte ezt, hallgatott, és arra gondolt, hogy ez a bánat bizony másféleként mély, mint az övé. Bouchereau nem nézett rá, tekintete elrévedezett, s aztán, azzal a hajthatatlan következetességgel fejtegette gondolatát, amelyet a katedra és az egyetemi előadások fejlesztenek ki a tudósban.

— Azt hiszik rólunk, orvosokról, amiért olyan egykedvű az arcunk, hogy érzéketlenek vagyunk, csak a betegséget gyógyítjuk, s nem törődünk a szenvedő emberi lényvel. Micsoda tévedés!... Én láttam a professzoromat, Dupuytrent, akit pedig érzéketlen, kemény embernek tartottak, sírva fakadni, mikor egy szegény

kis diftériás gyerek azt mondta neki, hogy nem szeretne meghalni... És a gyötrődő anyák szívszaggató könyörgése, a sok szenvedélyes kéz, ahogy az ember karját megragadja. — A gyerekek! Doktor úr, mentse meg a gyerekeimet!... — És az apák, akik keménységet igyekeznek magukra erőltetni, hogy hangjuk férfias legyen, de az arcukon nagy könnyesepp folyik végig: — Ugye, meggyógyítja őt nekünk, doktor úr?... Hiába edzi magát az ember, ez a tengernyi kétségbeesés a szívünket marcangolja, no és egy szívbetegnek éppen arra van szüksége!... Negyven éves praksisban az ember egyre érzékenyebbé válik, egyre jobban megremegteti minden... Engem a betegek ölték meg. A mások szenvedéseibe halok bele.

— Hiszen én úgy tudtam, hogy ön már nem folytat orvosi gyakorlatot — mondta a miniszter meghatottan.

— Nem bizony, elegendő volt a betegek közül. Ha itt, a szemem előtt esne össze valaki, le se hajolnék hozzá... Tudja, végül is felháborító ez az én betegségem; a mások betegségéből nőtt ilyen nagyra. Én élni akarok... Az élet minden.

Sápadt arca kihevült, betegesen összeszűkülte orrlyukai möhön szívták be az enyhe illatokkal teli levegőt, melyben mint a kúrtszó, úgy vibrált a madarak füttye. Szomorú sóhajtással folytatta:

— Nem praktizálok többé, de azért orvos vagyok, s eleven bennem az a végzetes kórfelismerő képesség, az a szörnyű kettős látás, amely észreveszi a betegség lappangó jeleit, az elpalástolt szenvedést. A járókelőben, pedig jóformán csak egy futó tekintetet vetek rá, az erőteljes emberben, aki ott lépked, beszél előttem, észreveszem a haldoklás közeli tüneteit, látom mint merev holttestet... Ó, olyan világosan látom, mint

azt a szívrohamot, amelyben majd összeesem, az ájulást, amelyből már soha nem térek magamhoz.

— Irtózatós — suttogta Numa. Érezte, hogy elsápad. Mint általában a délvidékiek, az élet e megszállottai, ő is gyáva volt a betegséggel és a halállal szemben; félrefordította fejét, nem mert a félelmetes orvos-professzor szemébe nézni, attól félt, hogy az ő piros-pozsgás arcáról is a közeli halál jelét olvassa le.

— Ó, ez a szörnyű kórismeret, ami miatt úgy irigykednek rám, pedig csak elszomorít, és tönkreteszi azt a kevés, hátralevő életemet... Látja, ismerek itt egy asszonyt, szegény vagy tíz-tizenkét éve vesztette el a fiát, gégetuberkulózis vitte el. Kétszer vizsgáltam meg a fiút, s én voltam az egyetlen, aki észrevettem, milyen súlyos a betegsége. És ma ismét találkozom azzal az anyával, meg a lányával, s elmondhatom, hogy ennek a két szerencsétlennek a látása megsemmisítette egész kúrát, többet ártott az egészségemnek, mint amennyit a gyógykezelés használt. A két nő a nyomomban van, orvosi tanácsot kérnek tőlem, én pedig semmi áron nem vagyok hajlandó rá... Nem kell nekem megvizsgálni azt a fiatal lányt, hogy kimondjam halálos ítéletét. Elég volt nekem, mikor a minap láttam, milyen mohón esett neki egy csupor szamócának, elég volt nekem a kezét nézni inhalálás közben, azt a sovány két kezét, a körmök töve felpúposodik, mintha le akarának válni. Sorvadásos, mint a bátyja, egy esztendeje sincs, vége... De ezt már mástól hallják még. Én nem akarok többé fájdalmas igazságot mondani senkinek, hiszen minden gyötrelem reám sugárzik vissza. Elég volt.

Roumestan rémülten állt fel a padról.

— Ismeri a két hölgy nevét doktor úr?

— Nem. Elküldték a névjegyüket, de én meg se néztem. Csak annyit tudok, hogy ebben a szállóban laknak.

Hirtelen a fasor vége felé pillantott:

— Szent Isten, éppen itt jönnek!... Megyek.

A kis körtéren, ahol most enyészik el a zene utolsó akkordja, s a fák ágai között látni lehet, hogy a napernyők és a világos színű ruhák mint kavarnak a vacsorát jelző gong hangjára, Le Quesnoy-né és leánya kiszakadt egy élénken csevegő csoportból. A napsugár végigömlött Hortense magas, karcsú alakján; valenciennes-csipkés muszlinruhát viselt, rózsával díszített kalapot, kezében rózsacsokor, az imént vásárolta a parkban, s a kalapjára is tűzött belőle.

— Kivel beszélgetett, Numa? Úgy láttam, hogy Bouchereau doktorral.

Hortense ott állt előtte sugárzóan, a boldog fiatalság teljében, még az anya aggodalmai is elcsitultak, s öreg arcára ráhullott ennek a magával ragadó életörömnök visszfénye.

— Igen, Bouchereau panaszkolta el nekem a nyomorúságát... Oda van egészen, szegény feje...

S ahogy Numa a fiatal leányt nézte, megnyugodott. Az az ember örült. Mindenhol a saját halálára bukkan, mindenkiben a saját közeli végét állapítja meg.

Ebben a pillanatban Bompard tűnt fel, sietve közeledett, egy hírlapot lobogtatott a kezében.

— Mi az? — kérdezte a miniszter.

— Nagy újság. A tamburinos első fellépése.

Hallani lehetett, hogy Hortense úgy magának sutogja: Na, végre. Numa arca sugárzott az örömtől.

— Siker, ugye?

— Képzelted!... Én még nem olvastam a cik-

ket... De a *Messenger* három hasábot közöl róla, mindjárt az első oldalon.

— Ő is az én felfedezésem — jelentette ki a miniszter, aki közben visszaült a padra, s kezét mellénye kivágásába dugta. — Na, gyerünk, olvasd fel nekünk.

Le Quesnoy-né megjegyezte, hogy az ebédre hívó gong megszólalt, mire Hortense élénken azt felelte rá, hogy még csak az elsőt ütötte, s arcát kezére hajtva, bájos testtartásban, mosolygó várakozással figyelt.

Vajon a szépművészetek miniszterét vagy az Opera igazgatóját terheli a felelősség, hogy a párizsi közönség tegnap este idéltlen ámitás áldozata lett?...

Mindenki megremegett Bompard kivételével, akit a felolvasás lendületében saját hangjának duruzsolása elringatott, úgyhogy sejtelve sem volt a szavak értelméről, s most nagyon elsodálkozott hallgatói megrökönyödésén.

— Folytasd csak — mondta Numa — folytasd.

Bárhogy van is, mindenestre a minisztert tesszük felelőssé. Ő szabadította ránk szülőföldjéről ezt a neveléséges és otromba furulyást, a kecskéknek ezt a tilinkóságát...

— Milyen gonoszak tudnak lenni az emberek! — szakította félbe a fiatal leány; arca elsápadt a rózsás kalap alatt. A felolvasó folytatta, s szeme tágra meredt, amint a következő mondatban álló szörnyűségeket végigfutotta.

...kecskék tilinkóságát, aki miatt a párizsi Opera egy estén át a Saint-Cloud-i vásár színvonalára süllyedt le. Valóban csak egy tökfilkó lehet az a furulyás, aki azt hiszi, hogy Párizs...

A miniszter dühösen kapta ki Bompard kezéből az újságot.

— Remélem, nem akard végigolvasni nekünk ezt a sületlenséget... Már az is elég, hogy elhozta.

Végigfuttatta a cikket a közéleti ember gyors pillantásával, aki hozzá van szokva a sajtó gyalázkodásaihoz. „...*Ez a kisvárosi miniszter. A csinos bokázó... Valmajour Roumestanja... A minisztériumot kifütyülték, a tamburin megbukott...*» Nem bírta tovább olvasni, a gonosz újságot zsebébe süllyesztette, felállt, kifújta haragját, amely az arcát egészen felpuffasztotta, és karon fogta Le Quesnoy-nét:

— Gyerünk vacsorázni, mama... Jó lecke ez nekem, hogy máskor ne pártfogoljak ilyen semmi embereket.

Egymás mellett lépkedtek mind a négyen, Hortense megdöbbenően lesütötte a szemét.

— Ez az ember művész, nagy tehetség — mondta, s azon volt, hogy kissé fátyolozott hangja erősebben csengjen. — Nem lehet felelőssé tenni, amiért a közönség igazságtalan, és a lapok rosszindulatúan gúnyolódhatnak.

Roumestan megállt:

— Tehetség... tehetség... hát igen... Szó se róla, van tehetsége... de nagyon is egzotikus...

Főlemelte napernyőjét:

— Legyünk óvatosak a Délvidékkel, húgocskám, legyünk óvatosak... Nem szabad túlságba vinni... Párizs ráunhat.

Egyenletes, nyugodt, merev lépésekkel folytatta útját, akár valami skandináv, s a csendet csak a lépteik alatt csikorgó kavicsok törték meg; ez a zaj bizonyos körülmények közt olyan, mintha dühünk, vagy ábrándjaink zúzódnának össze, morzsolódnának szét... A szálló elé értek, a hatalmas méretű ebédlő tíz ablaká-

ból áradt lefelé a tányérokhoz koccanó kanalak éles zaja. Hortense megállt s fölszegte fejét:

— Hát akkor... leveszi kezét arról a szegény fiúról?

— Mit csináljak?... Hiába harcolnék... Ha egyszer Párizsnak nem kell.

A leány méltatlankodó tekintete szinte megvető volt.

— Iszonyú, amit mond... Hát én bátrabb vagyok, mint maga, és hű maradok lelkesedésemhez. — S két szökéssel fent is termett a hotelbejárat legfelső lépcsőfokán.

— Hortense, ez már a második gongütés.

— Igen, igen, tudom... Tüstént lent leszek.

Felment szobájába, s magára zárta az ajtót, hogy senki ne háborgassa. Aztán felnyitotta írószekrényét — az effajta bájos bútordarabokkal, vagy valami dísz tárggyal a párizsi nő még a szállodai szobának is egyéniséget tud adni — kivett belőle egy fényképet, amelyen arles-i pártával, mellfodrosan vették le, ráírt egy sort és alája a nevét. Amíg a címet írta, a völgy ibolyaszín homályában megkondult az arvillard-i torony órája, mintha ünnepélyes keretet akarna adni annak, amit a leány meg mert tenni.

— Hat óra.

A zuhatagból tétova, gomolygó fehér pára szállt fel. Az erdők és hegyek amfiteátrumát, a rózsaszín estben tündöklő gleccserek ezüstös csillogását, ennek a csöndes és nyugalmas pillanatnak a legapróbb részleteit is megjegyezte, ahogy az ember különösen megjelöl egy napot a kalendáriumban, vagy aláhúzza a könyvben azt a részt, amely legjobban meghatotta. Hortense hangoosan gondolkozott:

»Az életemet, az egész életemet kötöm le ebben a pillanatban.«

Tanú volt az est ünnepélyessége, a természet fenésége, s az egész tájra ráboruló csodálatos áhítat.

Az egész életét kötötte le! Szegény gyermek, ha tudta volna, hogy ez milyen kevés.

* * *

Néhány nap múlva Hortense befejezte a kúrát, és Le Quesnoy-ék elhagyták a szállót. Bár az anyát megnyugtatta Hortense egészségi állapota, és mindaz, amit a kis doktor a fürdő nimfájának csodatevő vizéről mondott, mégis igyekezett befejezni a fürdőzést, hiszen valamennyi mozzanata régi gyötrelemeit elevenítette fel.

— És maga, Numa?

Ó, ő még egy kis kúrára itt marad néhány hétre, és most, hogy teljes nyugalomban, egyedül lesz, végre-valahára megírja azt a híres beszédet. Nagy visszhangot fog kelteni, még Párizsba is elhallatszik. Na! Le Quesnoy bizonyára nem lesz vele megelégedve.

Hortense útrakészen úgy örvendett, hogy hazatérhet, s látni fogja szeretteit, akiket a távolság még jobban a szívéhez növesztett — mert még szívében is volt képzelet — de szomorúság is fogta el, hogy megválnak a szép tájtól, a szálloda lakóitól, a háromhetes jó ismerősöktől, hiszen csak most tudta meg, hogy mennyire ragaszkodik hozzájuk. Milyen odaadó is az, akinek szeretet van a lelkében, mennyire megihatja minden, és mennyire fáj, hogy szét kell tépni a láthatatlan, érzékeny szálakat. De hát olyan jók, olyan figyelmesek voltak hozzá, s az indulás perceiben annyi kéz nyúlt, annyi megihatott arc fordult kocsija felé. A fiatal lányok megölelték.

— Magával elmegy a vidámság innen!

Megígérték egymásnak, hogy írnak, emlékeket, illatos szelencéket, gyöngyház papírvágó késeket ajándékoztak egymásnak, amelyen a tavak visszfényében a következő felírás van: *Arvillard, 1876*. S míg Laugeron úr egy kis palack extra finom chartreuse-t csúsztat a táskájába, Hortense látja, hogy ott fent, a szobája ablaka mögött, a parasztlány, aki kiszolgálta, durva, vörös zsebkendőjével szemét törölgeti... — Rugalmaság, kisasszony... Mindig rugalmasnak kell lenni — suttogja fülébe egy rekedt hang... Tüdőbeteg barátja fellépett a kerékagyra és búcsúzóul ránéz üreges, fátyolos, lázas, de erélyességtől, akaratertől és egy kis megindultságtól is ragyogó szemmel. Milyen jók is az emberek, milyen jók...

Hortense hallgat, mert attól fél, hogy sírva fakad.
— Isten velük, Isten áldja mindnyájukat!

A miniszter elkíséri őket, a távoli vasútállomásig, s most felül a kocsiba, szemközt velük helyezkedik el. Pattog az ostor, a csengők csilingelnek. Hortense hirtelen felkiált: — A napernyőm! — Még egy pillanat előtt a kezében volt. Húszan is nekiiramodnak: — A napernyőt... a napernyőt. A szobában lesz, nem, az ebédlőben... — Ajtócsapkodás, a szállodát fenekestől felforgatják.

— Ne keressék... Tudom már, hol van.

Hortensé fürgén leugrik a kocsiról, szalad a kertbe, a mogyoróbokrok közé, még ma reggel is néhány fejezettel továbbshította itt a regényt, amely szüntelenül kavargott forrongó kis fejében. Ott fekszik a napernyő keresztben a padon. Mintha önmagából hagyott volna valamit ezen a kedves helyen, amely annyira hasonlít hozzá. Milyen boldog órákat töltött el ebben a zöldellő zugban, mennyi meghitt gondolata röppent el in-

nen a méhekkal és a pillangókkal! Egészen bizonyos, hogy soha többé nem jön ide vissza, s ez a gondolat ösz-szeszorította szívét, mintegy visszahúzta ide. Még a hinta elnyújtott nyikorgása is olyan kedves volt.

— Elég! Az idegeimre mégy.

Ez Bachellery kisasszony hangja. Dühös volt, hogy Le Quesnoy-ék elutazása miatt mindenki magára hagyta, és abban a hiszemben, hogy senki se hallja, a szokott hang-nemben beszélt mamájával. Hortense-nak eszébe jutott, mennyit bosszankodott, mikor a színésznő úgy nyalta-falta anyját, s jót mulatott magában, mikor visszaindult a kocsi felé. A fasor egyik kanyarulatában összetalálko-zott Bouchereau-val. Kitért előle, de a professzor meg-fogta a karját.

— Hát itt hagy minket, gyermekem?

— Igen . . .

Azt se tudta, mit feleljen, úgy meghökkentette ez a találkozás, hiszen az orvos most beszélt hozzá először. Bouchereau megfogta Hortense mindkét kezét, karját ki-nyújtva mintegy eltolta magától, és a bozontos fehér szemöldöke alatt meghúzódó éles szeme hosszasan für-készte. Aztán ajka, keze szorítása, az egész teste meg-remegett, és sápadt arcát vérhullám borította el.

— Hát akkor Isten áldja . . . Jó utat!

Csak ennyit mondott, magához vonta, nagyapai gyön-gédséggel megölelte, aztán elsietett, s mindkét kezét fulladozó szívére szorította.

XIII. FEJEZET

A chambéryi szónoklat

*O, ó, a kis fecskemadár,
Könnyű szárnyon messzeségbe száll.*

A kis Bachellery cérnahangja ezt a dalt énekelte. Frissen és jókedvűen ébredt fel ezen a reggel, most kék selyemsuklyás esőköpenyben állt a tükör előtt, fején hosszú fátyolos piciny kalap, s a kesztyűjét gombolgatja.

A kirándulásra erősen befűzte magát, s vidám kis személye csak úgy árasztja magából a piperecikkek illatát, vadonatúj ruhát visel, és kifogástalan öltözéke éles ellentétben van a szállodai szoba szennyes rendetlenségével, ahol az asztalon a vacsora maradéka hever kockák, játékkártyák és gyertyák között, s a vetetlen ág mellett nagy fürdőkád, színültig tele arvillard-i savóval, amely oly kiváló idegcsillapító, és selymessé teszi a bőrt. Odalent már várja a kocsi, a csengők csilingelnek és a díszkiséret tagjai ott ficáncoltatják lovaikat a bejárat előtt. Alice éppen befejezte az öltözködést, amikor kopogtatnak.

— Szabad!...

Roumestan elfogódottan közeledik felé, s egy vastag borítékot nyújt át.

— Itt van, kisasszony... O, olvassa... olvassa...

Az Operaház öt éves szerződése volt, a kívánt fizetés, címszerepek, szóval minden. Hidegen, nyugodtan végigolvasta a szerződést pontról pontra, egészen Cardaillac öreges vonású aláírásáig, és azután, csakis azután egy

lépést tett a miniszter felé, felemelte fátylát, amelyet már lekötött, hogy védje magát az út porától, Roumes-tanhoz simult, és feléje nyújtotta rózsás kis csőrét:

— Maga jó ember... Szeretem...

Elegendő ez arra, hogy a miniszter megfélekedezék a sok bajról, amit a szerződés majd a nyakába zúdít. De uralkodott magán, merev maradt, és hideg, fenséges, mint egy kőszikla.

— Most pedig, hogy a szavamat beváltottam, visszavonulok... Nem akarom zavarni a kirándulást...

— A kirándulás?... Ó, igen, persze... A Bayard-várba készülünk.

Átkarolta nyakát és hízelegve mondta:

— Ugye, eljön velünk?... Ó, igen... igen...

Hosszú szempillái megcirógatták Numa arcát, s fogacskáival gyengéden meg is harapdálta állát.

— Azokkal a fiatalemberekkel?... De hisz ez lehetetlen... Nem gondolhatja komolyan.

— A fiatalemberek?... Füttyülök a fiatalemberekre... Ki vannak ebrudalva... A mama majd megmondja nekik... Ó, hozzá vannak már szokva... Mama, hallottad?

— Menek már — szólalt meg Bachellery asszony, s látni lehetett, amint a szomszéd szobában vörös harisnyás lábát a székre rakva, erőlködve húzza fel magas-szárú, szűk vászoncipőjét. A bordeaux-i *Vidám Színpadon* meghonosodott mély bókkal üdvözölte a minisztert, s aztán lesietett, hogy a fiataluraknak kiadja az útját.

— Bompard-nak is tarts vissza egy lovat... Ó is velünk jön, — kiáltott anyja után a kicsike. S Numa, akit meghatott ez a figyelmesség, most a kettős gyönyörűséget élvezhette, hogy míg a csinos, fiatal leányt magá-

hoz ölelte, hallhatta, hogyan kotródna el leforrázottan ezek a tüzes fiatalok, akiknek a szökdécselése oly gyakran gázolt az ő szívébe. Hosszú csók, mindent ígérő mosoly, s aztán Alice kibontakozott az ölelésből.

— Siessen átöltözni... Szeretnék már elindulni.

Milyen kíváncsi nyüzsgés támadt a szállóban, micsoda jövés-menés a függönyök mögött, mikor meghallották, hogy a miniszter is kirándul Bayard lovag várába, mikor fehér mellénye és római arcára árnyékot vető panamakalapja megjelent a káros kocsiiban, s helyet foglalt a színésznővel szemben. Elvégre, mondotta Olivieri atya, aki utazásai során ugyancsak viharezetté vált, mi rossz van ebben? Hát nem kíséri el őket az anya, és a Bayard várkastély, ez a történelmi műemlék nem tartozik-e a minisztérium felügyelete alá? Édes Istenem, ne legyünk hát olyan türelmetlenek azokkal a férfiakkal szemben, akik egész életükben az igaz ügyért és szent vallásunk védelméért küzdenek.

— Bompard nincs itt, hol a csodába maradt? — morogja Roumestan türelmetlenül. Itt kell várakozni rá a hotel előtt, a sok kíváncsi tekintet keresztltüzében, amely elől a kocsi ernyője sem véd. Majd egy első emeleti ablakban megjelenik valami rendkívüli látvány, fehér, kerek, egzotikus, s a hajdani cserkeszfőnök tájszólásával kiabál le:

— Menjetez csak előre... Majd utánatok mék.

A két alacsony marú, de izmos lábú öszvér mintha csak erre a jeladásra várt volna, futásnak eredt, csengők csak úgy csilingeltek, s egy-kettőre már kint is voltak a parkból, és sebesen végigvágattak a fürdőhelyen.

— Hó! vigyázat! Vigyázat!

Az ijedt fürdőzők s a hordszékek gyorsan félre húzódnak, a folyosók bejáratánál kiszolgálólányok bukkannak

fel, kötenyzebük duzzad a pénztől meg a színes fürdőjegyeiktől. A gőzfürdő lépcsőkanyarulatában megjelennek a masszörök, felső testük a gyapjú általvető alatt mezeten, mint a beduinoké, az inhaláló termék kék függőyei fellebbennek, mindenki látni akarja, hogy kocsikázik a miniszter az énekesnővel. De azok már messze vannak, a két öszvér teljes gőzzel vágat a sűrű, éles, kénnel és vörös ércel érezett kavicsokon, nagyokat zökken a kocsi, s csakúgy pattognak a szikrák, robognak lefelé a girbe-görbe, lejtősen kanyargó, sötét kis arvillard-i utcákon, megrázzák a ragyaverte alacsony házakat, s az ablakokból, ahonnan hirdetések fityegnek le, meg a boltok küszöbéről, ahol túristabotokat, napernyőket, hósapkákat, mészkövet, mindenféle ércet és kristályokat és egyéb fürdővendég-csalétket lehet vásárolni, köszönést intő fejek, kalapjukat lekapó kezek üdvözlik a minisztert. Még a golyvások is ráismernek, hülye, rekedt röhögéssel köszöntik a Francia Egyetem Nagymesterét, s a két hölgyemény most igen büszke, egyenes testtartással, méltóságteljesen ül vele szemben; teljes mértékben érzik, hogy milyen megtiszteltetésben van részük. Csak akkor helyezik magukat ismét kényelembe, amikor kiérnek a szép pontcharrai országútra, az öszvérek kifújják magukat a Treuil-torony tövében, mert Bompardnak ott adtak találkozót.

Telnek-múlnak a percek, Bompard sehol. Tudják róla, hogy jó lovas, hisz oly gyakran dicsekedett el vele. Csoháloznak, ingerültek is, főként Numa; csupa türelmetlenség, szeretne már minél távolabb lenni, s a szép, fehér, sima, végtelennek tetsző úton haladni előre; hiszen ez a gyönyörű nap úgy tárul fel előtte, mint a reményekkel és kalandokkal teli élet. Végre gomolygó porfelhő közeledik, lihegő hang kiabál ki belőle: — Hóha!

... Hó!... — majd előbukkan Bompard, fején fehér vászonnal bevont parafasisak, amely némileg a búvárok fejevédőjére emlékeztet; az indiai angol hadsereg katonái hordanak ilyen sisakot, s a délvidéki emberünk azért tette fel, hogy felnagyítsa, drámaivá tegye útját, azt a benyomást keltve a kalaposokban, hogy ő Bombay-ba vagy Kalkuttába utazik.

— Gyere már, te mulya!

Bompard tragikus arckifejezéssel csóválja a fejét. Valami történhetett vele induláskor, a cserkeszek vezére egyensúlyával kapcsolatosan valószínűleg szomorú látványt nyújthatott a szállóbelieknek, mert háta és kabátujja ugyancsak piszkos.

— Makrancos ló — mondta, s közben üdvözölte a hölgyeket; a kocsi megindult. — Makrancos ló, de én megzaboláztam.

Úgy megzabolázta, hogy ez a különös természetű pária nem volt hajlandó tovább menni, s bárhogy erőlködött is lovasa, csak ficánkolt és körben forgott, akár a beteg macska. A kocsi már messze járt.

— Hát jössz, Bompard?

— Menjetek csak előre... Majd utolérlek titeket — kiabált vissza zengő basszushangon, jó délvidéki kiejtéssel. Majd kétségbeesetten legyintett egyet, s a kocsiiban ülők látták, hogy a ló dühödt patkócsattogás közepette nekiered visszafelé Arvillard-ba. Bizonyosan ott hon felejtett valamit — gondolták, s aztán többet nem is törődtek vele. Az út, ez a széles országút kanyarogva vitt a magasba, kétoldalt diófák szegélyezték, balfelől gesztenye- és fenyőerdők nyúlnak el lépcsőzetesen, jobbról pedig óriási lejtők hömpölyögtek végeláthatatlanul, s a messziségben, a völgykatlanokban falvak bújtak meg, szőlőket, gabonamezőket, kukoricásokat látni, meg man-

dulafákat, a rekettye vakító szőnyegekben húzódott, s a hőségben kipattogzó magvai folyvást sercegetek, mintha maga az áttüzesedett föld ropogna, pattogna. Legalábbis így képzelte az ember a tikkasztó hőségben, hiszen a levegő valósággal izzott, s a forróságot mintha nem is a párák fátyla mögé rejtőző, alig látható nap lövellné, hanem a föld gőzölgő leheletéből törne elő; ebben a forróságban olyan gyönyörűségeken hűsnek és üdének tűnt a Glayzin-hegy hókoronázta csúcsa, és olyan közelinek, mintha a napernyő végével el lehetne érni.

Ehhez fogható gyönyörű tájat Roumestan sohase látott, még az ő édes Provence-ában sem; tökéletesnek érezte most boldogságát. Gond nem nyomasztotta, önvád nem emésztette. A hű és benne bízó feleség, a reménység, hogy nemsokára gyerekük lesz, Bouchereau diagnózisa szegény Hortense-ről, az a kínos hatás, amit Cardaillac kinevezése fog kiváltani, mikor a *Hivatalos Közlönyben* megjelenik — eszébe se jutott, mintha a világon se lenne. Egész lényével ezen a szép lányon csüngött, szeme szemében tükröződik, térdeik egymáshoz simulnak. Alice kék fátyla rózsaszínben játszik bőre visszfényétől, s Numa kezét szorongatva énekel:

*Erzem, hogy szeretsz, kedvesem,
Jöjj hűs lombok közé velem...*

Szélesebesen robognak, az út gyorsan bontakozik ki előttük, s egyre szélesebben tárja fel a vidéket, a hatalmas, félkör alakú rónaságot, tavakat, falvakat, s mögöttük a távolsággal egyre sötétedő hegyeket. Ott már Szavója kezdődik.

— Milyen szép, milyen nagyszerű — mondta a kis énekesnő, Numa pedig halkán így felel: — Mennyire szeretem magát.

Az utolsó stációnál Bompard megint megjelent, ezúttal gyalog, igen fancsali képpel, lovát kantáron vezette. — Egészen rendkívüli pára ez — csak ennyit mondott. S mikor a két nő azt kérdezte, hogy leesett-e a lóról, így felelte: — Nem . . . A régi sebem szakadt fel. — A régi sebe? Mikor kapta? Még sose beszélt róla. — De hát ha Bompard-ral beszélt az ember, mindig el kellett készülni a meglepetésre. Felültették a kocsiba, jámbor természetű lovát pedig szépen a saroglyához kötötték, s folytatták útjukat Bayard lovag kastélya felé; a lovagvár gyatrán helyreállított vékony tornyai már elő is tűntek egy magaslaton.

Egy eseléd jött feléjük, ravasz, hegyvidéki asszony, a pap szolgálója. A pap azelőtt a környék plébánosa volt, most azzal a feltétellel lakik itt, hogy a kirándulók szabadon bejárhatnak a lovagvárba. Ha túristák érkezését jelentik, a pap méltóságteljesen felvonul szobájába, kivéve, ha magasrangú személyiség jön, de a miniszternek volt magához való esze, és elhallgatta rangját, s így mint egyszerű utasoknak, csak a szolgáló mutatta sorra a félelem és gáncs nélküli lovag egykori lakhelyének maradványait; a szóról szóra bemagolt mondatokat azzal a saját zsolozsmázó hangsúllyal fújva, amely az effajta emberek beszédét jellemzi: — Ez itt a hajdani kápolna, ahol a jó lovag reggel és este . . . Kérem a hölgyeket és urakat, szemléljék meg a falak vastagságát . . . — Közben a kocsis a kis kert lugasában kirakta az elemőzsiát a villásreggelihez.

Kirándulóink bizony semmit sem nézegettek. Sötétség volt, botladoztak az omladékok közt, mert csak kevéske világosság szűrődött be a lőrésen, amely a szénarakodónak használt mestergerendák közé ékelődött. Numa belekarolt az ő kicsikéjébe, s egy-két csípős meg-

jegyzést eresztett meg Bayard lovagról és »tiszteletre méltó anyjáról, német Heléna asszonyról«. Ez a sok dohos régiség untatta, és mikor Bachellery mama, hogy kitapasztalja a konyha boltívének visszhangját, rágyújtott férje legfrissebb szerzeményére, a mókás kis dalra: *A papsira ütöttem én, no meg a mamámra...* senki se botránkozott meg, sőt, ellenkezőleg.

De mikor kijöttek a napvilágra és letelepedtek a hatalmas kőasztal mellé villásreggelizni, mikor éhségüket már elverték, körös-körül a táj nyugalmas fensége, a graisvaudan-i völgy, Bauges, a Grande Chartreuse komor bástyái, meg e hatalmas méretű természet ellentétéként a pap kis kertje, ahol az öreg magányos csak Istennek, tulipánjainak és méheinek élt, mindez valami komoly és csodálatosan édes áhítathoz hasonló érzéssel töltötte el őket. A csemegénél a miniszter kinyitotta az útikalauzt, hogy emlékezetét felfrissítse, s beszélni kezdett Bayard lovagról, meg »szegény édesanyjáról, aki keservesen sírt vala«, mikor Chambérybe induló fiacskája — a szavojai herceghez készült apródnak — kis vasderesét az északi kapu előtt táncoltatta, éppen ott, ahová oly méltóságteljesen és kecsesen vetődik a nagy torony árnyéka, mintha csak az ódon, romokba omlott kastély szelleme lenne.

Numa nekilendült, s felolvasta a szép búcsúszavakat, amelyekkel Heléna asszony fordult a fiához: *Péter, szerelmetes magzatom, lelkedre kötöm, hogy mindenekelőtt szeresd, féld és szolgálj az Űristent és semmivel őt meg ne sértsed, valamikor csak teheted.* Ott állt a teraszon, és keze olyan széles mozdulatra lendült, hogy egész Chambéryig elért: — Íme, erre kell tanítani a gyermekeket, ím, ezek a szavak, amelyeket minden szülő és minden nevelő...

Félbeszakította magát, homlokára csapott:

— A beszédem... Megvan a beszédem... Ez a magva... Remek! Bayard lovag vára, egy környékbeli krónika... Már két hete keresem a témát... És lám, itt van!

— A gondviselés keze! — kiáltott fel Bachellery mama; hangja csodálattal volt tele, bár a villásreggeli végét egy kissé ünnepélyesnek találta. — Micsoda ember! Micsoda ember!

A kicsike is nekibuzdult, de a csapongó kedélyű Numa nem vette észre. A szónoki hév ott forrt agyában, szívében, s csak a beszéde foglalkoztatta.

— Az lenne igazán szép, — mondta és körülnézett — igen, az különösen szép lenne, ha itt, a Bayard-várkastélyban születne meg ez a beszéd...

— Parancsol az ügyvéd úr egy nyugalmas helyet, ahol írni lehet...

— Csak néhány jegyzetet készítenék... Megengedik, hölgyeim... Amíg felszolgálják a kávé... Addigra visszajövök... Csak épp, hogy hazugság nélkül mondhassem: innen keltezem beszédemet.

A szolgáló egy ódon földszinti helyiségbe vezette, a dómszerűen kiképzett boltozaton egy-két helyen még látszik az aranyozás, a hír szerint itt lett volna a lovag imádkozó-terme, a szomszédos nagy szoba pedig, amelyben mennyezetes, perzsafüggönyös ágy van, állítólag a hálószobája volt.

Jó itt írni a félig nyitott üvegajtó mögött, a kis kertből belopakodik a napfény és az illat, de a vastag falakon megtörik a hőség. Eleinte a szónok tolla nem mozgott elég fürgén a lelkes gondolathoz képest, lehajtott fejjel csak úgy hevenyészve vetette oda mondatait, a délvidéki ügyvéd közismert, de ékesszóló frázisait, me-

lyek izzanak, s időnként szikráznak, akárcsak az olvasztott érc. Hirtelen megállott; agyában elapadtak a szavak, vagy az út fáradalmi és az emésztési láz ellustította. Járkálni kezdett az imádkozóteremben, hangosan beszélt, feltűzelte magát, hallgatta saját lépései kongását, mintha a híres űs kísértene, aztán megint leült, de még mindig nem tudott egy sort se írni... Forgott körülötte minden, a fehérre meszelt falak, az a fény sugar, amely újra meg újra magához húzta tekintetét. A kertből mesziről, nagyon messziről tányércsörömpölés és kacagás hallatszott, feje lekonyult a megkezdett beszédre és elnyomta a buzgóság.

...Hatalmas mennydörgésre riadt fel. Mióta van itt? ... Egy kissé zavartan ment ki a szabadba, a kert most már elhagyatott volt és mozdulatlan. A tulipánfák erősen illatoztak. Az üres lugasban darazsak dongták körül a pezsgőspoharakban maradt aljat, meg a csészek fenekére tapadt cukrot, a parasztasszony zajtalanul szedte le az asztalt, az állatok ideges félelme fogta el a közelgő zivatartól, s minden villámcsikázás után keresztet vetett magára. Közölte Numával, hogy a kisasszony feje erősen megfájdult a villásreggeli után, ² felvezette Bayard szobájába, hogy egy kicsit lepihenjen, óvatosan csukta be az ajtót, hogy ne zavarja az ügyvéd urat írás közben. A másik kettő, a kövér naccsága, meg a fehérkalapos lement a völgybe, de elkapja ám őket az eső, és még mekkora felhőszakadás. Tessék csak megnézni!...

Keze irányában, az égbolton sebesen nagyobbodó, óriási tintafolt ömlött végig a Bauges-hegység csipkézett gerincére, a Grande Chartreuse mésztől fehérülő csúcsára, melyet, akár egy titokzatos Sinai hegyet, villámok öveztek, s alatta az egész völgy, a fák zöld lombjainak kavargása, a kalászkok aranytengere, az országút, amelyet

a felkavart, könnyű fehér porfelhő jelzett, az Isère ezüst tükre most, hogy a sötét és morajló fenyegetés egyre közeledett, különös élességgel látszott, mintha oldalvást, valami fehér reflektorból hullt volna rá a fény. A távolban Roumestan megpillantotta Bompard vászonsisakját, úgy fénylett, mint a világítótorony lámpája.

Visszament a szobába, de nem bírt újra munkához látni. Pedig most nem az álmoság bénította meg a tollát, ellenkezőleg, nagyon izgatta az a gondolat, hogy Alice Bachellery a szomszéd szobában fekszik. — De vajon ott van-e még? Kinyitotta az ajtót, s aztán nem merte betenni, nehogy megzavarja a kis énekesnő álmát, aki szétzilált ruhában feküdt az ágyon, kócos haj, nyitott ruhaderék, a fehér test kibuggyanó idomai.

— Ejnye, ejnye, Numa . . . A Bayard lovag szobájában! — az ördögbe is!

A szó szoros értelmében galléron ragadta és visszavitte magát, mintha valami gonosztevő volna, fejét a kezébe temetve, nagy erőfeszítéssel leült az asztalhoz, szemét befogta, fülét bedugta, hogy jobban belemerüljön az utolsó mondatba, és elismételte:

— Uraim, azt óhajtánánk, hogy Bayard anyjának e magasztos intelmét, amelyet a középkor zengzetes nyelve őrzött meg nekünk, Franciaország minden egyeteme . . .

A zivatar elcsigázta idegeit, olyan kábító, olyan bágyasztó volt, mint némely trópusi fa árnyéka. Kavargott a feje, szédült az erős illattól, amely a tulipánfák keserű virágaiból áradt, vagy talán abból a szőke hajzuhatagból, ott a szomszéd szoba ágyán? Szerencsétlen miniszter! Hiába kapaszkodott beszédébe, hiába idézte fel a félelem és gáncs nélküli lovagot, a vallást és a közoktatást, a chambéryi rektort, semmit sem használt. Vissza

kellett mennie Bayard szobájába, mégpedig oly közel az alvóhoz, hogy lélegzetvételt is hallotta, keze hozzáért a leomló lombminta kárpithoz; a rávetődő árnyék kezetbe foglalta ezt a csábító alvást, a gyöngyházzsínű testet, amely rózsaszín alsóruhájában Fragonard pajzán festményeire emlékeztet.

De még most is, a kísértés szakadéka előtt a miniszter küzdött önmagával, s ajkai gépiesen mormolták a fennkölt intelmeket, hogy a francia egyetem... mikor egy szaggatott dübörgésekkel közeledő mennydörgés fölrezengettette álmából az énekesnőt.

— Ó, úgy félek... Nini, maga az?

Mosolygott, hogy ráismert, tekintete vidám, mint az álmából ébredő gyermeké, csöppet sem restelli, hogy ilyen pongyola öltözékben van... Mozdulatlanul és felgerjedve néznek egymásra, tekintetükben összeolvad a vágy néma lángja. De a szobát hirtelen éjsötétség borította el, mert a szél bevágta a magas ablakok zsaluit. Ajtócsapkodás, egy kulcs csörömpölve esik le a padlóra, a szél panaszos sivítással levelek és virágok forgatagát görgeti végig a homokon, egészen a küszöbig.

— Micsoda zivatar — mondja a leány egészen hal-
kan, megfogja a férfi forró kezét, és szinte az ágy függönye alá húzza.

* * *

»Uraim, azt óhajtanánk, hogy Bayard anyjának e magasztos intelmét, amelyet a középkor zengzetes nyelve őrzött meg nekünk, Franciaország minden egyeteme...«

Az Egyetem Nagymestere Chambéryben szónokolt, szemközt vele a szavojai herceg ódon kastélya s a zöldellő lomboknak és hóborította hegyeknek az a csodálatos amfiteátruma, amelyet Chateaubriand még a Taj-

getosz tövében is maga előtt látott. És a miniszter körül hímzéssel, pálmaággal, hermelinnel díszített ruhák, széles, katonai vállrojtok sokasága; az óriási tömeget magával ragadta lendületének heve, erőteljes kezének gesztusa — ez a kéz még most is tartja az elefántcsont nyelű kis vakolókanalat, melynek segítségével a gimnázium épületének első követ megalapozta.

»Hő óhajunk, hogy a francia Egyetem ezeket a szavakat intézze valamennyi fiához: Péter, szerelmes magzatom, lelkedre kötöm, hogy mindenekelőtt...«

S míg e megható szavakat idézte, keze, hangja, széles ábrázata megremegett a nagy, illatos szoba emlékéttől, ahol egy nevezetes vihar izgalmi közepette készült el a chambéryi beszéd.

XIV. FEJEZET

Az áldozatok.

Délelőtt tíz óra. A Közoktatásügyi Minisztérium homályos hosszú folyosója, melynek falait sötét kárpit és fenyőburkolat borítja, ezen az októberi délelőttön zsúfolásig megtelt kérelmezőkkel, ki ül, ki meg türelmetlenül topog, és percről percre szaporodnak; az érkezők odaadják névjegyüket az ünnepélyes ajtónállónak, aki az esőverte ablakon besűrűdő halvány világításban irdogál egy kis asztalnál; az ajtónálló elveszi és megnézegeti a

névjegyeket, s aztán lelkiismeretes pontossággal, szó nélkül leteszi maga mellé az itatóslapra.

De az újonnan jöttek közül az egyik olyan szerencsés, hogy sikerül hatást gyakorolnia a hivatalszolga fenséges szenvtelenségére. Jól megtermett ember, bőre cserzett, napégette, tele sötét foltokkal, fülcimpájáról két ezüst horgonyka fityeg le, s olyan rekedt fóka hangon szólal meg, aminőt a provence-i kikötők hajnali párájában hallani.

— Mondja csak meg neki, hogy Cabantous van itt, a révész... Ő már tudja... Vár engem.

— Nem maga az egyetlen — így az ajtónálló, és tapintatosan mosolyog saját szellemességén.

Cabantous nem érti meg a célzást, de nevet ő is, bizakodóan, szája egészen a horgonyokig húzódik, aztán válllaival utat törve a várakozók tömegében, akik kiternek csuromvizes esernyője elől, le akar telepedni egy padra, ahol már egy magafajta napsütötte bőrű várakozó üldögél.

— Noné... Cabantous... Adj Isten.

A révész mentegetőzik, hogy nem tudja hová tenni az arcát.

— Valmajour, hiszen tudja... Otthon ismertük egymást, találkoztunk a népünnepélyen.

— Úgy biz' az áldóját... Hát öcsém, te elmondhatod, hogy átpingáltak Párizsban.

A tamburinosból valóságos fiatalúr lett, művészfrizurát visel, fekete haját hátrafésülte a füle mögé; hajvisellete, sötét arcbőre, meg a fekete bajusza miatt amelyet egyre pödörget, búcsún muzsikáló cigányra hasonlít. S ráadásul fenn hordja az orrát; a deli legény és a muzsikus hiúsága fűti; ennek a látszatra nyugodt és hallgatag délvidékinek szélsőségessége az önteltségében

mutatkozott meg kétségbevonhatatlanul. Az operai bukás nem hűtötte le. Ő is úgy volt, mint valamennyi színész, ilyen esetben: az intrikának tulajdonította, nővére képzeletében pedig ez a szó barbár, különleges méreteket ölt; *inytrikka*, titokzatos szörny, félig csörgőkigyó, félig az Apokalipszis lova. Valmajour most elbűszkélkedik Cabantous-nak, hogy néhány nap múlva egy körüti nagy zenés kávéházban fog fellépni, egy korcsolya-revüben, úgy bizony! — élőképekben szerepel, esténként kétszáz franként.

— Esténként kétszáz frank? — a révésznek csak úgy forog a szemgolyója ámulatában.

— És *reklamírozni* fognak, az élettörténetemet kikiáltják az utcán, meg a falakra mindenüvé kirakják a képeimet életnagyságban, trubadur-ruhát viselek rajta, oszt a korcsolya revüben is abba leszek, mikor muzsikálok.

Ez tetszik neki legjobban, a trubadur-jelmez. Milyen kár, hogy nem tehetette fel csipkézett szegélyű kalpagját, és nem jöhetett abban a hosszú orrú cipőben ide a miniszterhez, hogy megmutassa neki azt a remek szerződést; ez most már igazi szerződés és a miniszter segítségével nélkül kötötték meg. Cabantous nézegeti a bélyeges papírt, mind a két oldala bepiszkolódott — s aztán fel-sóhajt:

— Hát te boldog ember vagy... Én már egy esztendő óta mindig csak remélem azt a kitüntetést, Numa aszonta, hogy küldjem el a papírjaimat, hát én elküldtem... Azóta se medália, se papírok, semmi... Írtam a Tengerészetinek, ott nem ismernek engem... Írtam a miniszternek, az meg nem felelt... De az egészben ott a feneség, hogy nincsenek írásaim, és ha vitázom a tengerészkapitányokkal a révkalauzolás miatt, a jó emberek

rám se hederítenek. Hát én megelégettem ezt az állapotot, a bárkát otthagytam a kikötőben és azt gondoltam magamba: no, gyerünk Numához.

A boldogtalan révész szinte sírva fakad. Valmajour vigasztalja, megnyugtatja, megígéri, hogy szóvá teszi a miniszternek Cabantous ügyét, öntudatos hangon ígéri, bajuszát pödörgetve, mint az olyan ember, akinek nem lehet nemet mondani. Ez a büszke magatartás egyébként nemcsak őt jellemzi. Valamennyi kihallgatásra várakozónak, a vasárnapi köpenyükben üldögélő kenetes modorú öreg papoknak, a módszeres és tekintélyes külsejű tanároknak, a piperkőcmódra kiöltözött, borzas hajjú festőknek, a tagbaszakadt, lapos ujjú szobrászoknak magatartása egyaránt diadalmas. Valamennyien bizalmas, kedves barátai a miniszternek, bizonyosra veszik ügyük sikerét, s mindegyik azt mondja az ajtónállónak, mikor megérkezik:

— Már vár engem.

Valamennyi szentül hiszi, ha Roumestan tudná, hogy ők itt vannak!... Ez teszi a közoktatásügyi miniszter előszobáját oly sajátossá; nyoma sincs itt annak a lázas sápadtságnak, remegő nyugtalanságnak, amelyet más miniszterek várakozószobájában látni.

— Ki van most nála? — kérdi Valmajour hangosan, s közelebb megy az asztalhoz.

Az Opera igazgatója.

— Cardaillac... jól van, tudom. Az én ügyemben...:

Az operai kudarc után Cardaillac vonakodott újra felléptetni a tamburinost. Valmajour pereskedni akart, de a miniszter, aki félt az ügyvédektől meg a zughírlapoktól, megkérte a muzsikust, hogy álljon el a pörtől és nagy kártérítést ígért neki. Most bizonyára a kártérítésről tárgyalnak odabent, mégpedig meglehetősen hevesen,

mert Numa hangjának trombitaszava unos-untalan áthatol a dolgozósoba kettős ajtaján. Végre kicsapódik az ajtó.

— A kisasszony nem az én pártfogoltam, hanem a miniszter úré.

És a kövér Cardaillac dühös léptekkel megy a folyosón, beleütközik az ajtónállóba, aki a várakozók sorfala közt halad az ajtó felé. Lelkére kötik:

- Elég, ha a nevemet megmondja.
- Csak annyit tudjon, hogy itt vagyok.
- Mondja meg, hogy Cabantous vár rá.

Az rájuk se hederít, néhány névjeggyel a kezében ünnepélyesen vonul a miniszter dolgozója felé, nem húzza be maga után az ajtót, látni lehet a miniszter szobáját: a kertre nyíló három ablakból áramlik a fény, a terembe, s az egyik falat teljesen elborítja a hermelinbélésű köpenyben álló de Fontanes-t* ábrázoló festmény.

Az ajtónálló halotti mozdulatlanságú arcán némi megdöbbenés látszik, amikor visszajön, s így szól:

— Valmajour úr.

A muzsikus cseppet se csodálkozik, hogy mindenkit megelőzve jut be a miniszterhez.

Reggel óta Párizs falain mindenütt ott díszleleg az arcképe. Most már valaki, és a miniszter nem várakoztathatná hiába a huzatos pályaudvaron. Hetykén, mosolyogva odaplántálja magát a pompás terem közepére, s közben a miniszter titkárai lázas izgalommal forgatják fel a fiókokat, túrkálnak a kartonlapok közt. Roumestan zsebre dugott kézzel dühösen mennydörög:

— Hol az ördögbe vannak azok az írások!... Úgy

* Író, egyetemi tanár.

látom, elvesztették a révész iratait . . . Mondhatom, uraim, itt olyan rendetlenség van . . .

Megpillantotta Valmajourt. — Te vagy az — s nekiugrott; a titkárok rémülten iszkoltak ki az oldalajtókon, a kartonlapokkal egyetemben.

— Hát meddig üldözöl még azzal a macskamuzsikáddal? Egy bukás nem volt elég? Hány kell még? . . . Hallom, már a falakon is ott feszítesz kosztümösen . . . És ez a sületlenség, amit most tettek le ide nekem, ez mi? . . . Az életrajzod? . . . Egy csomó ostobaság és hazugság . . . Nagyon jól tudod, hogy éppoly kevéssé vagy herceg, mint én — s az a nemeslevél, amiről itt szó van, sose létezett, csak a te képeletedben!

Indulatos, durva mozdulattal megragadta a szerencsétlen kabátját, s beszéd közben folyton rázta. Először is, annak a revüsnek nincs egy vasa se. Szélhámosok. Nem fognak fizetni, ott mást nem kapsz, csak szégyenfoltot a saját meg a pártfogód nevére. Az újságok újra elkezdi a csúfolódást: Roumestan és Valmajour, a miniszter furulyása . . . — A sértegetések emlékeitől még inkább dühbe gurult, széles ábrázata rángatózott az indulattól, amolyan Portal néni-féle családi dühroham vett rajta erőt, amely még ijesztőbbnek hatott az ünnepélyes és hivatalos környezetben, ahol az egyéniségnek háttérbe kell vonulnia a helyzet előtt. Roumestan torkaszakadtából rivallt Valmajourra:

— Kotródj innen, nyomorult, takarodj! . . . Elég volt már belőled, meg a furulyádból.

Valmajour egészen kábult volt, nem ellenkezett, csak azt dadogta egyre: — Jól van, no . . . — s könyörögve nézett Méjean szánakozó arcára, aki nem oldott kerekket a miniszter haragja elől, mint a többi titkár — majd Fontanes nagy arcképére pislogott, amely mintha meg-

botránkoznék ezen a dührohamon, s annál inkább miniszteri lett az arckifejezése, minél kevésbé látszott annak Roumestan. Végre-valahára a szegény tamburinos kiszabadult a vasmarok szorításából, s eszeveszetten menekült az ajtó felé a korcsolyarevű jegyeivel egyetemben.

— Cabantous, révész! — olvasta Numa fennhangon a nevet, amelyet a szenttelen ajtónálló nyújtott át... — Egy másik Valmajour... Hát nem... Torkig vagyok már velük, eleget járatták velem a bolondját... Ma már nem fogadok senkit... Senkinek sem vagyok itt...

Nagy lépésekkel fel-alá rótt a szobát, s kifújta magából a haragot, melynek teljes viharát Valmajournak kellett ártatlanul végigszenvednie. Az a Cardillac is milyen orcátlan! Idejön hozzá, és itt a minisztériumban, mindenki füle-hallatára, Méjean előtt, Rochemaure előtt szemrehányást tesz a kicsike miatt.

— Túlságosan gyöngé vagyok, ez az igazság... Súlyos hiba volt, hogy ezt az embert meghagytam az Opera igazgatói székében.

A kabinetfőnököknek is ez a véleménye, de óvakodik hogy közölje a miniszterrel; mert Numa már nem a hajdani kedélyes ember, aki maga mulatott legjobban nekibuzdulásain, s nem neheztelt a csipkelődés meg az intő tanácsok miatt. A Chambéryben tartott beszéd s még néhány más szónoki ügyeskedése a kabinet tényleges vezérévé emelte, kótyagos lett a magaslatól, az uralkodók légkörétől, amelyben a legszilárdabbak feje is megszédül; Numa megváltozott, ideges lett, ellentmondást nem tűrő és ingerlékeny.

Kárpitos ajtó nyílik, Rosalie lép be, látogató ruhában, hajviselete elegáns, alakját bő köpeny takarja. Arca derűs; finom vonásait öt hónap óta világítja meg ez a

derű: — Minisztertanácsod van ma? ... Jónapot, Méjean.

— Igen ... tanácsgyűlés ... ülés ... Minden!

— Én meg arra akartalak kérni, hogy kísérsz el anyához ... Ott ebédelek ... Hortense úgy örült volna.

— Sajnos, lehetetlen.

Megnézte az óráját:

— Tizenkettőkor Versailles-ban kell lennem.

— Jó, akkor megvárlak, és elviszlek a pályaudvarra.

A férfi habozott egy pillanatig, éppen csak egy pillanatig.

— Rendben van ... Csak aláírom ezt, és máris indulunk.

Míg ő írt, Rosalie halkán beszámolt Méjeannak Hortense egészségi állapotáról. A közelgő tél nincs jó hatással rá, az orvos nem engedi kijárni. Miért nem látogatja meg? Hortense-nak szüksége van valamennyi jó barátjára. Méjean csüggedt mozdulattal válaszolt: — O, én ...

— Igen ... igen ... Még nem hangzott el az utolsó szó. Az csak szeszély volt, bizonyosra veszem, hogy nem tart sokáig.

Rózsaszínben látta az egész világot, s azt szerette volna, ha mindenki olyan boldog, mint ő. Annyira teljesnek érezte boldogságát, hogy szinte babonásan hallgatott róla. Roumestan persze mindenütt eldicsekedett a nagy eseménnyel, a közömbösöknek és a bizalmas barátoknak ugyanazzal a komikus büszkélkedéssel adta elő: — A minisztérium gyerekének fogjuk hívni — s az ötlet úgy megnevettette, hogy még a könnye is kicsordult.

Mindazoknak, akik ismerték Roumestan kétlaki életét, s tudomásuk volt a másik háztartásban szemérmert-

len nyíltsággal folyó vendégeskedésekről, lakomákról, azoknak valóban érthetetlen ez az előzékeny, gyöngéd férj, aki könnybelábadt szemmel beszélt eljövendő apaságáról; oly jámboran hazudott, oly őszintén ömlengett, hogy tévútra vezette az emberek ítélőképességét, ha csak nem ismerték a délvidéki természet veszélyes bonyolultságát.

— Elkísérlek — mondta feleségének, mikor beültek a kocsiba.

— De ha várnak...?

— Annyi baj... majd megvárnak... Annál tovább leszünk együtt.

Szorosan belekarolt Rosalie-ba, s úgy bújt hozzá, mint egy kis gyerek:

— Látod, én csak itt érzem jól magam úgy istenigazában. A szelídséged megnyugtat, hidegvéred erőt önt belém... Ez a Cardaillac kihozott a sodromból... Nincs abban se erkölcs, se lelkiismeret...:

— Hát nem ismerted?

— Szégyen és gyalázat, ahogy az Operát vezeti!...

— Hát igaz, hogy Bachellery szerződtetése... Miért is egyeztél bele... Azon a lányon nincs egy természetes vonás: a hangja, a fiatalsága, a szempillája, semmi se valódi.

Numa érezte, hogy elpirul. A kicsike műszempilláit mostanában ő szokta felragasztani vaskos ujjáival. A mama megtanította erre a műveletre.

— Ki áll amögött a kis senki mögött?... A *Messenger* a napokban magasróljövő befolyást, titokzatos pártfogót emlegetett...:

— Sejtelmem sincs... Bizonyára Cardaillac.

Félrefordította fejét, hogy zavarát palástolja, aztán hirtelen elszörnyedve vetette magát hátra:

— Mi az? — kérdezte Rosalie, s kinézett a kocsi ablakán.

A revü hatalmas, riktó színű plakátjai a szürke, esős égbolt alatt különösen szembeszöktek, minden utcasarkon, a falak és a kerítések deszkájának minden üres helyén ott magaslott a trubadur óriási alakja; az énekest életképek keretezték, sárga, zöld, kék foltok, és egy okkerszínű tamburin. A Városláza épületállványait elzáró hosszú kerítés véges-végig tele volt ezzel az otromba, feltűnő reklámmal, s még a párizsi bábészcodók is meg-hökkenve nézegették.

— A hóhérom — mondta Roumestan komikus elkeseredéssel.

— Nem... az áldozatod — felelt rá Rosalie és hangjában szelíd szemrehányás volt. — És sajnos nem ő az egyetlen. Más is fellángolt a te lelkesedésedtől.

— Ki?

— Hortense.

És Rosalie elmondta férjének, hogy Hortense, bár titkolja, szerelmes a parasztlegénybe, ő bizonyos ebben, eleinte holmi szeszélynek tartotta a fellobbanást, de most már attól fél, hogy lelki eltorzulás, és nagyon nyugtalan miatta.

A miniszter felháborodott.

— Hallatlan!... Az a paraszt, az a fajankó!...

— Hortense a képzeletén, s főként a te történeteiden, a te meséiden keresztül látja, amelyeket nem bírt kellő méretek közé szorítani. Ez az egész hírverés, a nevetségesen riktó színek téged bosszantanak — de én örülök nekik. Azt remélem, hőse most olyan nevetségessé válik, előtte, hogy nem meri szeretni. Mert ha ez nem történik meg, nem is tudom, mi lesz velünk. Nem látod apa kétségbeesését... és magadat látod-e, mint a Valmajour

sógorát... Ó! Numa, szegény Numa... bolondítod az embereket, anélkül, hogy akarnád...:

Numa nem védekezett, dühös volt magára, arra az »átokverte délvidéki természetére«, amelyet nem bírt féken tartani.

— Tudod, ha mindig itt lennél mellettem, így, ahogy most, egészen szorosán, drága tanácsadóm, te szent oltalmam... Te csupa jószág, csupa szelídség, te vagy az egyetlen, aki megért és szeret engem.

És felesége kis kesztyűs kezét egészen közel emelte ajkához, s oly meggyőződéssel beszélt, hogy könnyek, igazi könnyek homályosították el a szemét. Az ömlen-gés után megkönnyebbült, melegség járta át, sokkal jobban érezte magát, s mikor megérkeztek a Royale térre, s ő gyengéd figyelmességek közepette lesegítette feleségét a kocsiból, vidám hangon — a lelkiismeretfurdalás-nak nyoma se volt benne — adta a kocsisnak az utasf-tást:

— London utca... Sebesen!

Rosalie lassan lépkedett, s fülét megütötte az utca-név. Kínos érzés fogta el. Nem gyanakodott senkire, de férje azt mondta neki, hogy a Saint-Lazare-pályaudvarra hajtat. A tettei és a szavai közt miért van mindig ellen-tét?...:

Mikor benyitott hűgához, megint csak nyugtalanság fogta el, észrevette, hogy megérkezése valami vitát szakított meg Hortense és Audiberte közt; a parasztlány arcán látszott, hogy csak úgy dül-fül mérgében, még a pántlika is remegett fúria-hajában. Rosalie jelenléte be-léfojtotta a szót; ez látszott a keményen összeszorított száján, ráncokba húzódo szemöldökén, de a fiatalasz-sony érdeklődésére, hogy mi újság, kénytelen volt fe-lelni, s lázas izgatottsággal beszélt a korcsolyarevüről,

meg hogy milyen előnyös szerződést kaptak. Aztán, elcsodálkozva, hogy Rosalie milyen egykedvűen veszi tudomásul, szinte pimasz hangon kérdezte:

— A kegyelmes asszony nem hallgatja meg a fivéremet? . . . Már csak azért is érdemes, hogy abban a szép ruhájában meglássa.

Paraszti szokíncsével leírta a kalpag formájától kezdve egészen a cipő felkunkorodó orráig, az egész nevetséges öltözéket, Hortense, szegény úgy érezte magát, mint a kínpadon, rá se mert nézni nővérére. Rosalie mentegőtőzött: állapota miatt nem jár színházba. S egyébként is vannak Párizsban bizonyos mulatóhelyek, ahová nem minden nő mehet el. Audiberte a szavába vágott:

— Engedelmet . . . Ha én elmegyek, elmehet más is . . . Én sose tettem rosszat, és megtartom, amit a valóság előír.

Felemelte a hangját, nyoma se volt benne régi féltékenységének, úgy beszélt, mint aki már jogokat szerzett ebben a házban. De Rosalie olyan jószívű, s anynyira felette áll ennek a tudatlannak; nem alázta volna ő meg Audiberte-et, s aztán a Numa felelőssége is eszébe jutott.

Szívének teljes meggyőző erejével, lelkének egész finomságával, az igazság fájó, de gyógyító szavaival igyekezett megértetni a parasztlánnyal, hogy öccsének nem volt sikere és nem is lesz soha ebben a könyörtelen Párizsban, s ahelyett, hogy folytatják ezt a megalázó küzdelmet s lesüllyednek a komédiásvilág alájára, jobban tennék, ha hazatérnének szülőföldjükre, és visszavásárolnák házukat, földjüket: a szükséges anyagiakat megkapják; a munkás falusi élet majd elfeledteti velük ennek a szerencsétlen útnak keserű csalódásait.

Audiberte szó nélkül hallgatta végig, csak Hortense-ra

lövellt gonosz, gúnyos tekintetet, mintha csak így akarná őt válaszára ösztökélni. Végül is, mikor látta, hogy Hortense hallgat, fagyos hangon kijelentette, hogy nem mennek haza, fivérének mindenfajta kötelezettsége van... igenis, mindenfajta... ezeket nem szakíthatja el. Aztán a szék karjáról levette nehéz, átnedvesedett köpönyegét, karjára dobta, és képmutató tiszteletadással köszönt el Rosalie-tól: — Isten áldja a kegyelmes aszszonyt... És köszönöm. — Ezzel kiment, Hortense kíséerte.

Az előszobában lehalkította hangját, hogy a cselédek meg ne hallják:

— Vasárnap este, ugyi?... Féltizenegykor, de biztosan.

S aztán sürgetve, szinte parancsolóan:

— Ezzel tartozik annak a szegény szerelmesének... Attul majd felbátorodik a szíve... Osztt nincs abban semmi veszedelem. Én gyövök el magáért. Én is hozom haza.

Hortense még habozott, a parasztlány szinte hangosan, már-már fenyegetően mondta:

— Hát — a jegyese, igen vagy nem?

— Elmegyek... el — felelt a fiatal lány megrémülve.

Mikor visszatért a szobába, Rosalie, látva szórakozottságát és szomorúságát, megkérdezte tőle:

— Mire gondolsz, drágám?... Most is a regényedet szövegeted... Azóta már ugyancsak előrehaladhatott — tette hozzá tréfálkozva és átkarolta a derekát.

— Igen, nagyon...

S egy kis csend után hozzátette: — De a végét, azt még nem látom. — Hangjában fojtott bánat volt.

Már nem szerette; talán sose szerette. Amíg megszé-

pftette a messzeség, és az a nemes fény, melyet a balsors árasztott a történelmi ősök sarjára, úgy érezte, ő az a férfi, aki számára rendeltetett. Büszke tettnek vélte, ha sorsát ahhoz láncolja, akit minden, a siker meg a támogatás is elhagyott. De ahogy hazatért, milyen könnyörtelen világossággal, micsoda rémülettel ismerte fel csalódását!

Mikor Audiberte első ízben náluk járt, megütközött a parasztlány szokatlan, túlságosan fesztelen, túlságosan bizalmaskodó modorán, a cinkos tekinteten, mely a sutogva mondott szavakat kísérte: — Ő elgyön értem... Csitt... Ne szóljon egy szót se róla!

Valmajour megjelenését Hortense elhamarkodottnak, nagyon is vakmerőnek találta, és különösen attól idegenkedett, hogy a fiatalember eljőjjön a szülei házába. De Audiberte, siettette az ügyet. És Hortense, mikor rárezett erre a ripacsra, aki átszellemült mozdulattal simította hátra haját, és festő vásznára kívánczó fején hol félrecapta, hol meg visszahúzta a provence-i nagyszélű kalapot, azonnal megértette, hogy tévedett: Valmajour még mindig szép volt, de igyekezett is, hogy annak lésék.

Ahelyett, hogy egy kissé alázatosan, mintegy bocsánatot kérne a nagylelkű felbuzdulásért, amit a leány iránta érzett, Valmajour diadalmas és öntelt hódítóként lépett fel, nem beszélt hozzá — igaz, nem is igen tudott volna mit mondani — s az előkelő párizsi nővel úgy viselkedett, mint ahogy a combette-i lányokhoz közeledett volna hasonló esetben, az udvarló baka mozdulatával átkarolta a derekát, és magához akarta húzni. Hortense testében-lelkében viszolyogva bontakozott ki az ölelésből, Valmajour megszeppenve és bambán állt ott, Audiberte pedig alaposan leszidta öccsét. Micsoda modor ez?

Ezt tanulta Párizsban, a Saint-Germain negyedben a hercegnéktől?

— Várd meg mán, amíg a feleséged lesz!

És Hortense-nak:

— Úgy szereti magát . . . Csak úgy ég a vére, no hát.

Ettől kezdve Valmajour, valahányszor nővééréért jött, kötelességének érezte, hogy olyan komor és végzetes arckifejezést öltön fel, mintha a *Tenger vár, Hadjoute lovag* című zenezámnak a keretdíszje lenne. Hortense talán meghatódott volna ettől, de a szegény fiú olyan nagy semmi volt. Az egész tudománya abból állt, hogy a filckalapját simítgatva az arisztokrata negyedbeli sikereiről, vagy a színészek vetélkedéséről beszélt. Egyszer egész álló óra hosszat a szép Mayol goromba modorát csempülte, aki nem gratulált neki egy koncert után, és egyre ezt ismételtette:

— Hát ilyen ember a maguk Mayolja! . . . Hászen nem valami udvarias ember a maguk Mayolja. — És Audiberte, az erénycsősz szigorúságával állandóan ellenőrizte a két befagyott szerelmest.

O, ha sejtette volna, hogy a végzetes tévedés nyomán milyen rémület, micsoda undor támadt Hortense lelkében.

— Hej, kis gyáva . . . kis gyáva — mondta neki néha Audiberte, s szeretni próbált, de a szemében düh lobogott, mert úgy látta, az ügy nagyon is húzódik, s azt hitte, hogy a fiatal lány fél szülei szemrehányásától, nem mer szembeszállni ellenkezésükkal. Pedig mindez nem tarthatta volna vissza ezt a nagylelkű és büszke lányt, ha igazán szerelmes, de hogyan mondhatjuk ki ezt a szót: szeretem, hogyan fegyverkezhetünk, hogyan gyűjthetünk erőt, hogyan harcolhatunk, ha szívünkben nincs igazi szerelem?

Es mégis, megígérte; de azért napról napra új követelésekkel gyötrik; most Audiberte a korcsolyarevü bemutatójára akarta elvinni mindenáron, a parasztlány arra számított, hogy a siker, az éljenek lelkesedése elsodorja a nehézségeket. S a szegény, fiatal leány hosszas ellenállás után végre is beleegyezett az esti elmenetelbe, pedig anyja előtt titokban kellett tartani, és hazudozással meg lealázó cinkossággal járt; beleegyezett félelemből, gyöngeségből, s talán azért is, mert azt remélte, hogy ott újra megejti az első látomás, megragadhatja a szétfoslott délilábót, és felgyújthatja a lángot, amely oly kétségbeejtően aludt ki.

XV. FEJEZET

A korcsolyarevü

Merre jár? . . . Hová megy? . . . A bérkocsi sokáig, nagyon sokáig robogott, Audiberte ott ült mellette, kezét fogta, bátorította, lázas hévvel beszélt hozzá . . . Ő nem nézett sehová, nem hallott semmit, s a kerekek zajába beleolvadó vékony, rikácsoló hang nyekergése éppen olyan értelmetlen volt, mint amilyen ismeretlennek és az erős belső felindulás lázától homályosnak tünnek az utcák, a körutak; a házak homlokszatai mintha nem olyanok lennének, mint máskor, mintha gyászokcsiból vagy esküvői hintóból látná . . .

A kocsi zökkent egyet, s megállott a fehér fényben fürdő járda előtt; az összeverődött sokaság nyüzsgő, fekete árnyai élesen rajzolódtak ki. A széles folyosó bejáratánál a pénztár, aztán egy piros bársonnyal bevont szárnyas ajtó, s már a teremben is vannak, ebben az óriási, boltozatos teremben; körbefutó emeletes padsorok, a magas, stukkódíszes falak egy anglikán templom képét idézik fel Hortense-ban, ahol egyszer végignézett egy esküvőt. Csakhogy itt tarkabarka plakátok borítják a falakat; parafa kalapokat, méret után készült férfingeket ajánlva négy és fél frankért, a divatüzletek reklámjai a tamburinos képével váltakoznak, s a színlap-árusok jellegzetes sipító, nyújtott kiabálásukkal kínálgatják az életrajzát a fülsiketítő lármában; a teremben rajzó tömeg morájába belevegyül az angol tekeasztalok posztóján pergő bűgőcsigák zúgása, a pincéreket, meg a felszolgáló lányokat hívó kiabálások, a terem végéből áramló zenehangokat időnként hazafias kurjongatás szakadatlan nyikorgása uralkodik; oszlopos korláttal szegélyezett nagy, aszfaltos térségen görögnek ide-oda, cilinderek és a direktórium divatját idéző kalapok gyűrűjében.

Hortense szorongva, kábultan, fátyla alatt hol elsápadva, hol elpirulva megy Audiberte nyomában, nehezen bírja követni, mert kis kerek asztalok között kell ide-oda kanyarogni, az asztalokra könyökölve unott arcú cigarettázó nők ülnek kettesével, felhúzott térdrel és isznak. A fal mentén büféasztalok, mögöttük egy-egy festett szemű lány áll, szájuk vérvörös, fényes, és kócos acélfekete, vagy vörös hajuk huncutkával kunkorodik homlokukra. S valamennyinek kendőzött a teste, a festett fehérséget vagy feketeséget, a kipirosított mosolyt ott

látni mindegyiken, mintha csak az éjszaka sápadt lányainak ez lenne a libériája.

Izonyú az is, ahogy a lassan sétálgató férfiak durván és szemtelenül tolonganak az asztalok közt, szivarjukból vastag füstfelhőt eregetnek; visszataszító alku ez, ahogy egészen közel mennek a nőkhöz, hogy jól szemügyre vehessék a kirakat áruit.

És a vásári képet csak fokozta a mindenféle nemzeti-ségű és nyelvű közönség, hotellakók, akik előző este érkeztek meg, s most itt vannak útiöltözetben, skótsapkában, csikos zakóban, a zsinórozás még nyirkos a La Manche ködétől, a muszkabunda a fagytól szinte megkeményedett; hosszú fekete szakállak, dölyfös arcok a Spree folyó vidékéről, fennhéjzásuk mögül mohó faunvigyorgás és állati falánkság leselkedik elő; török fezek gallértalan redingotok felett, estélyi ruhás négerék, bőrük fénylik, mint cylinderük selyme, kifogástalan külsejű filigrán kis japániak európai ruhában, mint megannyi divatrajz.

— En Istenem, be rusnya! — tört fel Audiberte-ből, ahogy elmentek egy komoly képű, kékruhás, hosszú copfos kínai mellett. Később megállott és oldalba bökte társnőjét: — Nini, menyasszony! — mutatta. Fehéruhás nő omlott el két széken, az egyikre ezüstsarkú fehér szaténcipellős lábát fekteti, ruhadereka nyitva, uszálya a földet söpri, kis csipkekendővel borított hajában narancsvirágok. Néhány szó felvilágosította a narancsvirágok viselőjéről, s a provence-i lány felháborodva mondta: — Hát ez amolyan rosszféle, tudja!... — S hogy Hortense ne is lássa ezt az erkölcstelen példát, gyorsan elvonszolta a terem közepe felé, ahol egy bekerített részen, a háttérben, akárcsak a templomban a szentély — a színpad emelkedett, s a faldíszek közötti kis kerek ablakok-

ból az időnként kihagyó villanyfény úgy hullott rá, mint a szentképeken a Mennyei Atya szeméből sugárzó világoosság.

Az állóhelyek megbotránkoztató durva zsvivaja után itt meg lehetett pihenni. A zsöllyékben kispolgárok, környékbeli kereskedők. Nő kevés volt. Az ember azt hihetette volna, hogy színházban ül, ha nem kavarog egyre az a szörnyű lárma, amelyet váltig túlharsogott a korszolyák egyenletes, őrjítő görgése az aszfalton, még a zenekar réztányérjai és dobjai is belevesztek ebbe a kattogó lármába, amelyből csak az élőképek mozdulatai váltak ki.

A függöny éppen most gördült le, egy hazafias jelenetet adtak, szerepelt benne a keménypapírból készült óriási belfort-i oroslán, körülötte az összeomlott bástyafalakon diadalittasan feszítő katonák, akik sapkájukat puskáik szuronyára tűzték, s taktusban kísérték a Marseillaise-t, melynek dallamát nem lehetett hallani. Ez a tűz, ez az őrjengő újjongás fellelkesítette a provence-i parasztlányt, szeme kidülledt a gyönyörűségtől, s miközben leültette Hortense-t odaszólt neki:

— Jó helyen vagyunk itt, ugyi? No vesse mán fel a fátylát... ne reszkessen úgy... hisz maga reszket... Én mellettem nem kell félni.

Hortense nem felelt, tudatában egyre ott kísértett az az iszonyatos séta, amely őt is belesodorta a sápadt maszkok tömegébe. S most ismét ott látta maga előtt; szemközt vele két visszataszító, vérvörösszájú bohóc arc fintorgott; trikóba voltak bújtatva, kezükben csengettyű, s miközben ráncigálták egymást és bukfenceztek, a *Márta** egy dallamát játszották el rajta: valóságos gnóm-

* Flotow angol zeneszerző operája (1847).

zene volt ez, idéttlen és nyekergő, jól beleillett a görkorcsolyarevü bábeli zúrzavarába. Aztán újra legördült a függöny, Audiberte tízszer is felállt és leült, pártáját igazgatta, s aztán ahogy a műsort olvasta, felkiáltott: — A Cordoue-hegy... a tücskök... a farandole... No, kezdődik mán!

A függöny felhúzódott, s a hátsó díszleten lilás dombot lehetett látni, s rajta félig várkastély-, félig mecset-szerű furcsa fehér épületeket, amelyekből minaretek szökkentek fel, teraszok nyúltak ki, volt rajta boltív, csipkés oromzat és rostélyos ablak, s a tornyok tövében aloé és pálmafák cinkből; az egész látványosságra nyersen kék ég borult. Párizs peremrészében, az úgazdagok villái közt találni ilyen nevetségesen torz építkezést. És mégis, bár a kakukkfűvel borított lankák színe olyan rikitó, s a Cordoue-hegyre forróégövi növények tévedtek, Hortense-t zavart megindulás fogta el a táj láttára; emlékeit keltették életre, s az a török mecsetféle ott, a vörösbe játszó rózsaszínű hegy tetején, ez az újjáépített várkastély, mintha az ő álmai megvalósulása lenne, de groteszk alakban, nyomasztóan, mikor már az álom a lidércnyomás határán van. A zenekar rázendített, fényjel villant fel, és testhez tapadó, smaragdszínű selyemtrikóban szitakötőnek öltözött lányok libbentek be, hártás, hosszú szárnyaikat lebegtették, és nyikorgó kereplőket himbáltak.

— Ezek csak tücskök — mondta méltatlankodva Audiberte.

De azok már felsorakoztak félkör alakban, s úgy hatottak, mint egy tengerszínű holdsarló, kereplőik hangja most tisztán hallatszott, mert a görkorcsolya zörgése elcsendesedett, s a járkálók zszibongása is elhallgatott néhány pillanatra, a mindenféle kalpagot viselő fejek egy-

máshoz simultak, egymásra hajoltak, s úgy bámultak. A Hortense szívét összeszorító szomorúság nőttön-nőtt, amint hallotta közeledni, először csak a távolból, hal-
kan szűrődve, majd egyre erősödve a tamburin tompa pörgését.

Legszívesebben elmenekült volna, hogy ne lássa azt, ami mindjárt következik. Most a furulya is eregetni kezdte vékony dallamait, ütemes lépések verték a talajszínű szőnyeg porát, s megindult a farandole: tarkabarka ruhák összevisszasága, rikító, kurta szoknyák, arannyal szegélyezett piros harisnyák, flitteres mellények, olaszos meg bretagne-i főkötők, aranypénzzel díszített párták, selyemkeszkenők — ahogy az igazi népviseletet nagyvonalúan lefitymáló párizsi ízlés összeálította. S a táncolók mögött szabályos lépésekkel, egyik térdével időnként félrelökve az arannyal bevont tamburint, a falragaszok nagy trubadurja közeledett, szűk, felemásszínű nadrágban, egyik szára sárga és kék cipőben végződött, másik meg kék s a lábán sárga cipő, puffos selyemujjast visel, és csipkézett szélű bársonykalpagot, arca a festék alatt is barna, de jóformán csak a magyaronan hegyesre pödört nagy bajuszt lehet belőle látni.

— O! — kiáltott fel Audiberte az elragadtatás lázában.

A farandole felsorakozott a színpad két oldalán a nagy szárnyú tücskök elé, a szín közepén a trubadur most egymaga állt, magabiztosan és hetykén köszöntötte a közönséget az Örökkévaló ráirányuló tekintete alatt, amely csillogó fényzuzmarával szórta be mellényét. Felzendült a szerenád, falusias, vékony hangon, s csak nagynehezen ért el a rivalda lámpájáig, ott egy kis lendületet vett, s egy pillanatra a mennyezetről lecsüggő zászlókat is meglibbentette, odaverődött a hatalmas terem oszlopaihoz, s aztán visszahullott az unalom esődjébe. A

közönség csak nézte, értetlenül. Valmajour másik dal-lamba kezdett, ezt már az első ütemek után nevetés és zaj fogadta, oda is kiáltoztak neki. Audiberte megfogta Hortense kezét.

— Az inytrikka... Figyelem!

Az intrika mindössze néhány — Csitt!-ből... Hango-sabban!-ből, vagy gúnyos megjegyzésekből állott. Egy rekedt női hang odasüvítette a mesterkélt arcot vágó Valmajournak:

— Vége lesz már, te tudós nyúl?

S aztán újra elkezdődött a görkorcsolyák és a tekék zakatolása, és a zajongó kufárkodás lármája elnyomta a furulya meg a tamburin hangját, amelyen a trubadur makacsul végigjátszotta a szerenádot. Aztán meghajolt, előrement egészen a rivaldáig, s az a rejtett helyről sugárzó fény minden lépését követte. Lehetett látni, hogy szája mozog, s néhány szót dadog:

— Eszembe jutott egy éccaka... háromlyukú furu-lya... A jó Isten madara...

Aztán kétségbeesett mozdulatot tett kezével, a zene- kar megértette, ez volt a jel, hogy kezdődik a balett, a tücskök és a hurik egymásbafogózva kecses testtartással hullámzó és szemérmetlen táncot lejtettek, s a bengáli fény szívárványos pásztákban hullott le, egészen a tru- badur hegyes cipőjéig, aki ősei várkastélya előtt a dicső- ség ragyogásában verte tamburinját...

Ez Hortense regényel Ezt csinálta belőle Párizs.

Szobájában a régi falióra egyet ütött, Hortense felkelt a kis pamlagról, amelyre megsemmisülve dőlt le, mikor hazaérkezett, körülnézett ebben a kedves, tisztaságot sugárzó szobában, ahol oly megnyugtató a hamvadó tűz langyossága és a pislákoló lámpa.

— Mít csinálok én itt? Miért nem feküdtem le?

Nem emlékezett semmire, összetört volt, halálra sebzett, s a feje úgy zakatolt, hogy halántéka is lüktetett belé. Két lépést tett, észrevette, hogy kalapja, kabátja rajta van, s egyszerre minden eszébe jutott. A távozás onnan, amikor a függöny már legördült, ahogy keresztülvágtak azon az undorító vásáron, mely az előadás vége felé még szemérmetlenebbé vált, az egyik büfé pultja előtt részeg bukmékerek verekedtek, orcátlan, sutogó hangok pénzt ígértek, a kijáratnál Audiberte veszekedni kezdett, mindenáron azt akarta, hogy gratuláljon öccsének, a fiákerben dühöngött, sértésekkel halmozta el, majd meghunyászkodott, és kezét csókolgatva kért bocsánatot; mindez ott kóválygott zavarosan az emlékezetében, a bohócok bukfenceivel, a csengők, a cimbalmok, a kereplők lármájával, meg a nevetséges trubadur körül villózó sokszínű fénnel együtt, a trubadurral együtt, akinek ő odaadta a szívét. Ettől a gondolattól testi undor fogta el.

— Nem, soha, soha... Inkább meghalok!

S hirtelen, a szemközi tükörben beesett arcú kísértet látott, a keskeny vállak fázósan húzódtak össze. Egy kissé hasonlított hozzá, de még inkább az anhalti hercegnéhez, akinek betegségét valamennyi végzetes tünetével együtt olyan szánakozó kíváncsisággal írta le Arvillard-ban, aki a tél elején, most nemrég halt meg.

— Lám!... Lám!...

Előrehajolt, még közelebb ment, s eszébe jutott, hogy milyen érthetetlenül gyöngéd és jó volt ott mindenki hozzá, anyja félelme, az öreg Bouchereau doktor elérzékenyülése, amikor ő elutazott, s mindent megértett. Most már látja a regény végét... Magától jött... Elég sokáig kereste.

XVI. FEJEZET

Délvidéki drucikkek

— A kisasszony nagyon beteg... Senkit sem fogadlatunk.

Tíz nap óta tizedszer hallja Audiberte ugyanezt a választ. Mozdulatlanul állt a vastag, boltíves, verőkalapácsos kapu előtt — csak a Royale tér oszlopsorai alatt látni még ilyeneket — ez a zárt kapu mintha végérvényesen kirekesztené őt a Le Quesnoy-ék ódon házából.

— Jó, jó — mondta... — én többet nem gyövök ide vissza... Majd ők fognak engem hívni.

Izgatottan vágott neki ennek a mozgalmas kereskedőnegyednek, ahol a kötegekbe csomagolt áruval, hordókkal, zörgő, hajló vasrudakkal megrakott teherkocsik útját a kapuk alá begörgő targoncák keresztelték, az udvarok mélyén ládákat szögeztek. De a parasztlány nem is hallotta ezt a pokoli lármát, a munka kattogó ütemét, amely a magas házak legfelső emeletét is megremegtette, hiszen gonosz fejében még nagyobb zajjal ütköztek egymásnak az erőszakos gondolatok, akarata még nagyobb erővel csapódott neki az előtte álló akadálynak. Csak ment, s a fáradságot nem is érezte, a Marais negyedtől egészen az Abbaye-Montmartre utcáig gyalogolt, hogy az omnibuszköltséget megtakarítsa.

Nemrég vetődtek ide, előzetesen gyors iramban vándoroltak egyik helyről a másikra, szállókba, bútorozott szobákba, de a tamburin miatt mindenünnen kitették a szűrüket; egy új házba költöztek, ahol a nemrég felhú-

zott falaknak megfelelő bért fizettek a lakók, egy csomó kéteshírű alak, testükből élő nők, mindenféle bohémnép-ség, ügynökök; effajta kalandorcsaládokat láthatni a kikötőkben, a szállók teraszain lebzselnek a hajók megérkezése és indulása közti időben, lesik, hogy az ár mit hoz nekik. Itt a szerencsére vadásznak. Valmajouréknak bizony sok volt a házbér, különösen most, hogy a korszolyarevü megbukott, s nekik bélyeges papíron kellett követelni a néhány fellépés díját. De ebben az újonnan festett hodályban, amelynek kapuja a lakók különféle, bevallhatatlan foglalkozása miatt éjjel-nappal nyitva volt, ahol mindig folyt valami veszekedés, csetepaté, a tamburin senkit sem zavart. Csak a tamburinos volt megzavarodva. A reklám, a falragaszok, a testhezálló felemás nadrág meg a szép bajusz nagy pusztítást vitt végbe a revü hölgyei között, akik nem olyan rátartiak, mint az a nebáncsvirág. Megismerkedett batignolles-i színészekkel, zenés kávéházak énekeseivel, egy csinos kis társasággal, amely a Rouchechouart körúton egy lebuiban, a *Szalmakalapban* szokott összeverődni.

A *Szalmakalapban* züllött semmittevésben telt el az idő, kártyáztak, söröztek, elesámcsogtak a kis színházak pletykáin, udvaroltak a magukfajta nőknek; ez a hely valósággal ellensége, réme volt Audiberte-nek, vad düh-rohamokat váltott ki belőle; a két férfi meglapulva szenvedte végig a kitéréseket, mintha csak egy trópusi vihar zúdult volna rájuk, de mikor kettesben maradtak, átkozták zöldszoknyás zsarnokukat, s az iskolás gyerekek és a cselédek titkolózó, gyűlölködő hangján beszéltek róla: — Mit mondott neked...? Mennyit adott? — s mindketten egyetértve osontak el hazulról, mihelyt Audiberte kitette a lábát. Audiberte tudta ezt, vigyázott rájuk, sitelve intézte el a dolgát a városban, hogy hamarább ha-

zaérhessen, s mivel ezen a napon már reggel elment otthonról, ugyancsak igyekezett vissza. A lépcsőn felfelé menet megállott egy pillanatra, s hogy nem hallotta sem a tilinkót, sem a tamburint, felkiáltott:

— Hej, a senkiházi... Már megint a *Szalmakalap*-ban van.

De ahogy belépett, az apja elébe szaladt, és beléfojtotta a kirobbanást.

— Ne ordítozz...! Látogatód érkezett... Egy úr a minisztériumból.

Az úr a szalonban várakozott; mert ezekben a szabványépületekben minden emelet egyforma, s így nekik is volt egy virágos mintájú, édeskés szalonjuk, amely fölvert tojáshabra emlékeztetett, és a parasztlány nagyon büszke volt rá. Méjean szánakozva nézegette az éles világításban a függönytelen ablakú, fogorvosi várószobákhoz hasonlító teremben azt a néhány provençei bútort, a pohárszéket, a dagasztó teknőt, a kenyeres kosarat, amelyek a sok utazásban és költözködésben megrongálódtak; e falusi tárgyak pora rászállt az aranyozásra, és a felragasztott tapétákra. Audiberte gőgös és tiszta arca, vasárnapi, szalagos fejdíszre, amely szintén oly idegen volt ebben az ötödik emeleti párizsi lakásban, még csak növelte szánalmát Roumestan áldozatai iránt, és barátságos szavakkal hozzáfogott, hogy megmagyarázza látogatása célját. A miniszter meg akarja kímélni Valmajourékat az újabb csalódásoktól, melyekért bizonyos mértékben felelősnek érzi magát, s ötezer frankot küld nekik kárpótlásul, az ideköltözésért, s hogy hazatérhessenek... Pénztárcájából kihúzta a bankjegyeket és rátette a diófából készült régi dagasztó teknőre.

— Akkor hát el kell menni? — kérdezte a parasztlány elgondolkozva, mozdulatlanul.

— A miniszter úrnak az az óhaja, hogy minél előbb... Szeretné, ha ismét otthon lennének boldogan, mint azelőtt.

Az idősb Valmajour rásandított a bankókra:

— En úgy látom, hogy ez okos dolog... Hát te, mit szólsz hozzá?

Nem szólt semmit, várta a folytatást, amelyre Méjean pénztárcáját gyűrögetve, szemlátomást készülődött: — És ehhez az ötezer frankhoz hozzáteszünk még ötöt, hogy visszakapjuk... hogy visszakapjuk...

Fojtogatta a felindulás. Milyen gyötrelmes feladatot bízott rá Rosalie. Ó, néha ugyancsak nagy árat fizetünk azért, mert nyugodt és erős embernek tartanak bennünket, sokkal többet követelnek tőlünk, mint mástól... Gyorsan befejezte a mondatot: — Le Quesnoy kisasszony fényképét.

— No, végre valahára!... Hogy megmondta... A fénykép!... Tudom én azt jól, a teremtésit! — S minden szónál rántott egyet a fején. — Hát azt hiszi az úr, azért bolondítottak minket ide az ország végéről, meg azért ígérték fűt-fát, pedig mi semmit se kértünk, hogy most elzavarjanak, mint a kutyát, amelyik minden zugba odapiszkit?... Vegye vissza a pénzét!... Mi bizony nem megyünk innen el, megmondhatja nekik, és a fényképet se kapják vissza... Ez felér nekünk egy írással... Itt őrzöm, ni, a tarsolyomban... Sose adom ki a kezemből, és megmutatom Párizsban mindenhol, azt is, ami rá van írva, hadd tudja meg az egész világ, hogy Roumestan meg az egész családja hazugok... hazugok...

Tajtékozott a dühtől.

— Le Quesnoy kisasszony nagyon beteg — mondta Méjean komoran,

— Ajaj!...

— ...Elutazik Párizsból, s valószínű, hogy nem is tér már többé vissza... élve.

Audiberte nem felelt, de az a hangtalan nevetés a szemében, az a könyörtelen *nem*, amelyet a kis hegyes pártá alatt domborodó konok és alacsony homlokáról lehetett leolvasni, világosan kifejezte a hajthatatlan viszszaütést. Méjean egy pillanatra kísértésbe jött, hogy rárohanjon és letépje övéről a színes vászontarsolyt, s elfusson vele. De fékezte magát, kérlelni próbálta, mindhiába, végül belőle is kitört a düh: — Megbánja még! — mondta, s Valmajour apó legnagyobb sajnálatára távozott.

— Gondold meg magad, te lány... Még valami bajt zúdítasz ránk.

— Nem én... Nekik gyűlik meg a bajuk velünk... Elmegyek Guilloche-hoz.

Guilloche Jogi Irodája.

A szemközti ajtóra kiszögeezett elsárgult kartonlap mögött lakott az a szörnyű ember, aki érdekeket képviselt, s akinek, mint a többi hozzá hasonlóknak, egész berendezése egy hatalmas irattáskából állt; kötegszámra lapulnak benne a szennyes történetek, üres papírlapok a besúgásra és zsarolásra, pástétommaradék, álszakáll, sőt néha kalapács is, amellyel agyonverik a tejesasszonyt, mint ahogy egy nemrég lezajlott bűnperből kiderült. Ez a Párizsban oly gyakori figura nem érdemelné meg, hogy akár egy sorral is megemlékezzenek róla, ha a nevezett Guilloche, akinek már a neve is jelezte ezernyi apró ráncától barázdált képét, ki nem bővíti mesterségét egy új és nem mindennapi üzletággal: elvállalta a diákok házi feladatainak elkészítését. Tanítás után írnoka, egy

szegény ördög, összegyűjtötte a büntetési feladatokat, és késő éjszakáig másolta az *Aeneis*-t, vagy a görög ige-
ragozást. Mikor nem volt írnok, Guilloche, aki bacca-
lareatussal rendelkezett, önmagát fogta be erre az ere-
deti munkára, amely jó hasznot hajtott neki.

Mikor Guilloche megismerte az ügyet, kijelentette,
hogy kitűnő. A minisztert meg fogják idéztetni, és rá-
szabadítják a lapokat; a fénykép egymagában aranybá-
nya. De idő kell hozzá, utánajárás, Guilloche előleget
kért, mégpedig csengő pénzben, mert a Puyfourcat-féle
örökséget délibábnak tartotta. Mindez végképp elkeserí-
tette a parasztlány kapzsiságát, pedig már az amúgy is
kemény próbákon esett át, kivált, amióta Valmajour,
akit az első télen gyakran szerepeltettek a szalonokban,
az idén teljesen kikopott a Saint-Germain negyedből.

— Nem baj!... elmegyek dolgozni, bejáromónek! —
S az arles-i pártás kis erélyesség sürgött forgott a nagy
épületben, le, s fel szaladgált a lépcsőkön, s emeletről
emeletre terjesztette a miniszterrel való történetet, in-
dulatba jött, rikoltozott, ugrált, s aztán hirtelen titok-
zatosra vált, s így folytatta: — Aztán a fénykép... —
És gyors, alattomos pillantással, mint a pornográfkép-
árusok a lebujsokban, akiktől a vén kéjencek trikós ké-
pet kérnek, megmutatta a holmit.

— Csinos lány, meg kell hagyni!... Azt is elolvasta,
amit aláírt?

Ezek a jelenetek kéteshírű helyeken ismétlődtek meg,
a görkoresolyázó lányoknál, vagy a *Szalmakalap* vendé-
geinél, akiket ő előkelően Malvina asszonynak, Héloïse
asszonynak nevezett, mert bársonyruhájuk, szalaggal sze-
gélyezett ingük, mesterségük e kellékei nagy tiszteletet
ébresztettek benne, s eszébe se jutott azzal törődni, hogy
mi is ez a mesterség. És a kedves, finom és gyöngéd fia-

tal leány arcképe így járt kézről kézre, e szennyes és kíváncsi bírálók között; részekre szedték, nevetgélve olvasták a naiv vallomást, míg végül Audiberte visszavette tulajdonát, bedugta a pénzes zacskójába, és a madzagot dühödtt, fojtogató mozdulattal rántotta meg.

— Ezzel aztán a markunkban vannak.

Es már szaladt is a törvény emberéhez: végrehajtást kért a görkorcsolya revü, Cardaillac, Roumestan ellen, s mivel veszekedő kedvét még ez sem csillapította, gyakran összerúgott a házmesterekkel ugyancsak a tamburinozás miatt; a tamburin-kérdés végül is úgy oldódott meg, hogy Valmajourt száműzték egy borpincébe, ahol a trombita hangja a bírkózás és boxolás dobbanásaival váltakozott. A pincében óraszámra fizetett gázláng fényénél, sápadtan, magányosan, mint a rab, gyakorolt hosszasan a tamburinos, nézegette a spárgatalpú cipőket, a szarvasbőr kesztyűket, a falra aggatott rézkürtöket, s furulyájából olyan dallamokat eregetett fel az utcára, mint a pékműhely tücskének panaszos, éles ciripelése.

Egy napon Audiberte-et beidézték a kerületi rendőrbiztoshoz. Gyorsan odasietett, mert meg volt győződve, hogy Puyfourcat unokabátyja örökségéről van szó; mosolyogva, pártás fejét begyesen tartva lépett be, és egy negyedóra múlva feldúltan — a parasztasszonyok esnek ilyen rettenésbe a zsandártól — somfordált ki a rendőrbiztostól, aki már az első mondatok után visszaadatta vele az arcképet, és aláíratta a tízezer frankról szóló elismervényt, amelynek ellenében minden pereskedésről lemond. De az elutazásról Audiberte hallani sem akart, makacsul bízott öccse tehetségében, lelkébe mindörökre belevésődött a hintók hosszú sorának káprázatos látványja a minisztérium kivilágított udvarán.

Mikor hazatért, közölte az emberekkel, akik jobban

be voltak gyulladva, mint ő, hogy arról a dolgról nem szabad többet beszélni; de a pénzről hallgatott. Guilloche valahogy megszimatolta a pénzt, és minden eszközt igénybevett, hogy a maga sápját leszedje, s mivel eddig még alig kapott valami fizetséget, szörnyen megnehezelt Valmajourékra.

— No — mondta egy reggel Audiberte-nek, aki a lép-
csőházban öccse ünneplő ruháját kékélgette; Valmajour
még ágyban volt. — No, most már aztán meg lehetnek
elégedve... Végre meghalt.

— Ki?

— Puyfourcat unokabátya... Az újságban áll!...

Audiberte felsikoltott, beszaladt a lakásba, és sírásba
csukló hangon szólította a két férfit:

— Apám!... Ücsém!... Gyorsan... Az örökség!

Felindultan, lihegve álltak körül az alattomos Guil-
loche-t, az kinyitotta a hivatalos közlönyt, s nagyon
lassan olvasta:

*A kincstári vagyionkezelőség megkeresésére a mosta-
ganemi bíróság 1876. október 1-én a következő hagyaté-
kok kihirdetését és közzétételét rendelte el... Papeline
(Louis) napszámos... — Ez nem ő... Puyfourcat (Do-
sitheus)...*

— Ő az — mondta Audiberte.

Idősb Valmajour úgy érezte, kötelessége a szemét
törülgetni.

— Ejnye!... szegény Dositheus.

— *Puyfourcat, elhalálozott Mostaganemben 1874. ja-
nuár 14-én, született Valmajourban (Aps közigazgatási
kerület),...*

Audiberte türelmetlenül közbevágott:

— Mennyit hagyott?

— Három frank, harmincöt centime-ot! — kurjantotta

Guilloche; otthagya nekik a közlőnyt, hogy saját szemükkel győződhesse meg csalódásukról, hahotázása emeletről emeletre terjedt, le, egészen az utcára; s a Montmartre, ahol a Valmajourék legendája szájról szájra járt, rajtuk mulatott.

Három frank, harmincöt centime a Puyfourcat-örökség! Audiberte úgy tett, mintha ő nevetne rajta a legjobban, de iszonyatos bosszúvágya Roumestanék ellen csak nőtt, őket okolta minden bajukért, s kereste az utat, a módot, a fegyvert a megtorlásra.

Valmajour papa furcsán viselkedett e szerencsétlenségek közepette. Míg leányát csak úgy emésztette a munka és a düh, a rab pedig a pincében sorvadozott, ő virágos jókedvvel, gondtalanul élte napjait, fia iránti szakmai féltékenysége elmúlt — mintha csak valami nyugalmas otthont talált volna valahol távol a családjától. Mihelyst az ebéd utolsó falatját lenyelte, már elfüstölgött, s néha, amikor ruháját kefélte, egy aszalt füge, cukorka vagy egyéb nyalánkság pottyant ki a zsebéből; az öreg dűnyögött valamit arról, hogyan jutott az édességekhez:

— Találkozott az utcán egy földijükkel, majd eljön ide látogatóba.

Audiberte a fejét ingatta:

— Hej! Ha utánad megyek!...

Az volt az igazság, hogy az öreg, mikor Párizs utcáin kóborolt, a Saint-Denis negyedben felfedezett egy nagy csemegeüzletet; a címtábla, meg az élénkszíű gyümölcsökkel, a préselt ezüstpapírba csomagolt árukkal teli kirakat — harsány színeivel olyan hívogató a párizsi ködben — becsábította az öreget. Az üzletet, amelynek állandó látogatója lett, jól ismerték a Párizsban élő délfranciák. Cégérén ez állt:

Délvidéki árucikkek.

Ez a felirat tökéletesen megfelelt a valóságnak.

Ebben a boltban tősgyökeres délvidéki minden: a tulajdonosok, Mèfre úr meg a felesége, a zsiros délvidék e két hamisítatlan provence-i terméke, parázsló szemük, Roumestan-módra hajlott sasorruk, kiejtésük, kifejezéseitek, az a lármás mód, ahogy az embereket üdvözlik, még maguk a segédek is, akik mind bizalmaskodók és tegeznek a tulajdonost, s az *r* betűket ropogtatva fesztelesen kiabálnak át a kasszához: — Mondd csak, Mèfre, hová tetted már a kolbászt? — Délvidékiek a nyafkarászó és maszatos kis Mèfre-ek, akiket minden pillanatban azzal fenyegetnek, hogy kihásítják a belüket, elevenen megnyúzzák, miszlikbe vágják őket, de akik azért mégis minden nyitott hordóba belenyúlnak. És azok a hadonászó vevők, akik két óra hosszat fecsegnek, amíg egy-két souért süteményt vásárolnak, s körbe ülnék a székekre, megvitatva, hogy vajon a fokhagymás vagy borsos hurkát illeti-e az elsőbbség; lármás beszélgetésük tele van a Portal néni-féle fordulatokkal: *Nem úgy van ám, legalábbis, ugyan már, sőt, ellenkezőleg* — közben pedig egy újrifestett reverendát viselő tisztelendő, a tulajdonosék jó barátja alkudozik a szózott halra, a legyek pedig a gyümölcs, a cukorkák és a szinte keleties jellegű sütemények miatt még télen is ott zümmögnek tömegestül a meleg boltban. S ha egy párizsi történetesen betéved az üzletbe és bosszankodik a piszmozó kiszolgálás meg az elárusítók szórakozott közönye miatt, akik átbeszélgetnek egymáshoz a pultok mellől, s közben nem a kívánt mennyiséget mérik le, vagy rosszul csomagolnak — milyen hamisítatlan honi kiejtéssel utasítják rendre:

— Hát ha annyira sietős a dolga, ott az ajtó, nyitva van, a villanyos meg ott megy ni, ráülhet,

Földieinek ez a köre tárt karokkal fogadta Valmajour apót, Mèfre meg a felesége emlékeztek rá a beaucaire-i vásárból, mikor a tamburinosok versenyén játszott. A beaucaire-i vásár már megszűnt, csak a neve él, de az idős délvidékieket úgy köti össze, mint valami szabadkőművesség. Délvidéken ez volt a minden esztendőben megisméltendő tündérajáték, a leszorított életű emberek szórakozása; előzetesen sokáig készülődtek rá, s utána még hosszú ideig beszéltek róla. Az asszonynak meg a gyerekeknek jutalmul ígérték, hogy elviszik őket a vásárba, s ha valami ok miatt mégis otthon kellett maradniok, az apa, mikor hazaért, spanyol csipkét meg játékot halászott elő a csomag mélyéről. A beaucaire-i vásár — a kereskedés ürügye alatt — kétheti vagy egyhónapi szabadságot jelentett, vidám, gondtalan életet, akár a sátoros cigányoké. Hol itt, hol ott töltötték az éjszakát, helybeliek lakásán, üzletekben, pultokon, az utcán, szekerek ponyvái alatt a csillagos, meleg júliusi sötétségben.

És az adás-vétel nem az unalmas boltokban folyt, hanem ingujjban, ebéd közben, vagy a kapu előtt, a rhóneparti réten sorakozó bokrok közt. S maga a folyó is egy hatalmas, mozgó tábor volt, hullámain mindenféle hajók ringtak, latin vitorlájú lahut-k, amelyek Arles-ből, Marseille-ből, Barcelonából, a Baleári szigetekről jöttek és bor-, szardella-, parafa-, narancsrakományt hoztak, felhúzott zászlóikat meg a nevüket hirdető széles vászoncsíkokat csak úgy verdeste a friss szél, s tükörképüket látni lehetett a sebes vízben. És az a zsvaj; spanyolok, szárdok, hosszú tunikás, hímzett papucset viselő görögök, prémes sapkájú örmények, zsinóros dolmányú, bő, szürke bugyogós törökök, legyezővel a kezükben, ez a tarka-barka tömeg, csak úgy tolong a lacikonyhákban, a gyerekjátékok, botok, esernyők, ötvösáruk, az illatosított

füstölő pasztillák pultjai előtt. És aztán az úgynevezett »szép vasárnap«, a vásár megnyitása utáni első vasárnap; a jókedvű lakomák a rakparton, a hajókon, a híres »trattoriákban« a Szőlőskertben, a Nagy Kertben, meg a Thibaut Kávéházban — aki csak egyszer is látta, élete végéig vágyakozva emlékezik rá vissza.

Méfre-éknél otthonosan érzi magát az ember, egy kissé olyanformán, mint a beaucaire-i vásárban; a festői rendetlenségű bolt valóban hasonlít is a déli termékek hevenyészett, vidékies kafarnaumához:* aranyszínű kukoricaliszttal repedésig tömött zsákok, aztán van itt bőviben nagyszerű szárazborsó, kemény, mint a sörét, meg gesztenye, ráncos és poros, mint a rózsét cipelő öregasszony aszott kis arca, előételnek való zöld és fekete befőzött olajbogyóval teli edények, gyümölcsízű vörös olajjal teli kannák; a dinnyehéjből, fűgéből, birsalmából, a gyümölcs vásár poshadó maradékaiból ketyvasztott apsi lekvár pedig hordókban áll. Fent a polcon, a sózott húsfélék meg az üveges és a dobozos konzerváruk közt ott találhatók az egyes városok sajátos csemegéi: nîmes-i lepény és szirupos dió, montélimart-i nugat, aix-i piskóta és mandulás sütemény. Valamennyi aranypapírba csomagolva, s a papíron ott a címke meg az ár.

És aztán a primőrök... A napban fürdő délvidéki gyümölcsös- és zöldeges kerteknek — ahol a gyümölcsök a fák gyér zöldje között úgy függenek, mint a drágakövek — egész rakománya van itt: mahagonifényű, keményhúsú jujuba, halvány naspolya, mindenfajta fűge, édes citrom, zöld és piros paprika, nagypocakú dinynyék, nagy vöröshagymák, belsejük, mint a virágszirom,

* Atvitt értelemben: zsidvásár.

a muskotályszőlő hosszúkás, átlátszó szemeiben úgy rezeg a kocsonyás lé, mint tömlőben a bor; fűrtökben függnek a sárga- és feketecsíkos banánok, halomban van itt aranszínű narancs és gránátalma, akár a kanócbélű vörösréz puskagolyók. És a falakról, a mennyezetről, az ajtó két oldaláról, a kiszáradt pálmák gubancáról fokhagyma meg hagymafűzések, szentjánoskenyér, füstölt hurka, kukoricacső fityeg, megannyi meleg, színes, valószínű áradata a délvidéki nyárnak; a délvidéki nap dobozokban, zsákokban, korsókban, s a párás kirakati üvegen át még az utcára is kisugárzik.

Valmajour apó orrlyukai csak úgy rezegtek a gyönyörűségtől, mikor izgatottan fel s alá járt az üzletben. Oda-haza a legcsekélyebb munkától is huzakodott, s ha a mellényére felvarrt egy gombot, órákig törölte utána a homlokát és dicsekedett, hogy micsoda óriási munkát végzett, de itt az üzletben mindig szívesen segített, ingujjban odaállt a ládákat szögezni, kicsomagolni, s közben hol egy szem cukorkát, hol meg egy kevés olajbogyót csent magának; mindenféle történetekkel, tréfákkal fűszerezte a munkát, sőt hetenként egyszer, amikor a provence-i tőkehalat küldték szét, késő estig a boltban maradt, hogy a szállításoknál segédkezzen.

Ez a délvidéki étel, a vagdalt olajos tőkehal, mégpedig az igazi, fehér, egész apróra vágott tejfölös tőkehal, egy kis fokhagymával, úgy, ahogy Nîmes-ben készítik, nem is igen kapható máshol, csak a Délvidéki árucikknek üzletében. Mèfre-ék egyenest Nîmes-ből hozatják, csütörtökön este hétkor érkezik a gyorssal, s hétfőn reggel osztják szét az állandó vevők közt, akiknek neve be van jegyezve az üzleti könyvbe. Ennek a fűszerszagú, olajpecsétetes könyvnek gyűrött oldalain van megírva, hogyan hódították meg a délvidékiek Párizs városát, ma-

gas állású politikusok, pénzemberek, a híres ügyvédek, képviselők, miniszterek, s köztük ott a royalista hazafi, az egyház és a trón oszlopa, Numa Roumestan neve is.

Azért az egy sorért, amelyre Roumestan neve fel van jegyezve, Mèfre-ék az egész könyvet is tűzbe hajítanak. Ő képviseli legjobban gondolataikat, a vallás, a politika terén — mindenütt.

— Olyan ember az, tudják — mondogatja Mèfre-né, aki férjénél is szenvedélyesebb híve Roumestannak — hogy még a lelkünk üdvösségét is odaadnánk érte.

Gyakran emlegetik, hogy Numa már a dicsőség felé vezető úton haladt, de nem röstellt saját maga bevásárolni. És mennyire értett a görögdinnye kiválasztásához, hogy eltalálta, melyik kolbászból csepeg a zsír, amikor felvágják! És milyen jó ember, milyen szép, tekintélyes külsejű férfi; mindig megeresztett valami bókot Mèfre-nének, mindig volt egy jó szava a »kedves komájához«, és megsimogatta a Mèfre-csemetéket, akik a csomagokat utánavitték a kocsijáig. Mióta miniszter lett belőle, és azokkal a gazember »vörösökkel« annyi baja van a képviselőházban meg a Szenátusban, azóta, sajnos! már nem jár ide, de állandó, hű vevője maradt az üzletnek, s az első szállítmány mindig az övé.

Egy csütörtök este tíz óra tájt, mikor a tőkehallal teli edények zsineggel átkötve szép rendben ott sorakoztak a padon, a Mèfre-család, a segédek és az öreg Valmajour, — ők is a délvidék termékei egytől egyig — teljes számban, izzadtan, fújtatva olyan arckifejezéssel pihentek meg, mint akik derekasan elvégezték kemény munkájukat; a társaság macskanyelveket mártogatott, vagyis égetett borba, narancsszörpbe, »szóval valami édességbe, na!« mártott piskótával traktálta magát, mert az erős italt a délvidéki ember nem kedveli. Dél-Fran-

ciaországban a városokban és a falvakban egyaránt úgyszólván ismeretlen a részegség. Üsztönösen félnek, irtóznak tőle. Talán mert érzik, hogy ivás nélkül is mámorosak, bódultak ők születésüktől fogva.

Valóban, a szél meg a nap olyan szeszt párol a dél-francia természetébe, amelynek hatását többé-kevésbé minden ember érzi, aki ott született. Az egyiknek éppen azzal a cseppel jutott több belőle, amelytől megoldódik a nyelv, fékteleenné válnak a mozdulatok, amitől az életet rózsaszínűnek látja és minden embert barátjának érez, ami lángot gyújt a szemekben, szélessé varázsolja a utcákat, elsimítja az akadályokat, megkettőzi a bátorságot és bátorítja a félénkeket; mások, akikbe nagyobb adag jutott, mint Audiberte-be, Portal nénibe, tüstént a dadogó, toporzékoló vak őrjöngés állapotába kerülnek. A provence-i búcsúkon látni, ahogy a sárgacipős parasztok az asztalon táncolva kurjongatnak és torkuk szakadtából kiabálják: — Pincér, pezsgő citromlevet ide! — S egy egész falu tökrészegre issza le magát néhány üveg limonádéval. És amikor a bódult emberek hirtelen összeesnek, jön az összeroppanás, amely oly gyorsan váltja fel a dühöt és a lelkesedést, mint a márciusi égen a felhő a napot — melyik délvidéki nem ismeri ezt az állapotot?

Az öreg Valmajourban nem tombolt olyan láz, mint leányában, de ezért őbele is szorult jócskán délvidéki természet; ezen az estén a mandulatejbe mártogatott süteménytől olyan bolondos jó kedve kerekedett, hogy az üzlet közepén, poharát kezében tartva, maszatos szájával mindenféle fintorokat vágott, akárcsak egy vén pojáca, aki a kocsmában pénz helyett bohóckodással fizet. A Mèfre-család meg a segédek a kukoricalisztes zsákokon csak úgy dülöngéltek a kacagástól.

— Hát ez a Valmajour! Ez igen!

De hirtelen lehült a jókedve, pojácamozdulatát mintha kettévágta volna egy rezgő provence-i párta megjelenése.

— Mit csinál itt, apa?

Mèfre-né fölemelte két karját a mennyezetről lecsüngő hurkák felé:

— Micsoda? A maga lánya? ... Nem is szólt róla! ... Ejnye, de kicsike... De takaros teremtés, az már szent... Kerüljön csak beljebb!

Idősb Valmajour egyrészt, mert megszokta a hazudozást, aztán meg a nagyobb szabadság kedvéért egy szóval se említette gyerekeit; öreg legényembernek adta ki magát, aki évjáradékából él; de a délvidékiek közt nem számít a füllentés. Ha egy egész sor kis Valmajour jelenik meg Audiberte nyomában, éppen ilyen lármás barátságossággal fogadták volna. Körülvették, helyet csináltak neki:

— Hát aztán tartson csak velünk, oszt mártogasson!

Audiberte zavarában szóhoz se tudott jutni. Az utcáról toppant be ide, a sötét, hideg decemberi éjszakából; Párizs élete a késői óra ellenére is még mindig lázasan lüktetett odakint, a sűrű ködöt gyorsan suhanó árnyak szaggatták szét, az omnibuszok színes lámpái, a villamosok rekedt túlkölése; északról jött, a télből, s hirtelen minden átmenet nélkül az olasz Provence kellős közepére érkezett. Mèfre-ék boltjába — ahol a közelgő karácsonyi ünnepek előtt csak úgy ékeskednek a finom nyálkságok, s szinte árad belőlük a hazai verőfény — az ismerős hangok, ismerős illatok közé. Mintha egyszerre rátalált volna hazájára, igen, visszatért egyévi száműzetés és megpróbáltatás után, a barbárok messze földjén vívott küzdelmek után. Jóleső melegség burkolta be, s ahogy süteményét beleaprította egy pohár cartagenai

borba, és felelgetett ezeknek a derék embereknek — olyan kedvesek és barátiak, mintha esztendeje ismernék már egymást, — a feszültség is feloldódott idegeiben. Úgy érezte, mintha visszakerült volna a régi, megszokott életébe, és szemét, ezt a tűzben égő, kemény szempárt, amely még sose sírt, most könny borította el.

De elérzékenyülése iziben véget ért, mikor közvetlen közelében elhangzott Roumestan neve. Mèfre-né vizsgálta sorra a küldemények címeit, s lelkükre kötötte a segédeknek, nehogy a Grenelle utcába szállítsák Numa vagdalt tőkehalát, hanem a London utcába.

— Úgy látszik, a Grenelle utcában nincs nagy becsülete a tőkehalnak — jegyezte meg a Délvidék egyik eleven terméke.

— Nem bizony — szólalt meg a tulajdonos. — A feleség északi nő, a legészakibb Északról... ott vajjal főznek, az áldóját... A London utca a vidám Délvidék, csupa jókedv, ének, olajos koszt... Tiszta sor, hogy Numa szívesebben van ott.

Egészen könnyedén beszélt erről a második háztartásról, amelyet a miniszter egy kényelmes kis lakásban rendezett be; a lakás a pályaudvar közelében volt, hogy kipihenhesse a képviselőház fáradalmait; ott nem kell senkit sem fogadni és nincs semmi parádé. Egészen bizonyos, hogy a szenvedélyes Mèfre-né ugyancsak rikoctozott volna, ha az ő házasságában történik ilyesmi, de hát ha Numa teszi, akkor megnyerő és természetes ez a viselkedés.

Szereti a zsenge húst, de hát nem bomlottak-e a királyaink is a nők után? X. Károly meg az a tüzes kakas IV. Henrik? A Bourbon orra miatt van, úgy ám!...

S ebbe a könnyedségbe, ebbe az évődő hangba, amellyel a délvidéki ember a szerelmi ügyekről beszél,

belevegült a fajgyűlölet is, az északi asszony, az idegen és a vajas koszt iránti ellenszenv. Belemelegedtek, anekdotáztak, részletesen megbeszélték a kis Alice csinoságát és sikereit a Nagyoperában.

— En ösmerem az anyját még a beaucaire-i vásárok idejéből — mondta az öreg Valmajour. — A *Thibaut Kávéházban* énekelt románcokat.

Audiberte visszafojtott lélegzettel figyelt, egyetlen szó se került el a figyelmét, s emlékezetébe feljegyezte a nevet, a címet; apró szemében az izzó ördögi lángot nem a cartagenai bor gyújtotta fel.

XVII. FEJEZET

A babakelengye

Az ajtón halkán kopogtattak, Rosalie ott guggolt csaknem térdeplő helyzetben a XV. Lajos korabeli komód előtt és összerezett, mint akit tetten értek: viszatolta a kecsesen hajlított fiókot s megkérdezte:

— Ki az? ... Mit akar, Polly?

— Levelet hoztak ... nagyon sürgős — felelt az angol lány.

Rosalie elvette a levelet, és aztán gyorsan újra bezárta az ajtót. Ismeretlen, suta írás, durva papron, a borítékon, mint a segélykérő leveleken általában — ott a szokásos: »a saját kezébe, sürgős«. Egy párizsi szoba-

lánynak eszébe se jut, hogy ilyen csekélység miatt háborgassa. A fiókosszekrényre tette a levelet, majd később olvassa el, s visszament a fiókjához: a régi babakelengye kincsei voltak benne.

Nyolc esztendeje, a nagy megrendülés óta nem nyitotta ki, attól félt, hogy fájdalma csak feléled tőle, de amióta másállapotban volt, se mert hozzányúlni, valami anyai babona tartotta vissza, attól rettegett, hogy újra szerencsétlenséget zúdít magára, ha a babakelengyét rakosgatja, s mintegy bennük becézi a még meg se született gyermeket.

Ebben a bátorlelkű nőben megvolt a remegés, a nő idegrendszer minden finomsága, rezdülése, a mimózához hasonló borzongó érzékenység; a világ nem ismeri az embereket, de ítélkezik felettük — Rosalie-ról megállapították, hogy hűvös, mint ahogy a tudatlanok azt képzelik, a virág nem él.

De most, hogy a benne élő reménység már hat hónapos, elő kellett venni ezeket a kis ruhácskákat gyászos elzártágukból, alaposan megnézegetni, talán átalakítani, mert a divat még a babakelengyében is változik; az újszülöttek holmijára nem egyformán teszik a szalagot. E gyöngéd foglalatosság miatt zárkózott be Rosalie oly gondosan a szobájába, s a nagy, nyüzsgő, aktákat és jelentéseket gyártó minisztériumban, a főosztályok és az irodák közti sürgés-forgásban bizonyára semmi sem olyan nagy fontosságú és olyan megható, mint ennek az asszonynak a munkája: izgatottan dobog a szíve, és reszket a keze, amint ott térdel a fiók előtt.

Felemeli a kissé megsárgult csipketakarót; alatta a kis ruhácskák most is oly ártatlan-fehérek, s a régi illat árad belőlük; nézegeti az életkor és nagyság szerint rendezett főkötőket, kis rékliket, a keresztelői ruhát, az

apró fodrokba szedett nyáladzót, a parányi harisnyákat. És újra látja önmagát, ott Orsay-ben, amint boldog révedezésben óráig varrogatott, hímzett a nagy katalpafa árnyékában, a virágok fehér szirmai behullottak kézimunka kosarába, a fonalak és a vékony hímzőolló közé, s neki minden gondolata egy-egy öltésbe összpontosult, ezekkel számlálta álmait és a tovatűnt órákat. Mennyi ábránd és hit volt még akkor benne! Milyen vidáman csivogtak a madarak feje felett, s lelkében mennyi gyöngéd, az ideig sose ismert érzés! De az élet egy nap alatt hirtelen mindent visszavett tőle. S ahogy előszedegeti a pólyakészletet, most újra felidéződik lelkében a bánat: férje elárulta, gyermeke elpusztult.

Mikor rápillant az első kis ingecskére, amely mintha csak arra várna, hogy a picikét belebújtassák — ezt az inget készítik oda a bölcsőhöz, hogy az újszülöttre ráadják — mikor nézi az összehajtogatott kis ruhaujjakat, meg a kitért karú kis ruhácskákat és az egymásra rakott kerek főkötőket, sírva fakad. Úgy érzi, hogy ez a kisgyerek élt, s ő csókolgatta és ismerte. Fiú, igen, szép erős fiúcska, s puha, tejszínű arcából nagyapja mély, komoly szeme bámul. Nyolc esztendősen lenne most, hosszú haja fürtösen omlana gallérjára; ebben a korban még az anyáé a gyermek, ő sétáltatja, öltözteti, ő tanul vele. Ó, milyen kegyetlen, milyen szörnyen kegyetlen az élet...

De lassanként, ahogy kiszedegette és rakosgatta a vékonyka selyemszalaggal átkötött parányi holmikát, a virágos hímzéseket, a selymes csipkéket, lecsillapodott. Nem, az élet mégsem olyan gonosz, s amíg csak tart, nem szabad elveszíteni bátorságunkat. Az a végzetes fordulat mindent elvett tőle; akkor azt képzelte, örökre vége a bizalomnak és a szerelemnek, nem lesz többé fe-

leség és anya, s hátralevő életén át csak nézi, hogyan tűnik el a napsugaras múlt egyre messzebb, mint egy táj, amelytől nehezen válunk meg. És aztán a komor esztendőök után, szívének fagyos hava alatt lassan-lassan elkezdődött a megújulás, s lám, egyre nő benne az új élet, már az erejét is ugyancsak érzi éjjelente, mikor nagyokat rugdal testében. És Numa is megváltozott, olyan jó, kigyógyult azokból a durva heveskedésekből. — Igaz, még mindig van benne egy s más gyöngeség, ami Rosalie-t bántja, az az örökös kertelése — nem bír megszabadulni tőle, de hát »ez a politika«, mondja ilyenkor Numa. — Egyébként is, a szerelem kezdetének illúziói már elmúltak, Rosalie tudta: ahhoz, hogy boldogan éljünk, meg kell elégedni a »körülbelüllel«; teljes boldogságot formálni abból a félboldogságból, amit az élet ad...

Ismét kopogtattak. — Méjean úr van itt, beszélni szeretne a kegyelmes asszonnyal.

— Jól van... megyek...

Rosalie átment a kis szalonba, ahol Méjean nagy lépésekkel, felindultan járt fel s alá.

— Be kell valamit vallanom önnek — mondta. Hangja közvetlen volt és kissé nyers, erre régi barátságuk jogosította fel, meg az a tudat: nem őrajta múltott, hogy ebből a barátságból nem lett rokoni kapcsolat. — Már néhány napja elintéztam azt a kínos ügyet... De nem szóltam, hogy tovább tarthassam magamnál...

S odanyújtotta neki Hortense fényképét.

— Végre... Milyen boldog lesz szegény drágám...

Meghatottan nézte húga provence-i ruhás fényképét, bájos arcáról, alakjáról fiatalság és egészség sugárzik, aztán elolvasta a fénykép alján a finom, erős vonalú írást: *Hiszek önben és szeretem — Hortense Le Quesnoy.*

Arra gondolt, hogy a szegény szerelmes is olvasta ezt, s hogy milyen súlyos feladatot vállalt magára ezzel a megbízatással, és szeretettel szorította meg a kezét:

— Köszönöm.

— Ne köszönje meg... Igen nehéz volt... De egy hete itt van nálam... *Hiszek önben és szeretem...* Néha azt képzelem, hogy nekem írta...

S aztán halkán, félénken kérdezte:

— Hogy van?

— Rosszul... Mama elviszi Délvidékre... Most már mindenbe beleegyezik, amit más akar... Mintha elpattant volna benne egy rugó.

— Megváltozott?

Rosalie egy mozdulattal válaszolt — Ó!...

— Vizontlátásra asszonyom — mondta Méjean hirtelen, s nagy lépésekkel ment kifelé. Az ajtónál visszafordult, izmos válla szögletesen rajzolódott ki a félig fellibbent ajtókárpit alatt.

— Szerencse, hogy nincs képzelőerőm... Elviselhetetlenül boldogtalan lennék...

Rosalie elszomorodva ment vissza szobájába. Hiába biztatta önmagát, hiába ismételte el gondolatban, hogy húga olyan fiatal — és Jarras doktor megnyugtatta őket, s kitart amellett, hogy krízis ez, amiből ki kell jutni — sötét gondolatok nehezedtek rá, sehogy sem illettek a babakelengye ünnepi fehérségéhez. Gyorsan kiválogatta, rendberakta a szanaszéjjel heverő kis holmikát, s bezárta a fiókot, aztán, amikor felállt, észrevette a levelet a kommod tetején, kézbevette és gépiesen olvasni kezdte. Azt hitte, holmi kéregető fordul hozzá, hiszen naponta annyi effajta írást küldtek neki; éppen a legjobbkor érkezett volna, mert Rosalie most egy kissé babonás volt, s ilyenkor az emberek azt hiszik, hogy a

jótekonyság szerencsét hoz. Rosalie ezért eleinte nem is értette meg a levelet, újra el kellett olvasnia sorról sorra; egy zavaros fejű diák írja ilyen otrombán a házi-feladatát, mint Guilloche írnoka ezt a levelet.

»Ha szereti a vagdalt tőkehalat, értesítem, hogy Bachellery kisasszonynál a London utcában kitűnő tőkehalat esznek vacsorára. A férje adja a vendégséget. Csöngessen háromszor és menjen be.«

Ezekből az otromba mondatokból, ebből a mocskos és galád tartalomból kibontakozott a valóság, s megjelent előtte az egybeeső tények és emlékek segítségével Bachellery neve; egy esztendő óta annyit emlegették, a hírlapi cikkek rejtélyes célzásai a szerződteséséről, a lakáscím, amelyet Numa szájából hallott, hosszas időzése Arvillard-ban. A kétely egy pillanat alatt bizonyossá dermedt. És nem világítja-e meg a múlt a jelen minden valódi szörnyűségét? Csupa hazugság és színlelés, ez Numa, és nem is tud más lenni. Aki másokat örökké becsap, mért kímélte volna meg őt? Ő volt az ostoba, hogy hagyta magát elbolondítani álnok hangjától, útszéli gyöngédségétől, s olyan részletek bukkantak fel emlékében, amelyektől ugyanabban a pillanatban elsápadt és elpirult.

Ez már nem az első csalódás naiv, könnyben úszó bánata, ebbe harag is vegyül saját maga ellen, hogy olyan gyenge és gyáva volt s megbocsátott; férje ellen, aki fogadkozott, esküdözött, hogy nem vétkezik többé, és mégis megcsalta. Szerette volna azonnal tisztázni a dolgot, csak hogy Numa Versailles-ban van, a képviselőházban. Eszébe jutott az is, hogy Méjeant idehívja, de aztán visszariadt, nem akarta, hogy ez a becsületes ember kénytelen legyen hazudni. Magába fojtotta a benne dúló érzések orkánját, hogy ne kiáltozzon, s legyűrje

azt a szörnyű idegrohamot, amely — érezte — ki-
törni készül belőle. Fel és alá járkált a szőnyegen, ke-
zét a megszokott mozdulattal pongyolája bő derekához
szorítva. Hirtelen megállt, s megremegett az irtózatos
félelemtől.

A gyermeke!

Szenvedett az is, teljes erejéből tusakodott az életéért,
s figyelmeztette az anyát, hogy ő már van. Ó, Istenem,
ha ez is elpusztulna, mint a másik... A magzat ugyan-
olyan idős, és a körülmények is olyan hasonlóak... A
sors, amelyet vaknak mondanak, néha kegyetlen terv-
szerűséggel dolgozik. Szaggatott mondatokkal, gyöngéd
felkiáltásokkal próbálta megnyugtatni önmagát: — Édes
kicsikém... Szegény kicsikém... — Igyekezett hideg-
vérrel szemlélni mindazt, ami történt, hogy emberi méltó-
ságát megőrizze, s főként, hogy ne tegye kockára éle-
tének azt az egyetlen értékét, ami még megmaradt. Ké-
zimunkáját is elővette, azt a Penelope-hímzést, amely a
szorgalmas párizsi nőnek mindig keze ügyében van; meg
kell várni Numa hazaérkezését, beszélni kell vele, vagy
inkább a viselkedéséből megbizonyosodni arról, hogy
vétkes, mielőtt a válás jóvátehetetlen botrányára kerülne
a sor. Ó, a szív hány titkát ismerik a selymesfényű gyp-
jűszálak, meg azok a különböző alakú hímzővászna-
k, s a kézimunka kecsesen összefonódó virágainak bonyolult,
kuszált, megszakadt szálakkal teli visszája mennyi bán-
atot, örömet és gyágyat takar!

Mikor Numa Roumestan hazaérkezett a képviselőház-
ból, feleségét kézimunkázva találta; csak egy lámpa
égett, s szűk fényköre rávetődött Rosalie-ra. Ez a békés
kép: Rosalie gesztenyeszín haja, szép, szelíd arcéle, a
puha kárpitok kirajzolódó árnyéka, amelyen ékesség-
ként rezgett a kandalló tűzének visszfénye, ahogy a fé-

nyezett szélfogókról, az elefántcsont, réz és fayence dísztárgyakról visszaverődött, megkapta Numát, már csak azért is, mert éppen ellentéte a képviselőháznak. Ott örökös a zsvajgás, az élesen megvilágított mennyezetet porfelhő lepi el, s úgy lebeg a viták felett, mint a gyakorlótérről felszálló lőporfüst.

— Jó estét, mama... Milyen jó itt nálad...

A parlamenti ülés ugyancsak heves volt. Most is azt az undorító költségvetést tárgyalják, a baloldal öt álló óra hosszat kapaszkodott d'Espaillon tábornok kabátja szárnyába, aki, szegény feje, két gondolatot se bír egymáshoz fűzni, ha közben nem káromkodhat egyet. No, de azért a kabinet most valahogy csak kievickél, de majd az újesztendei parlamenti szünet után kezdődik az igazi tánc, mikor a szépművészetek költségvetése kerül sorra.

— A Cardaillac ügyel akarnak megbuktatni... Rougeot fog beszélni... Nem valami kellemes ellenfél... Vakmerő, arcátlan alak!...

Aztán rántott egyet a vállán:

— Rougeot Roumestannal szemben... Észak Dél ellen... Annál jobb. Ez a küzdelem szórakoztat engem. Majd jól eldöngetjük egymást.

Csak ő beszélt, és a saját ügyeitől annyira nekihevült, hogy észre se vette Rosalie makacs hallgatását. Odament hozzá, egészen közel, leült mellé egy kis székre, megfogta a karját, hogy abbahagyja a munkát, s meg akarta csókolni a kezét.

— Hát olyan sürgős ez a himzés?... Nekem készül újévi ajándéknak?... Én már megvettem a tiédet... Találd ki, mit.

Rosalie szelíden kibontakozott, nem felelt, hosszasan, merően nézte Numát, hogy zavarba hozza. — Férje vo-

násai fáradtak, mint általában a viharos ülések után, az ernyedt arcon, a szem meg a száj szögletében van valami, puha és egyszersmind erőszakos természetre valló kifejezés, az ilyen ember csupa szenvedély, és nincs ereje az ellenálláshoz. A délvidéki arcokat, akárcsak a tájakat, mindig verőfényben kell megnézni.

— Velem vacsorázol? — kérdezte Rosalie.

— Dehogy... Várnak rám Durand-nál... Unalmas vacsora... Tyű, máris elkéstem — tette hozzá és felállt. — Szerencsére nem kell gálába vágni magam.

Felesége követte a tekintetével. — Kérlek, vacsorázz velem. — Dallamos hangja e kérés közben kemény lett, fenyegető, kérlelhetetlen. De Roumestan nem jó megfigyelő... Meg aztán a politikai ügyek, ugye? Haj, haj, a közéleti ember nem úgy él, ahogy szeretne.

— Akkor hát Isten veled — mondta Rosalie, s hangja ünnepélyesen csengett; gondolatban így fejezte be az istenhozzádot: így végeztetett számunkra.

Hallotta, hogy a hintó elrobog a boltozatos kijárat alatt, aztán gondosan összehajtotta kézimunkáját és csöngetett:

— Hívjon azonnal egy kocsit... egy fiákert... Polly, kérem a kabátom és a kalapom... Elmegyek.

Egy-kettő elkészült, s körülnézett a nagy szobában; nem sajnálta, hogy örökre elhagyja, semmi nem maradt itt őbelőle; ez a sárga brokátselyemben pompázó terem valójában olyan, mint egy szállodai szoba.

— Kérem, vigye le ezt a nagy skatulyát a kocsiba.

A közös lakásból csak a babakelengyét vitte magával.

Az angol lány, akinek a kíváncsiság már fúrta az oldalát, a kocsinál megkérdezte, hogy a kegyelmes asszony itthon fog-e vacsorázni? Nem, apjánál vacsorázik, és valószínű, hogy ott is marad éjszakára.

Ütközben kétely támadt benne, vagy talán inkább valami lelkiismereti aggály. Hátha egy szó sem igaz az egészből... Ha az a Bachellery nem is lakik a London utcában... Kiszólt a kocsisnak és megadta a címet; nem igen reménykedett, de mindenképpen bizonyosságot akart szerezni.

A kocsi kétemeletes kis palota előtt állt meg; az épület teraszát télikertté alakították át. Azelőtt egy kairói tűzsdés legénylakása volt, aki tönkrement és meghalt. Látszatra egyszerű ház, leeresztett redőnyök, az ablakokat függöny takarja, a kivilágított és lármás alagsorból erős ételszag csapódik fel. Abból, hogy a három csöngetésre az ajtó magától kinyílt, Rosalie mindent tudott már. Rajtokkal díszített perzsa falikárpit mögött látni az előszoba közepéről felvezető, puhán omló szőnyeggel borított lépcsőt, a teljes lánggal égő kandalábereket. Kacagást hallott, két lépést tett előre, s azt a látványt soha többé nem bírta elfelejteni.

Az első emelet lépcsőfordulójáról ingujjban, kigyloladt arccal, felhevülve hajol le Numa, átkarolja azt a lányt, aki maga is alig fér a bőrébe. A lány kibontott haja felcicomázott rózsaszínselyem pongyolájára omlik; Numa pedig mohó hangon kiabál le:

— Bompard, hozd már a halat!

Itt kellett látnia őt, a vallás- és közoktatásügyi minisztert, a valláserkölcs nagy kereskedőjét, az épületes tanok védelmezőjét, itt, ahol álarc és póz nélkül mutatkozott, s délvidéki természete kénye-kedve szerint és oly féktelenül tört ki belőle, mintha csak a beaucaire-i vásáron mulatna.

— Bompard, hozd már a halat! — ismételte utána a kis nő, szántsándékkal eltúlozva a marseille-i kiejtést. A tálalóból kilép Bompard — bizonyára ő az a rögtön-

zött kukta — nyakában asztalkendő, két karján óvatosan visz egy nagy tálat, s az ajtó hangos csapódására most hátrafordul.

XVIII. FEJEZET

Újév napja

- A Központi Közigazgatás küldöttsége!...
- A Szépművészeti Akadémia küldöttsége!...
- Az Orvostudományi Kar küldöttsége!...

Az ünnepi díszbe öltözött, térdnadrágos, karddal felövezett minisztériumi ajtónálló hangja komoran zengett az ünnepélyes fogadótermekben, s ahogy sorra bejelentette a tisztelgőket, fekete ünnepi öltönyök vonultak végig a vörös színű, aranycirádáktól ékes nagy szalonon, és félkör alakban vették körül a kandallónak támaszkodó minisztert, mellette államtitkára, de la Calmette kabinetfőnök, a fürge titkárok, s néhány minisztériumi főosztályvezető, köztük Dansaert és Béchut. A küldöttségeket az elnök, vagy a testület legkorosabb tagja mutatta be, s őexcellenciája szerencsét kívánt a kitüntetésekhez, akadémiái pálmaágakhoz, amelyeket a testület egyik-másik tagja elnyert, aztán a küldöttség sarkon fordult, s helyet adott a következőnek; az egyik ment, a másik jött, nagy lépésekkel érkeztek, s a fogadóterem ajtajában tolongás támadt, mert már egy óra

elmúlt, és mindenkinek az otthoni családi ebéden járt az esze.

Az előcsarnokká átalakított koncertteremben a csoportokban várakozók türelmetlenül nézegetik órájukat, kesztyűjüket gombolgatják, nyakkendőjüket igazgatják, megnyúlt képpel ülnek ott, tétlenségükben, rosszkedvükben meg éhségükben unatkoznak. Roumestant is elfárasztotta ez a nagy nap. Oda volt már a tavalyi újév lángoló heve, a jövőendőbe meg a reformokba vetett hit, lagymatagon szónokolt, a fütőtest, meg a kandallóban lobogó hatalmas tűz ellenére csontja velejéig átjárta a hideg, és az ablaküvegek előtt keringő, apró pelyhekben szállingózó hó olyan dermesztően és olyan könnyedén hullott az ő szívére, mint odakint a kert pázsitjára.

— A Comédie-Française küldöttsége!...

Frissen borotvált, ünnepélyes arcok, a 17. század szertartásos bókjával köszönnek, s nemes testtartásban helyezkednek el a legidősebb színész két oldalán, aki kongó hangon mutatja be a Társulatot; beszél a Társulat erőfeszítéseiről, óhajairól, csak így, pusztán: Társulat, minden jelző, minőséget kifejező szókapcsolat nélkül, ahogy azt mondjuk, Isten, vagy Biblia, mintha a világon semmi más társulat nem lenne, csak ez az egyetlenegy. És szegény Roumestan ugyancsak roskatag állapotban lehetett, ha ez a Társulat — amelybe kékreborotvált álla, petyhüdt arca, köznapian előkelősködő modora olyan jól beleillett, hogy ő maga is egyik tagjának látszott — nem ajzotta fel hangzatos színpadi frázisokkal teli ékesszólását.

De hát egy hete már, hogy Rosalie otthagyta; olyan volt, mint a játékos, aki elvesztette talizmánját. Félt, egyszerre elfogta az az érzés, hogy szerencséje túlméretezett hozzá képest, s minden pillanatban összezúzhatja.

Azokat a középszerű embereket fogja el néha ilyen szorongás, szédülés, akikhez a szerencse kegyes volt, de Numánál még súlyosbította a félelem az elkövetkezendő szörnyű botránytól, a válópertől, amelyet Rosalie mindenáron meg akart indítani; hiába járt utána, küldözgette a leveleket, ostromolta elcsépelet könyörgésekkel, s fogadkozott neki. A látszat kedvéért azt híresztelték el a minisztériumban, hogy Roumestanné azért költözött apjához, mert anyja és húga a közeljövőben elutazik; de ezt senki se hitte el, s az előtte elvonuló arcokból, bizonyos különösen nyomatékos mosolyokból, a túlzottan meleg kézzorításokból a boldogtalan Numa észrevette: hogyan tükröződik az ő esete a szánalom, a kíváncsiság és a gúny visszfényében. Még a kishivatalnokok is, akik zsakettben és redingotban jelentek meg a fogadáson, tudtak már a dologról; hivatali szobákban tréfás dalocskák terjedtek, amelyekben a Chambéry szó a Bachellery névvel rímelt s egyik-másik segédhivatali tisztviselő, aki nem volt megelegedve az újévi jutalommal, magában dudolgatta, miközben mélyen meghajolt őexcellenciája előtt.

Két óra. És a küldöttségek még egyre tisztelegnek, a hó már vastagon áll az utcán, s a láncos férfiú a sorrenddel mit sem törődve jelenti, ahogy éppen következnek:

- A Jogtudományi Kar küldöttsége!...
- A Zeneakadémia küldöttsége!...
- Az állami támogatásban részesülő színházak küldöttségei!...

Cardaillac jött az élükön, nyilván a három csőd árán szerzett jogon. Roumestannak kedve lett volna öklével belevágni ennek a léha és felelőtlen alaknak az arcába, — akinek a kinevezése oly súlyos kellemetlenségeket

okozott neki — ahelyett, hogy végighallgassa a szép beszédet, amelyet meghazudtolt a kegyetlenül gúnyos tekintet. Erőszakolt udvariassággal mondott köszönetet az igazgatónak, szavainak felét keményített nyakkendője nyelte el.

— Meg vagyok hatódva uraim... *mn mn mn...* a művészet fejlődése *mn mn mn...* iparkodni fogunk, hogy még jobban...

Kimenet Cardaillac odaszólt a többieknek:

— Szegény Numánknak ólomból a szárnya...

Mikor a küldöttségek kivonultak, a miniszter és a tekintélyes tisztviselők leültek a szokásos lakomához. Tavaly ilyenkor jókedv és lelkesedés uralkodott az asztalnál, most mindenkire ránehezedett a miniszter szomorúsága, bizalmasainak rosszkedve, akik valamennyien nehezteltek rá egy kissé, mert féltették az állásukat. Az a botránnyos pör éppen a Cardaillac-vita közepére fog esni, s lehetetlenné teszi Roumestant a kabinetban, hiszen ma, a reggeli fogadáson az Élysée-palotában a köztársasági elnök a maga öreg, katonás, nyers és szűkszavú beszédmódján azt mondta neki: — Pizskos ügy ez, kedves miniszter úr, pizskos ügy... — Bár nem ismerték egészen pontos részletességgel ezt az államfői kijelentést, amely egy ablakmélyedésben hangzott el egészen halkán, a minisztériumbeli urak úgy érezték, hogy főnökük szerencséjével együtt az ő napjuk is leáldozik.

— Ó, asszonyok! asszonyok! — dünnyögte a tudós Béchut tányérja fölött. Calmette a hivatalban eltöltött harminc év után most elmélázva gondol arra, hogy nyugalomba vonul, miként Tircis;* a kiváló Lappara

* Vergilius latin költő művében szereplő, gyönyörűen éneklő pásztor.

pedig azzal szórakozik az asztal végén, hogy Roche-
maure-t ijesztgeti:

— Vicomte, gondoskodjunk magunkról... Egy hét
se telik bele és kiakolbóltanak bennünket.

A miniszter elérzékenyült, könnyekbe fúló hangon
köszönti az újévet és kedves munkatársait, s a társaság
szétszéled. Méjean maradt utolsónak, barátjával még
kétszer-háromszor végigjárja a termet, de egyiknek
sincs bátorsága megszólalni. Aztán ő is búcsúzik. Bár-
mennyire szeretne volna Numa, hogy ezen a napon ott
legyen mellette Méjean, akinek egyenes jelleme önvád-
ként nehezedett rá, de bátorította és erősítette is;
Méjean újévi látogatásokat akart tenni, jókívánságokat
és ajándékokat átadni, s ebben Numa éppoly kevésbé
akadályozhatta meg, mint ahogy nem tilthatta volna meg
az ajtónállónak, hogy odahaza, családi körben leoldja
kardját és levesse térdnadrágját.

Milyen magányos ez a miniszteri palota! Mint vásár-
nap a gyár, mikor a gépek némán és mozdulatlanul áll-
nak. És mindegyik helyiségben, lent és az emeleten,
dolgozójában, ahol hiába próbált írni, szobájában, ahol
kitört belőle a zokogás, mindenütt az az apró pelyhű
januári hó kavargott a széles ablakok előtt, elfátyolozta
a láthatárt, s még dermedtöbbsé tette a nagy csendet.

O, a nagyság nyomorúsága!...

A falióra négyet ütött, egy másik felelt rá, s utána
még sok-sok óra kongott az elhagyatott, hatalmas mé-
retű palotában, ahol mintha semmi más nem élne, csak
a múlt idő. Megrémült attól a gondolattól, hogy itt kell
maradnia estig, szemtől szembe a bánatával. Vágyott
arra, hogy felmelegedjék egy kis barátságtól, egy kevés
gyöngédségtől. A sok fűtőtest, a tűzben égő óriási hasá-
bok nem bírják felmelegíteni, otthonná tenni a házat. Egy

pillanatig a London utcára gondolt... De megfogadta ügyvédjének — mert az ügyvédek már működésbe léptek —, hogy amíg a pör el nem kezdődik, nyugton marad. Hirtelen egy név ötlött fel benne: És Bompard? Vajon mért nem jött el?... Általában, ünnepnapok délelőttjén ő jelent meg elsőnek, arcán nagyapai mosoly sugárzott, s mint egy újévi tündér, dúsan meg volt rakodva; virágcsokrokat, bonbonnal teli zacskókat hozott Rosalie-nak, Hortense-nak, Le Quesnoy-nénak. A meglepetések költségét természetesen Roumestan fedezte, de az élénk képzeletű Bompard ezt elfelejtette, és Rosalie, bár nem állhatta, mégiscsak meghatódott, ha arra gondolt, mennyi nélkülözésbe kerülhetett a szegény ördögnek ez a gavalléros figyelmesség.

— Hátha elmennék hozzá? Együtt ebédelhetnénk...

Hát már ide jutott? Csengetett, levetette a frakkot, a rendjeleket, kitüntetésekét, és gyalog nekivágott a Belchasse utcának.

A Szajna partját és a hidakat belepte a hó, de mikor a *Carrousel* elhagyta, sem a földön, sem a levegőben még nyoma se látszott a hónak. A hópihék eltűntek az úttesten robogó kocsik sűrű tömegében, a járdákon nyüzsgő, a kirakatok és omnibuszpénztárak előtt tolongó tömeg közt. Ez a mozgalmas ünnepeste: a kocsisok és rikkancsok kiabálnak a kirakatokból kiáradó fények összevisszaságában, a Jablohkov-lámpák* lila világába beleolvad a gázlámpák sárgás pislogása és a nappali világosság utolsó derengése; elringatta Numa bánatát, mintegy beleömlesztette az utca mozgalmasságába, miközben a Poissonière körút felé haladt; itt lakott a

* Paul Sadozhkov (1847—1894) Franciaországba származott orosz tudós találománya.

hajdani cserkeszfönök immár húsz esztendeje, mióta Párizsba érkezett, mert mint a nagyfantáziájú emberek, általában ő is ragaszkodott lakóhelyéhez.

Senki se látta még Bompard lakását, de ő gyakran beszélt róla, valamint a kertjéről, meg a műtárgyairól; ezekért jár ő annyit a Drouot Palota árveréseire.

— Nézzen el hozzám valamelyik délelőtt egy szelet sültre — ezzel a fordulattal hívta vendégeit, és bőkezűen osztogatta a meghívásokat, de ha valaki komolyan vette és elment, senki sem volt a lakásban, s a látogató csak a portásba ütközött, aki kioktatta, s papírral eldugaszolt csengőt és szakadt csengőzsinórt talált. Lappara és Rochemaure egy álló esztendeig eredménytelenül igyekezett behatolni Bompard-hoz; ki akartak fogni a csodálatos találmányai közt élő provence-in, aki bámulatos leleménnyel védelmezte lakása titokzatosságát, olyannyira, hogy egy nap a bejáratnál a téglákat is kiszedte a falból, s e torlasz mögül szólt ki a látogatókhoz:

— Kétségbe vagyok esve, kedves barátaim... Gázömlés... Éjszaka nagy robbanás volt.

Roumestan számtalan emeleten ment fel, hosszú folyosókon bolyongott, belebotlott egy-egy leleményesen rejtőzködő lépcsőfokba, megzavarta a cselédszobák zsvivajgását, s pihegett, mert a célhoz jutott nagy férfiú dicső lábai már rég elszoktak a lépcsőn való felkapaszkodástól; végül is a falra akasztott nagy mosdótálba ütközött.

— Kit vetett ide a sors? — recsegte egy ismerős hang.

Az ajtó lassan nyílt ki, mert egy fogas is rá volt szerelve, amin ott lógott a bérlő egész téli és nyári ruhátára; a szoba nagyon kicsi, s Bompard, minden millimétert kihasznált, így aztán kénytelen volt fürdőszobáját a folyosón elhelyezni. Mikor barátja belépett, egy kis vaságyon feküdt, homlokán bíborszínű süveg, valami

Dante-féle főveg, amely a hírneves látogató láttára hegyesre nyúlt az ámuldozástól:

— Lehetetlen!

— Beteg vagy? — kérdezte Roumestan.

— Én beteg!... Sohase vagyok beteg.

— Hát akkor mit csinálsz?

— Láthatod, összefoglalom önmagamat. — S aztán magyarázatként hozzáfűzte: — Annyi terv nyüzsög az agyamban, annyi találmány. Néha szétszóródom, eltévedek... Az ágyban egy kissé megint önmagamra találok.

Roumestan keresett egy széket, de csak egyetlen-egyet talált, az is az éjjeli szekrény szerepét töltötte be, rajta egy csomó könyv meg újság, s legfelül egy rozoga gyertyatartó. Leült az ágy szélére.

— Mért nem mutatkoztál?

— Ugyan, ne tréfálgj... A történetek után nem találkozhatom többé a feleséggel. Gondold csak meg! Ott álltam előtte, kezemben a vagdalt tőkehalas tál... Rendkívüli hidegvér kellett ahhoz, hogy el ne ejtsem.

— Rosalie elköltözött a minisztériumból — mondta zavartan Roumestan.

— Hát nem békültetek ki?... Csodálom.

El se tudta képzelni, hogy Numa felesége, az az okos asszony... Mert hát végre is mi ez az egész eset? Semmiség...

Numa félbeszakította:

— Nem ismered őt... Hajthatatlan... szakasztott az apja... Északi faj, barátom... Nem olyanok, mint mi, akiknek a legnagyobb dühünk is hadonászásban, fenyegetőzésben hullik szét, egy-kettő, s már vége... Ők mindent elraktároznak magukban, s ez rettenetes.

Arról hallgatott, hogy Rosalie egyszer már megbo-

csátott neki. Aztán, hogy szomorú gondolatait elűzze, azt mondta:

— Öltözz fel... Elviszlek vacsorázni...

Mialatt Bompard a folyosón az öltözködés előkészületeit végezte, a miniszter szemlét tartott a padlásszobában; a helyiséget egy tetőablak világította meg, s egyzersmind a hólé is becsurgott rajta. Szánalom fogta el, ahogy nézte ezt a nyomorúságot, a meszelt papírral bevont nyirkos deszkafalat, a rozsdamarta kis vas-kályhát, ahol ebben a hidegben sem égett tűz, s ő, aki megszokta a minisztériumi palota gazdag kényelmét, azt kérdezte magától, hogyan lehet itt élni.

— Hát a kertet láttad-e? — rikkantotta vidáman Bompard a mosdótájból.

A kert három platánfa lombtalan koronájából állott, de csak akkor lehetett látni, ha az ember felállott a szoba egyetlen székére.

— És a kis múzeumom?

Néhány csorba holmit nevezett így, cimkével el látva álltak egy deszkán: volt ott egy téglá, aztán keményfából készült rövid pipa, egy rozsdás penge meg egy strucctojás. De a téglá az Alhambrából való, a késel egy híres korzikai bandita állt több ízben vérbosszút, a pipába be volt vésve: *Marokkói fegyenc pipája*, s a megkövesedett tojás egy szép álom megsemmisülését jelképezte, mindazt, ami a sarokban egymás hegyénhátán heverő néhány lécs és öntöttvasdarabon kívül a Bompard-féle keltetőgépből megmaradt.

— No de most jobb ötletem van ennél, öregem... Csodálatos, milliókat jövedelmező gondolat, csak még nem lehet beszélni róla.

— Mit nézegetsz ott...? Az...? Az a magisteri oklevelem... Igen, na, a *Hagymalion Társaság*-ban.

A *Hagymalion Társaság* azt a célt tűzte ki, hogy a Párizsban időző délvidékiek minden hónapban egyszer fokhagymát egyenek; így aztán nem felejtik el sem a honi illatot, sem pedig a kiejtést. A Társaság roppant kiterjedt szervezettel rendelkezett; volt ott díszelnök, elnökök és alelnökök, magiszterek, questorok, cenzorok és kincstárnokok, s mindegyik kapott egy rózsaszín papíroson kiállított, fokhagymavirágban végződő, ezüstszalaggal díszített oklevelet. Ez az értékes okirat a falon függött különböző színű, eladó házakat kínáló hirdetések, vasúti falragaszok közepette; Bompard szerette elnézegetni őket, »hogy önérzetét növelje« — így mondta nagyvonalúan. Ott volt egymás mellett: *eladó kastély, százötven hektár rét, vadászterület, patak, halastó... Szép, kisebb méretű birtok Touraine-ban, szőlő, lucernás, vízimalom... Körutazás: Svájc, Olaszország, Lago Maggiore és a Borromei-szigetek... Ha ezeket szemlélte, úgy fellelkedett, mintha a legcsodálatosabb tájak lát képei lennének kiakasztva. Azt képzelte, hogy ott jár, s ott is volt.*

— Te nagy kópé! — Roumestan hangjában egy kis irigykedés is érződött, hogy ez a nyomorult képzelődő ily boldog a kacatjai között. — Neked aztán remek fantáziád van... Na, kész vagy...? Gyerünk... Farkasordító hideg van nálad.

Néhány kanyarulat a fényárban úszó, jókedvű emberektől nyüzsgő körúton, s a két barát már ott ül egy nagy vendéglő különtermének bágyasztó, sugárzó melegében, az osztrigák már fel vannak nyitva és a pezsgőspalackot is óvatosan kidugaszolta a pincér.

— Egészségedre, pajtás... Egészséget és boldogságot...

— Igaz is — mondta Bompard — még meg se csóoltuk egymást.

Összeölelkeztek az asztal felett, s bármilyen cserzett volt is a cserkeszvezér bőre, Roumestan egészen felvidult. Reggel óta vágyott arra, hogy valakit megcsokoljon. Aztán meg annyi év óta ismerik egymást, életüknek harminc esztendeje van itt az abroszon; a finom ételek gőzéből, a drága borok csillogásából felidéztek ifjúságuk napjait, a baráti emlékeket, a futkározást, a szórakozásokat, újra olyannak látták arcukat, amilyen kölyökkorukban volt, áradásaikat egy-egy tájszóval tarkították, s ez még közelebb hozta őket egymáshoz.

— *T'en souvènes, digo...?* Emlékszel, mondd?

A szomszéd szobából gyöngyöző kacagást, apró sikolyokat lehetett hallani.

— Vigye el az ördög a fehérnépet — mondotta Roumestan. — A barátság minden.

Ismét koccintottak. De a beszélgetés új fordulatot vett.

— És a kicsike? — érdeklődött Bompard, s kacsintott egyet. — Hogy-mint van?

— Á, gondolhatod, hogy azóta nem is láttam.

— Na persze... persze — felelte rá Bompard hirtelen elkomolyodva, a helyzet kívánta arkifejezést öltve fel.

A kárpitok mögött megszólalt egy zongora; valcer-részleteket, divatos francianégyeseket, hol vidám, hol meg epedő operettdallamokat játszottak rajta. Abba hagyták a beszédet, hallgatták a zenét, s közben aszalt szőlőt csipegettek. Numa, akinek érzései mindig egyik végletből a másikba csaptak s kétféle arcukat volt, feleségére, a gyermekre, az elvesztett boldogságra gondolt, s az asztalra könyökölve jó hangosan ömlengeni kezdett.

— Tizenegy évi meghittség, bizalom, szeretet... Mindez elhamvadt, eltűnt egy perc alatt... Hát lehetséges?... Ó! Rosalie, Rosalie...

Soha senki sem fogja megtudni, mit jelentett neki ez az asszony, ő maga is csak most döbbsent rá, amióta elment. Milyen egyenes lélek, milyen becsületes szív. És micsoda váll, és a gyönyörű karja. — Nem afféle beszélő játékbaba, mint a kicsike. Teljesség van benne, lénye illatos, mint az ámbra, s oly finom.

— Aztán látod, pajtás, hiába, ez már így van, mikor fiatalok vagyunk, kell a meglepetés, a kaland... A gyorsan lebonyolított találkákat fűszerezi a félelem, hogy nyakon csíphetnek bennünket, az ember csak úgy iszkol felfelé a lépcsőn, ruhája a karján — mindez hozzátartozik a szerelemhez. De a mi korunkban az ember elsősorban békességre vágyik, arra, amit a filozófusok az élvezet biztonságának neveznek. Ezt pedig csakis a házasság adja meg.

Felállt, ledobta a sztalkendőjét: — Na, menjünk!

— Hová megyünk? — kérdezte szenvtelen arccal Bompard.

— Az ablaka alá, mint tizenkét esztendeje... Látod, öregem, ide jutott az Egyetem Nagymestere...

A hóborította Royale téren, ahol a behavazott park a kerítés rácsai mögött fehér négyszögnek látszik, a két barát sokáig sétálgatott; tekintetük a XIII. Lajos korabeli tetők, kémények és erkélyek közt a Le Quesnoy-ház magas ablakait kereste.

— Ha elgondolkodom, hogy itt van, a közvetlen közelemben és nem láthatom! — sóhajtott Roumestan.

Bompard a latyakban állt és didergett, nem értette, mire jó ez az érzelmes séta. Hogy végét vessen, furfanghoz folyamodott; s minthogy ismerte barátja elpuhultságát és tudta, hogy a legcsekélyebb bajtól is retteg, alattomos szándékkal így figyelmeztette:

— Meg fogsz hűlni, Numa.

Roumestan megijedt, s visszakázmálódtak a kocsiba.

Rosalie ott ült a szalonban, ahol Numa először találkozott vele. A berendezés mit sem változott, s minden ugyanazon a helyen állt; a bútortat éppoly kevésbé újul meg, mint az emberi természet, ha elér egy bizonyos kort. A barna kárpitokon egy-két kifakult ránc, a tükrök ragyogása elhomályosult, mintha pára borítaná őket, akárcsak az elhagyott tavak, amelynek vizét semmi sem zavarja fel. S a két öreg szülő arca is, ahogy a kétágú gyertyatartók fényében szokott társaságukkal ott ülnek a kártyaasztal mellett, sokkal elnyűttebbnek látszik. Az anya arca megpuffadt és elernyed, mintha az izomszálak elhaltak volna benne, az apa még sápadtabb, mint máskor, és szomorú kék szemében a büszkeség még ridegebb. Rosalie egy nagy karosszék mellett ül, melyben a gyengén besüppedt párnák még őrzik a test nyomait — Hortense lefeküdt már, Rosalie most magában olvassa a könyvet, amelyből hűgának az imént felolvasott; a csendet a whistezők egy-egy szava, felkiáltása szakítja meg.

Rosalie kedves, fiatalkori könyvét olvassa; — az effajta természetes szépségű költészetet apja szeretette meg vele; — s a versszakok ártatlan hangjából most feléje szállnak leányévei, az első olvasmányok hamvas és mélyreható emléke.

*Eprét lombárnyas hűs tanyán
gondtalan ehetné a lány,
csacsogó forráshoz leülne,
s ha egy vidám béreslegény
megölelné — bizony szegény
szomorú szíve felderülne.**

* Lator László fordítása.

A könyv kicsúszott a keze közül a térdére, az utolsó verssorok ott visszhangzottak lénye legmélyén, mint egy bús dal — s felidéztek boldogtalanságát, amelyről egy pillanatra megfeledkezett. Ez a költők kegyetlensége: elringatnak, megnyugtatnak bennünket, s aztán egy szóval felszakítják a sebet, amelyet már javában gyógyítottak.

Látta tizenkét év előtti önmagát ezen a helyen, mikor Numa udvarolt neki, nagy csokrokkal érkezett, s ő a maga húsz esztendejének ékességében vágyott arra, hogy szép legyen számára, s úgy leste az ablakból, ahogy a sorsát várja az ember.

Minden zug megőrizte meleg, gyöngéd és hazudozásra mindig kész hangjának emlékét. A zongora fedelén a kották között még meg lehetne találni a duettek, amelyeket kettesben énekeltek; mintha mindaz, ami itt körülveszi, bűntársa lenne elhibázott élete szerencsétlenségének. Eltűnődött, hogy milyen lehetett volna sorsa egy becsületes férfi, egy megbízható élettárs oldalán, aki nem becsvágyó, s nem akar tündökölni: — egyszerű, elvonult életükben egymást támogatva, kettesben bátran viselték volna el a bánatot, a gyászt, amíg a halál el nem érkezik.

Ugy elmerült az ábrándozásba, hogy alig vette észre, amikor a whist befejeződött és a vendégek eltávoztak; gépiesen viszonzta a barátságos és részvételtjes köszöneteket, és arra sem figyelt fel, hogy apja, aki ilyenkor esténként — minden évszakban és bármilyen volt is az időjárás — haza szokta kísélni vendégeit, most nagy léptekkel járt fel s alá a szalonban, majd megállt előtte; Rosalie csak a hangjára rezzent össze:

— Nos gyermekem, mennyire vagy? Mit határoztál?

— Most is ugyanazt, édesapám.

Apja leült mellé, megfogta a kezét, iparkodott meggyőző lenni:

— Beszéltem a férjeddal... Mindenbe beleegyeznek... itt maradsz mellettem, amíg anyád és húgod távol lesz, és azután is, ha a nehezteled még tart... De ismétlem neked, ez a válópör tisztára lehetetlenség. Remélni akarom, hogy nem indítod meg.

Rosalie fejét rázta.

— Nem ismered ezt az embert, apám... Minden fortélyos ravaszságát fel fogja használni, hogy behálózzon, újra megszerezzen, hogy a bolondja legyen ismét; szántszándékkal a bolondja, mert elfogadom az emberi méltóság nélküli, lealacsonyodott életet... A te leányod nem olyan asszony... Teljes és megmásíthatatlan szakítást akarok, tudjon róla mindenki...

Az anya a kártyákat és a zsetonokat szedte össze a játékasztalon, s anélkül, hogy hátrafordult volna, szelíden közbeszólt:

— Bocsáss meg neki, lányom, bocsáss meg.

— Könnyű ezt mondani, ha valakinek olyan becsületes és őszinte férje van, mint neked, te nem tudod, mi az, mikor az embert fojtogatja a hazudozás és behálózza a család... Ő képmutató, én mondom neked. Chambéryben erkölcsről szónokol, s a London utcában dorbézol... A szó és a tett soha sincs összhangban nála... Kétfajta beszédmód, kétféle arc... Megvan benne fajtájának minden hízogó álnoksága és csábítgatása... Szóval igazi délvidéki ember!

A kitörő harag egészen magával ragadta:

— Különb is, már megbocsátottam neki egyszer... Igen, két évvel az esküvőnk után... Nem beszéltem

erről nektek, senkinek se mondtam el... Nagyon szerencsétlen voltam... És csak azért maradtunk együtt, mert ő esküvel megfogadta, hogy... De az ő egész élete csupa hitszegés... Most végeztem vele, végeztem.

Az apa abbahagyta a rábeszélést, lassan felállt és feleségéhez ment. Suttogás hallatszott, mintha vitatkoznának, s ez oly meglepő volt a parancsoló természetű férfi és az alázatos, összetört asszony közt. — Meg kell mondani neki... Igen... igen... Azt akarom, hogy megmond... .

Aztán Le Quesnoy kiment; szabályos lépései, mint estként mindig, az árkádok alól felhallatszottak az ünnepélyes, nagy szalonba.

— Gyere ide — szólt az anya, és gyöngéd mozdulattal hívta magához leányát. — Közelebb, még közelebb... — Nem merné ő ezt hangosan elmondani... És még így is, ahogy egymáshoz simulva ülnek, még mindig habozik: — Idehallgass... ezt ő akarja... Azt akarja, mondjam meg neked, hogy a te sorsod minden asszony sorsa, s anyád sem kerülte el.

Rosalie megrémült a vallomástól, sejtette ő ezt már az első szavak óta. S az a kedves, könnyekbe csukló öreg hang egészen halkán egy szomorú, nagyon szomorú történetet mondott el, mely minden részletében hasonlított az övéhez; a férj megcsalta feleségét házasságuk kezdetén, mintha csak ezeknek a nyomorult összepárosított lényeknek az lenne a jelszava: — Csalj meg, vagy én csallak meg! — s a férj siet, hogy övé legyen az elsőség, és így megóvja felsőbbrendűségét.

— Ó, anya, hagyd abba! hagyd abba!... Úgy fáj hallani... .

Apja, akit annyira csodált, akit mindenkinél többre tartott, a szeplőtelen, a szilárd jellemű bíró!... De hát

kik ezek a férfiak? Északon, Délen, mindegyik egyforma, árulók és hitszegők... És ő, aki nem sírt férje hűtlenségén, érezte, hogy forró könnyek lepik el a szemét apja megaláztatása miatt... Arra számítottak, hogy ezzel majd ráveszik!... Nem és százszor is nem, sose fog megbocsátani. Hát ez a házasság. Szégyen és gyalázat! Mit törődik ő a botránytól való rettegéssel és a társasági élet törvényeivel — hiszen mindenki azon van, hogy felrúgja őket?

Anyja magához vonta, szívére ölelte, s igyekezett ezt a hitében, a legdrágább illúzióban megsebzett ifjú lelket megnyugtató, szelíden simogatta, mintha csak ringatná:

— De igen, meg fogsz bocsátani... Úgy, mint én... Látod, ez a mi sorsunk... Ő, az első pillanatban nekem is olyan nagy volt a bánatom, bizony kedvem lett volna kiugrani az ablakon... De a gyerekemre gondoltam, szegény kis Andréra, aki akkoriban született, aztán felnőtt és meghalt és szerette, tisztelte mindegyik hozzátartozóját... Te is meg fogsz bocsátani azért, hogy a gyereked boldog nyugalomban nőjön fel, akárcsak ti, akiknek az én bátorságom teremtette ezt meg; megbocsátasz, hogy ne legyen félárva, akin a szülők osztozkodnak, akit az egyik szülő arra nevel, hogy a másik szülejét gyűlölje és megvesse... És gondolni fogsz arra is, hogy apád és anyád már sokat szenvedett, s újabb bánat fenyegeti őket...

Hangja fulladozott, elakadt a szava. Aztán ünnepélyesen így folytatta:

— Leányom, minden bánat elcsitul, minden seb gyógyulhat... Csak egy helyrehozhatatlan szerencsétlenség van, ha meghal az, akit szeretünk...

S mint aki az elérzékenyüléstől kimerült, elhallgatott, és Rosalie előtt most megnőtt anyja alakja, annyival na-

gyobbra, amennyivel apja kisebb lett. Neheztelt önmagára, hogy oly sokáig félreismerte, látszólagos gyöngesége mögött milyen fájdalmas csapások, mennyi magasztos és önmehtagadó lemondás lappang. És az ő kedvéért, csakis az ő kedvéért, szelíd, már-már megbocsátó szavakkal lemondott arról a bosszúperről.

— De azt ne kívánd, hogy visszatérjek hozzá . . . Szégyenletes lenne nekem . . . Elkísérem a testvéreimet Délvidékre . . . Aztán, később, hogy mi lesz, majd meglátjuk.

A bíró visszajött. Láttá, hogy az anya öreg karjai milyen hévvel karolják át Rosalie-t, s tudta, hogy ezt a csatát megnyerték.

— Köszönöm, leányom — suttozta, nagyon meghatótan. Aztán, egy kis habozás után Rosalie-hoz ment, hogy mint minden este, jóéjszakát kívánjon neki. De a homlok, amely máskor oly gyöngéden hajlott felé, most elhúzódott, s a csók a haját érte.

— Jó éjszakát, apám.

Az apa nem szólt semmit, lehajtott fejjel ment ki, hegyes válla görcsösen meg-megrándult. Franciaország legelső bírója, aki annyi vádat emelt, s oly sokszor ítélkezett, az imént saját bírója előtt állt.

XIX. FEJEZET

Hortense Le Quesnoy

A parlamenti élet komédiájában oly gyakori hirtelenfordulatnak köszönhető, hogy az a január nyolcadiki ülés, amelyen Roumestan szerencsésjének össze kellett volna omlania, ragyogó diadalt hozott neki. Mikor a szónoki emelvényre lépett, hogy válaszoljon Rougeotnak, aki metsző gúnnyal támadta az Opera vezetését, a szépművészeti ügyek botrányos állapotát, és kifejtette, milyen silány semmiségek azok a reformok, amelyeket a sekrestyés-miniszter és zsoldosai szerteszét kürtölnek — akkor értesült, hogy felesége elutazott és nem indítja meg a vállópört.

Ez a jó hír, amelyről csak ő egymaga tudott, sugárzó magabiztosságot adott válaszában. Hol gőgös volt, hol kedélyes, hol meg ünnepélyes, célzásokat tett a suttogva terjedő rágalmakra, arra, hogy sokan várják a botrányt.

— Nem lesz botrány, uraim! . . .

S a hangsúly, amellyel ezeket a szavakat kiejtette, élénk csalódást keltett a zsúfolt karzat kíváncsi szépei közt, akik erős izgalomra áhítozva azért jöttek ide, hogy megnézzék, hogyan falják fel az állatszeliidítőt. De Roumestan szétmarcangolta Rougeot felszólalását, a Dél diadalmaskodott az Északon, ismét meghódította Galliát, s mikor a miniszter kimerülten, izzadtan, berekedve lépett az emelvényről, büszkén vette tudomásul, hogy pártja, amely az imént oly hideg, szinte ellenséges volt, minisztertársai, akik azzal vádolták, hogy kompromit-

tálta őket, most ünneplik, lelkes bókokkal halmozzák el. S a siker mámorában újra meg újra végighullámozott benne a nagy megkönnyebbülés, hogy felesége elállott a pörtől.

Oly erőteljesnek és túlradónak érezte magát, mintha súlyos tehertől szabadult volna meg, és Párizsba visszatérve eszébe jutott, hogy elnéz a London utcába. Ő, csak mint barát, hogy megnyugtassa azt a szegény gyereket, aki az interpelláció következményeitől éppen úgy félt, mint ő, s oly bátran viselte egymástól való száműzetésüket: ákom-bákom betűkkel rótt kedves kis leveleket küldözgetett neki — látszott, hogy az írást rizsporral szárította fel — napról napra beszámolt mindenről, ami vele történt és türelemre, óvatosságra intette.

»Nem, ne gyere el, szegény drágicám... Írj nekem, gondoldj rám... Erős leszek«.

Ezen az estén az Operában nem volt előadás, és Numa, míg a pályaudvar és London utca közti rövid utat megtette, kezében szorongatta a kis kulcsot, amely két hét óta annyiszor kísértésbe hozta, s azt mondogatta magában:

Hej, hogy fog örülni!

Halkan nyitotta ki és csukta be az ajtót, s hirtelen sötétség vette körül; nem gyújtották meg a gázt. E hanyagság miatt a házból gyászos, özvegyi hangulat áradt, s ez hízelgett Numának. A lépcső szőnyege elnyelte gyors lépései zaját, s így észrevétlenül érkezett a japán kelmével bevont szalonba; a kárpitok bájosan mesterkéltné színárnyalata oly jól illett a kicsike arany-színűre festett hajához.

— Ki az? — kérdezte a díványról egy csengő, ingerült hang.

— En, a teremburáját!... »

Sikoltás, az alkony homályában fehérén villan a visszahajtott alsószoknya, az énekesnő egy ugrással rémülten talpon terem, a szép Lappara pedig mozdulatlanul, megsemmisülten mered a szőnyeg virágaira, hogy ne kelljen miniszterére néznie, s még annyi ereje sincs, hogy rendbehozza magát. Itt nem lehetett tagadni. A pamlag még lihegett.

— Aljasok! — hörögte Roumestan. Állati düh fojtogatta, ilyenkor az ember nem is annyira ütni, inkább marcangolni, harapni szeretne.

Ismét kint volt az utcán, maga sem tudta hogyan, a saját szilaj indulatától való félelem hajtotta. Néhány nap előtt ugyanezen a helyen, ugyanebben az időben feleségére sújtott le a sértő, aljas árulás, és sokkal fájóbb, meg nem érdemelt sebet ütött rajta; de ez neki eszébe se jutott, őt csak a vele megesezt méltatlanság foglalkoztatta. Ilyen becstelenség még sose történt a nap alatt. Lappara, akit ő úgy szeretett, mintha a saját fia lenne, és ez a semmirekellő kis teremtés, akiért még a politikai pályáját is kockára tette.

— Aljasok!... aljasok! — ismételte fennhangon a néptelen utcán; az eső szitálva hullt, hidege átjárta és a legbőlesebb okoskodásnál is jobban lecsillapította.

— Tyű, de átáztam...

Futva ment az Amsterdam utcába, a legközelebbi bérkocsiállomásig; ezen a környéken a pályaudvarra sűrűn befutó vonatok miatt mindig nagy a tolongás, s ő nekiütközött d'Espalion tábornok merev, feszesen álló ingmellének.

— Bravó, kedves barátom... Nem voltam ott az ülésen, de hallottam, hogy alaposan odatüzelt közējük a fene...

Esernyője úgy mered fölfelé, akár a kard, s az esernyő alatt az öreg paráználó szeme és hegyesre nyírt szakállá, mintha egy szerencsésen eltöltött estéről vallana.

— A teremtésit neki — mondja aztán Numához hajolva dévaj bizalmaskodással — eldicsekedhetik, hogy ismeri a nőket, el ám.

Numa rábámult, azt hitte, gúnyolódik vele.

— No, igen, emlékszik, mikor a szerelemről vitatkoztunk... Ünnek volt igaza... A szépnemnek nemcsak a tejfelesszájúak tetszenek... Van ám valakim... Így még nem bolondult utánam senki, az istenfáját... Még huszonötéves koromban sem, amikor kikerültem a Katonai Akadémiáról...

Roumestan már a bérkocsija ajtaját fogta, úgy hallgatta ezt a vén kecskét; azt hitte, hogy mosolyog rá, pedig szörnyű grimaszba torzult az arca. A nőkről való elmélete oly rendkívüli módon omlott össze... Dicsőség, lángész, ugyan! nem az a fontos nekik... Elcsigázott volt és megcsömörlött, sírni szeretett volna, aztán aludni, hogy ne kelljen gondolkoznia, s ne lássa maga előtt azt az alávaló lányt, ahogy ott állt előtte bárgyú mosollyal, félig meztelenül és teste még reszketett a megszakított csóktól.

De napjaink zaklatottságában az órák összefolynak, s kergetik egymást, akár a hullámok. Azt remélte, hogy otthon majd jót pihenhet, de a minisztériumban újabb csapás várt rá: sürgöny érkezett, Méjean kinyitotta a távollétében és most mély megilletődéssel nyújtotta át.

Hortense halálán van. Látni akar. Jöjj gyorsan. Őzveggy Portalné.

Egész irtózatossá önzése feltört egy kétségbeesett felkiáltásban:

— Milyen odaadó lelket veszítek el vele!...

Aztán feleségére gondolt, aki ott van a haláltusánál; Portal néni sürgönyzött helyette. Most sem engesztelődött meg, valószínű, hogy sohasem is fog. Pedig ha Rosalie akarná, ő igazán új életet kezdene mellette, az ostoba bolondságokból kijózanodva, becsületes, mondhatni szigorú erkölcsű, otthonülő ember lenne. Már rég elfeledte a sok rosszat, amit elkövetett, és igazságtalansággal vádolta feleségét hajthatatlanságáért. Az éjszakát azzal töltötte, hogy átnézte beszéde nyomdai lenyomatát, de több ízben abbahagyta, és felháborodott vagy irónikus, mennydörgő vagy metszően gúnyos leveleket fogalmazott piszkozatban annak a gaz Alice Bachellerynek. Méjean is virrasztott a titkári hivatalban, emésztette a bánat, s a feszült, kitartó munkában keresett feledést. Numát kísértette most ez a szomszédság, s valóságos kinszenvedést érzett, hogy nem adhatja neki elő a csalódását. De hát akkor be kellett volna vallani, hogy újra csak elment oda, s azt is, hogy milyen nevetséges helyzetbe került.

Mégse bírt teljesen hallgatni róla, és reggel, mikor Méjean kikísérte a pályaudvarra, egy csomó más utasítással együtt azt a megbízatást is kapta, hogy bocssássa el Lapparát állásából.

— Nem fogja váratlanul érne, higgye el... Tetten értem, a világ legsötétebb hálátlanságát követte el... És ha meggondolom, milyen jó voltam hozzá, igen, annyira mentem, hogy a...

Hirtelen félbeszakította magát. Mégsem mondhatja el a szerelmes Méjeannak, hogy Hortense kezét két férfinak is odaígérte. Nem magyarázta tovább a dolgot, kijelentette, hogy ilyen hitványul erkölcstelen embert többé nem óhajt a minisztériumban látni. Különben is, gyötrelmesen fáj neki a világ kétszínősége. Hálátlanság,

önzés... Szeretne hátat fordítani mindennek, otthagyni a dicsőséget, a közügyeket, Párizst, őt szeretne lenni egy világitótoronyban, amely kopár sziklán áll mélyen bent a tengerben.

— Rosszul aludt az éjszaka, kedves főnököm — mondta Méjean az ő szokásos nyugalmával.

— Nem, nem... Úgy van, ahogy mondom... Undo-
rodom Párizstól.

Megállt a peronon és utálkozó mozdulattal fordult vissza a világváros felé, melybe a vidék belezúdíjtja minden nagyravágyását, minden mohóságát, bugyborékoló és szennyes telítettségét, s aztán azzal vádolja, hogy romlott és fertőzött. Numa félbeszakította magát és keserűen kacagott.

— Hiszi-e, hogy ez itt ni, hogy üldöz engem!...

A Lyon utca sarkán egy nagy szürke falon, amelyen visszataszító szelelőlyukak ásítottak, fent, a második emeletnél egy szárnalmas trubadur éktelenkedett, alakját a téli nedvesség és a proletárház minden szennye kék, sárga meg zöld színfoltokba mosta össze, de még mindig kivehető volt a tamburinos nyegle és diadalmas mozdulata. A párizsi reklámban gyorsan változnak a hirdetések, az egyiket a másikra ragasztják. Ám, ha ilyen óriási méretűek, valamelyik végük mindig kilátszik, s két hét óta a miniszter Párizsban mindenütt szembetalálta magát hol egy karral, hol egy lábszárral, a kalpag tetejével, vagy a saru felkunkorodó orrával, s üldözték, fenyegettek, akárcsak a provence-i mesében a feldarabolt és szerteszétszórt testű áldozat, aki minden egyes porcikájával rákiált gyilkosára. Itt teljes nagyságban nyúlt fel előtte ez a gyászos mázolvány, s amint megpillantotta a fagyos reggelben, látta a sorsát: ezen a helyen kell végigszenvednie minden mocskot, amíg egy utolsó szél-

roham szét nem tépi, le nem hasogatja; megmutatta a szerencsétlen trubadur sorsát, aki most már örökre ott kallódik Párizs alvilágában, s már nem tud onnan szabadulni; a lecsúszottaknak, a hazátlanoknak, a félnótásoknak és azoknak a dicsőséghajhászóknak a farandoleját vezeti, akikre a kórház, a közös sír, vagy a boncolóasztal vár.

Roumestan beszállt a vasúti kocsiba, az álmatlanul eltöltött éjszaka hidege és az a látvány a csontja velejéig hatolt; a fülke ablakából dideregve nézte a külváros szomorú látványát, a vashidakat, amelyek utcákat szelnek át, ahol a víz patakokban ömlik, a magas házakat, a nyomor e kaszárnyáit, ahol a sok-sok ablak rongyokkal van teleaggatva, a fakó, komor, szurtos reggeli arckokat, a görnyedt hátaikat, a mellre szorított karokat, amelyek melegíteni vagy takarni akarnak, a fogadók sokfajta cégéréit, a lecsapódó füstöt okádó gyárkémények erdőjét, aztán kezdődnek a külváros első gyümölcsösei, talajukon feketéllik a humusz, alacsony vályogházakat lát, a téli hidegben összehúzózkodó kis kertekbe bezárkózott villákat, bokrokat, amelyek oly koparak, mint a kioszk kopasz deszkája, vagy mint a léckerítés és távolabb tócsákkal teli utakat, ahol csöpögő szekérponyvák haladnak, rozsdaszínű szemhatárt, az elhagyott mezőkön röpködő varjakat.

Behunyta szemét, hogy ne kelljen látnia az Északnak ezt az elszomorító téli táját, amelyet a vonatfütty elnyújtott, panaszos hanggal járt be, de lecsukott szemhéja alatt a gondolatok csak nem derültek fel. — Az a semmirevaló teremtés még oly közel van hozzá, s a kötelék, amivel a lány magához fűzte, még bomladozásában is úgy összeszorította a szívét: eszébe jutott, mi mindent tett érte, milyen sokba kerül egy színházi csillag kitar-

tása hat hónapon át. Minden talmi a színházi világban, különösképpen a siker; annyit ér, amennyi pénzért megvásárolták. Pénz a tapsolóknak, szabadjegyek, ebéd, vendégeskedés, ajándékok az újságíróknak, a hírverés mindenfajta formája, a csodás virágcsokrok, amelyeknek láttára a színésznő elérzékenyül, s aztán meztelen karjai közé, szaténruhájának mély kivágásához öleli a virágokat; vagy amikor a turnékon oly lelkesen ünnepli a tömeg, s hazakíséri szállására, az erkélye alatt megszólaló éjjeli zene — megannyi eszköz, hogy a közönséget mogorva közönyéből felrázzák, s mindegyiket busásan meg kell fizetni.

Fél esztendeig mindig nyitva tartotta az erszényét, és sose alkudozott, ha a kicsike diadalairól volt szó. Részt vett a hivatásos tapsolók vezetőjével és az újságok reklámcsinálóival folytatott megbeszéléseken, ott volt, mikor a virágárus asszonnyal értekeztek, akinek csokrait az énekesnő meg az anyja — természetesen a virágárus háta mögött — háromszor is felfrissítette, új szalagot kötve rá, mert ezek a bordeaux-i zsidónók piszkosan kapzsiak, furfangosak voltak. Ezért maradtak otthon naphosszat, ócska göncökben lődörögtek, a fodros szoknyához újjast vettek fel, s kitaposott báli cipőben jártak; Numa is gyakran így találta őket, többnyire kártyáztak és szitkozódttak, mint a csepűrágók, amikor a ponyvaskocsin utaznak. Már jó ideje, hogy nem zavartatták magukat előtte. Ismerte a színésznő minden fogását, arcának minden kis fintorát, ennek a modoros és piszkos délvidéki nőnek eredendő durvaságát, tudta, tíz évvel idősebb a színpadi koránál, s hogy Ámor nyílnak ívére emlékeztető örökös mosolyát megőrizze, esténként úgy alszik el, hogy koralinnal bekent száját a két szélén felpeckeli...

Mikor gondolata ehhez a képhez ért, őt is elnyomta a buzgóság, de bizony az ő szája alvás közben nem hajlott ívalakban fölfelé, éppen ellenkezőleg, vonásai megnyúltak az undortól és a fáradtságtól, s testét a teljes gőzzel rohanó gyorsvonat lökései, rázkódása, érces katógásai zötyögtették.

Valeince!... Valeince!...

Kinyitotta szemét, mint a gyermek, akit anyja szólít. Itt már Dél-Franciaország kezdődik, a szélűzött felhők közt itt is, ott is előbukkan az ég kifürkészhetetlen, mély kéksége. Az ablaküveget napsugár melegítette, és a fenyők közt csenevész olajfák fehérlettek. Megnyugvász volt ez az érzésekre oly fogékony délvidéki kedélynek, s a tájjal együtt gondolatai is teljesen megváltoztak. Már sajnálta, hogy olyan keményen bánt el Lapparával. Tönkreteszí annak a szegény fiúnak a jövőjét, bánatot okoz az egész családjának, és miért? Egy semmiségért — ahogy Bompard mondta. Csak egy mód van arra, hogy jóvátegye ezt a dolgot, s Lappara távozása a minisztériumból ne tűnjön kegyvesztettségnek: a Becsületrend érdemkeresztje. S a miniszter elnevette magát arra a gondolatra, hogy a *Hivatalos Közlönyben* meg fog jelenni Lappara neve ezzel a megjegyzéssel: rendkívüli szolgálataiért. Végeredményben csakugyan rendkívüli szolgálatot tett, amikor főnökét abból a lealacsonyító viszonyból kiszabadította.

Orange!... Montélimar, meg a mandulássüteménye!... A zengő hangokat élénk mozdulatok kísérik. A pincérek, az újságárosok, a váltóőrök mind rohannak, szemük kidülled. Egészen más nép ez, mint az a másik, harminc mérfölddel távolabbra; és a Rhône, a széles Rhône hullámszik, mint a tenger és csillog a napfényben; a nap bearanyozza Avignon csipkézett bástyáit, s

harangjai, amelyek Rabelais ideje óta szólhatnak, tiszta, csengő hangjukkal üdvözlik Provence nagy fiát. Numa letelepedett az étkezőbe cipó, pástétom meg egy üveg hegyvidéki nerte-i bor mellé, amitől még a párizsi is délvidéki tájszólásra vidul.

De a hazai levegőben akkor pezsdült csak fel igazán, mikor Tarasconnál a fővonalról átszállt a kis vicinálisra, amely egyes vágányon halad Provence földjén eperfák és olajfák lombjai közt, s a vonatajtókat nádlevelek súrolják. Mindegyik vasúti kocsiban énekelnek, minden pillanatban megáll a vonat, hogy áteressenek egy nyájjal, fölvegyenek egy elkésett utast vagy egy csomagot, amelyet béres hoz loholva. Az utasok és a parasztasszonyok, akik arles-i pártában álldogálnak az ajtó előtt vagy a kút kövénel sulykolják a ruhát, köszöngetnek egymásnak, diskurálnak. Az állomásokon kiabálás, lökdösődés, az egész falu népe összecsendült; a katonasághoz bevonuló legényt kísérnek ki, vagy egy leányzót, aki a városba megy szolgálni.

— Ej, ej lelkem, csak nem mégy búcsúzás nélkül... Oszd jól viseld ám magad!

Sírnak, ölelgetik egymást, és ügyet se vetnek a csuklyás kolduló barátira, aki a korláthoz támaszkodva mormolja a Miatyánkot, aztán, hogy semmit se kapott, nagy dühösen áll tovább, s míg hátán megigazítja a tarisznyát, azt pusmogja:

— Na, ennek a Miatyánknak is fuccs!

Szavait meghallották, a könnyek már felszáradtak, s mindenki hahotázni kezd, lehangosabban maga a csuhás. Roumestan behúzódott a fülkéjébe, hogy elkerülje az ünneplést; gyönyörködött ebben a temérdek vidámságban, a sasorrú, barna, szenvedélytől és kópéságtól ragyogó arcokban, a magas termetű, nyalka legényekben,

a lányokban, akik ámbraszínűek, mint a muskotályszőlő hosszúkás szemei, s akik idővel fekete, naptól összeaszott anyókákká töpörödnek, s remegő mozdulataik mintha a sír porát kavarnák fel. Hahó! Gyerünk! Előre... Csak előre! Igen, ez az ő népe, a mozgékony, barna és ideges provence-iak, ez a tücsök nép; örökké ott lebzselnek az ajtó előtt és mindig énekelnek.

S ő maga is közjük való; hol volt már a reggeli nagy kétségbeesés, az undor, a szerelmi bú — elsöpörte a mistral első fuvallata, amely harsogva száguldott végig a Rhône völgyében, belekapaszkodott a vicinálisba, feltartóztatta útjában, maga előtt kergetve mindent; a hegyeket a távolba tolta, a fák lehajoltak, mintha futnának előle, még a napig is felnyúlt és időnként hirtelen elsötétítette, a távolban pedig, a széltől korbácsolt nap-sütésben Aps városának épületei ott lapultak az Antoninusok régi tornya körül — így szorong a viharban a gulya a legvénebb bika körül kint a camargue-i legelőn.

A pályaudvarra érkező Numát a mistral fenséges trombitaszava üdvözölte. A család finom érzésű tapintatból, amellyel Numa tökéletesen egyetértett, titokban tartotta jövetelét, hogy elkerüljék a dalárdákat, a zászlókat, az ünnepélyes küldöttségeket. Csak Portal néni várta, méltóságteljesen trónolt az állomásfőnök karos-székében, lába alatt a melegítő. Amíg magában üldögélt, pirospozsgás ábrázata egész derűs volt, de mihelyst megpillantotta unokaöccsét, arca kétségbeesett lett, fehér hajfonatai alatt valósággal megduzzadt, karjait kitárta és zokogni, sírálni kezdett:

— Jaj, jaj nekünk, micsoda szerencsétlenség!... Egy ilyen szép, kedves teremtés!... És milyen jó!... milyen szelídke... A számtól is elvontam volna a falatot érte...

Úr Isten! Hát meghalt?... gondolta Roumestan, s most döbbsen rá, hogy miért is indult el ő erre az útra.

A néni hirtelen félbeszakította panaszos kántálását és hidegen, parancsoló hangon szólt oda Ménicle-nek, aki ottfelejtette a lábmelegítőt, a parázssal teli üstöt: — Ménicle, a plüss! — Aztán az örvöngő fájdalom valamennyi skáláján végigfutva részletezte Hortense érényeit, hangos sikongások közepette kérdezte a Mindenhatótól és az Űristen angyalaitól, miért nem inkább őt szólították el a szegény gyermek helyett, s jajveszékelő kitöréseivel meg-megrázta Numa karját, amíg rátámaszkodva apró, méltóságteljesen lassú lépésekkel a kocsihoz ment.

A kocsi lassan haladt a Berchère út kopár fái alatt a száraz gallyak és kéregdarabok forgatagában, amelyet a mistral kemény alomként szórt a hírneves utas elé: a fordulónál, ahol a hordárok ki szokták fogni a lovakat, Ménicle-nek többször is rittyenteni kellett ostorával — úgy látszik, a két pára erősen meg volt rökönnyedve, hogy a nagy embert ilyen közönyösen fogadják. Roumestan egyre csak arra az iszonyú hírre gondolt, amit most, az előbb közöltek vele; megfogta a néni két kivörösödött kezét, aki egyre törölgette a szemét és hal-kan megkérdezte:

— Mikor történt?

— Mi?

— Mikor halt meg szegény leánya?

Portal néni felugrott a dagadó párnákról:

— Hogy meghalt?... Szent Isten!... Hát ki mondta neked, hogy meghalt?...

S aztán mély sóhajjal tüstént hozzátette:

— Sajnos, szegényke, nem húzza már sokáig.

Ó, nem, már nem sokáig. Fel sem kelt, feje egyre

csak ott pihent csipkés vánkosokon, és szegény lesóványodott arca napról napra felismerhetetlenebb; égő pirosság borítja, szeme és orra körül kék vonalak. Elefántesont színű két keze elnyúlik a batiszt ágyneműn, egy kis fésű meg tükör van mellette, s időnként lesimítja szép barna haját; órák hosszat maradt így, s rekedt hangja oly nehezen tör elő, hogy nem is beszél, tekintete révetegen kalandozik a fák koronáin, s a Portal-ház régi kertje fölött boltosodó tündöklő, kék égen.

Az alkony bíborfényvel önti el a szobát; ez az álmodzó mozdulatlanság már olyan régóta tart, hogy Rosalie megszólal:

— Alszol?

Hortense fejét rázza, mint aki el akar üzni egy gondolatot.

— Nem aludtam, és mégis álmodtam... Azt álmodtam, hogy meghalok. Éppen a világ szélén álltam és áthajoltam a másik világba. Ó! annyira áthajoltam, hogy majdnem lezuhantam... Még láttalak téged meg a szobám egy-egy részét, de már ott voltam, a másik oldalon, s nagyon meglepődtem, hogy az élet milyen csendes a halottak nagy lármájához képest: ott olyan a zsi-bongás, mint a méhkasban, csapkodnak a szárnyak, zümmögés hallatszik, mint a hangyabolyban, és az a morajlás, amit a tenger hagy a nagy kagylók belsejében. Mintha a halál még népesebb, tülekedőbb lenne, mint az élet... És olyan erős volt az a zúgás, hogy úgy éreztem: mintha a két fülem most hallana először, mintha új érzékszervet fedeznék fel önmagamban.

Lassan beszélt, rekedt, sípoló hangon. Aztán rövid hallgatás után beteg tüdeje nagy erőfeszítésével bánatos hévvel folytatta:

— Mindig elragad a képzeletem... Képzelettanból

az első díjat Hortense Le Quesnoy kapja, állandó lakóhelye Párizs.

Zokogás hallatszott, aztán ajtócsapódás fojtotta el.

— Látod — mondta Rosalie — anya ment ki... Fájdalmat okozol neki.

— Szándékosan... minden nap egy keveset... hogy egyszerre ne legyen olyan sok — felelt halkán Hortense.

A régi vidéki ház folyosóján végigszáguldott a mistral, ott jajveszékelt az ajtók alatt, és dühödten rázta őket. Hortense mosolygott:

— Hallod?... Ó, én úgy szeretem... Az az érzésem, mintha messze járnék... messzi országokban... Szegény drágám — mondta aztán, s megfogta nővére kezét és fáradt mozdulattal ajkához emelte — milyen galibát csináltam én neked, pedig nem akartam... lám, a kicsi az én hibám miatt délvidéki lesz... sose fogod nekem megbocsátani, te *Franciote*.

A szél harsogásába most belehasított a lokomotív füttye, s Hortense összerezett.

— Á, a hétórai vonat...

Mint a betegek és a rabok, ő is ismerte a környék legcsekélyebb részét is, mozdulatlanságra kárhoztatott életéhez tartozik, mint a látóhatár ott vele szemben, meg a fenyőerdő és az ódon, roskatag római torony a domboldalon. Attól kezdve, hogy a vonat hangját meghallotta, aggodalom látszott rajta és türelmetlenség, folyvást az ajtót leste. Végül belépett egy cseléd.

— Jól van — szólt Hortense élénken, s aztán rámosolygott nővére: — Egy percre, leszel szíves... Majd aztán behívlak.

Rosalie azt hitte, hogy pap jön látogatóba, magával hozva templomi latinságát és rettenetes vígasztalását. Lement a kertbe, ebbe a jellegzetesen délvidéki bekerí-

tett telekre, ahol nincs virág, az utakat puszpáng-bokrok szegélyezik és magas, szívós ciprusok adnak árnyékot. Amióta betegápoló, mindig ide jön friss levegőt szívni, elrejtteni könnyeit, lecsillapítani görcsösen vonagló fájaldalmát. Ő, mennyire érti már anyja szavait:

— Csak egy helyrehozhatatlan szerencsétlenség van, ha elveszítjük azt, akit szeretünk.

Eltűnt a többi fájdalom, asszonyi boldogságának megsemmisülése. Csak a szörnyű, kikerülhetetlen, a napról napra közeledő végre gondolt egyre... Talán most ütött az órája, mikor a búcsúzó vörös nap az ablaküvegen időzik még, de a kert már árnyékba borul, s a szél fent oly panaszosan süvít; itt csak hallani, érezni nem. Kimondhatatlan szomorúság és aggodalom fojtogatta. Hortense, az ő Hortense-a!... több a testvérnél, szinte a leánya, anyai érzését ő lobbantotta fel először.

Torkát zokogás szorongatta, de könnye nem volt. Kiáltani szeretett volna, segítséget kérni — kitől? Az ég, ahová a kétségbeesettek föltekintenek, oly magasan van, olyan messze, olyan hideg, mintha az orkán fényesre csiszolta volna. Vándormadarak vonultak sebesen a magasban, rikoltozásuk, szárnyzuhogásuk akár a vitorlák csattogása. Hogyan érhetne el egy földi hang az ég közömbös, néma magasságába?

Mégis megkísérelte, s arcát a fény felé fordította — amely már felszökött a régi ház tetejére és onnan is menekülni készült — könyörgött ahhoz, akinek úgy tetszett, hogy elrejtőzzék és beburkolózzék a mi fájdalmaink és panaszaink előtt, ahhoz, akihez egyesek homlokukat a földre hajtva, bizakodva imádkoznak, mások tébolyodottan, reszkető karokkal keresnek, vagy lázadozva öklükkel fenyegetnek, s megtagadják, hogy meg-

bocsáthassák kegyetlenségeit. És ez a káromlás, ez a tagadás is imádság...

A házból szólították. Rosalie megrettenve sietett be, az aggódo féllelemnek már abban az állapotában volt, amikor a legkisebb zaj is megrázza egész lényünket. A beteg egy mosolyával hívta ágyához; mintha sokáig beszélt volna, ereje kimerült, hangja elhagyta.

— Egy kívánsággal fordulok hozzád, drágám... Tudod, azzal az utolsó kívánsággal, amit a halálraítéltnak is teljesítenek... Bocsáss meg férjednek. Rossz volt, méltatlanul viselkedett veled szemben, de légy elnéző és térj vissza hozzá. Tedd meg ezt énérettem, édes nővérem, szüleink kedvéért, akiket a válásod kétségbeejt... szükségük lesz rá, hogy ott álljatok szorosán mellettük, s hogy gyengédséggel vegyétek őket körül. Numa olyan életteljes, csak neki sikerül egy kissé felvidítani őket... Ugye, rendben van? Megbocsátsz...

— Igérem — felelt Rosalie. Büszkeségének feláldozása milyen csekélység ahhoz a jóvátehető szerencsétlenséghez képest... Ahogy ott állt az ágy előtt, egy pillanatra lehunyta szemét, hogy magába fojtsa könnyeit. Kezére egy reszkető kéz nehezedett. Numa ott volt előtte, meghatottan, szánalmasan, s gyötörte a túlradó érzés, amelynek nem mert hangot adni.

— Csókoljátok meg egymást! — mondta Hortense.

Rosalie odanyújtotta homlokát és Numa félénken egy csókot lehelt rá.

— Nem, nem... nem így... öleljétek meg egymást, mint a szerelmesek...

Numa zokogva ölelte magához feleségét, az est ráborult a nagy szobára, szánalomból aziránt, aki visszavezette őket egymáshoz. Ez volt Hortense utolsó életmegnyilvánulása. Ettől kezdve magába süllyedt, fásult

volt és közömbös minden iránt, ami körülötte történt, nem válaszolt a közlő elmúlást sirató kétségbeesésre, amelyre nincs is válasz, és fiatal arcára rámerevedett a fojtott és büszke harag: azoknak az arcán látni ezt a kifejezést, akik életvágyukhoz mérten nagyon korán halnak meg, és még nem jutottak el a végső kiábránduláshoz.

XX. FEJEZET

A keresztelő

Hétfőnként tartják Apsban a hetivásárt. Nagy nap ez.

A városba vezető széles és kihalt arles-i és avignon-i országutak, amelyeket a por úgy lep el, mint a frissen esett hó, még jóval hajnal előtt benépesülnek; nyikorogva baktatnak a szekerek, a tyúkok ketrecekben kotkodácsolnak, a futkározó kutyák ugatnak, csobogó záporként vonul el egy-egy nyáj, és a szökdécselő állatok magukkal sodorják a pásztor hosszú malaclopóját. És a hajcsárok rekedt ordítózása, akik lihegve szaladnak barmaik után, a fütykös puffanása az állatok rücskös vékonyán, meg az ostoros lovaspásztorok — az egész karavánt lassanként elnyeli a kapu, amelynek csipkézett oromzata mintha a csillagos eget díszítené. Aztán a menet szétáramlik az alvó várost körülfogó sétányon. És Aps összevissza háztetőivel, sűrű farácsú ablakaival, a töredezett és rozoga lépcsők felett most valóban régi

római és szaracén jellegű város. Az álmos emberek és állatok összekeveredett tömege csendben telepszik le az ezüst törzsű nagy platánok tövében, kiárad az országútra, be egészen a házak udvarába, és az alom meleg szaga elvegyül a fű meg az érett gyümölcs illatával. És mikor Aps felébred, azt látja, hogy mindenfelől előzönlötte ez az óriási mozgalmas és lármás vásár, mintha az egész falusi Provence, az emberek és az állatok, a gyümölcs és a gabona felkerekedett volna, hogy éjnek idején elárassza a várost.

A falusi gazdagság csodálatos kirakatát tárta fel; évszakok szerint más és más volt. Narancs, gránátalma, aranyszínű birsalma, berkenye, zöld és sárgadinnyék az emberemlékezet óta kijelölt helyeken garmadával, halomban, ezrével tornyosodnak a pultokon; a barack, füge, szőlő összepréselődik a szállítókosarakban a zsákba tömött főzelékek mellett. A bárányok, a gidák meg a selymes, rózsaszínű malacok bánatosan álldogálnak a léckerítés mögött. A járomba fogott ökrök kettesével lépkednek a vevők előtt, a bikák tajtékzó orral rángatják a vaskarikát, amely a falhoz köti őket. Arrább temérdek ló, a kis camargue-i lovak — elkoresosult arabfajta — csak úgy ficáncolnak, barna, fehér vagy vörhenyes sörényük egymásba ve gyül, s ha nevükön szólítják őket: hé, Lucifer...! Hé! Estérel! eldjönnek, s elropogtatják a zabot a csikósok kezéből, akik térden felül érő csizmájukban a pampákra is odaillenének lóhajcsárának. Odább a sok-sok baromfi: tyúkok, gyöngytyúkok pirosas lábuknál kettesével összekötve fekszenek a sorban ülő asszonyok előtt, és szárnyukkal a földet csapkodják. Majd a halvásár következik: száraz kaporágyon eleven angolnák fekszenek, a Sorgue-ból meg a Duranceból kihalászott pisztrángok pikkelyei a haldoklás szivár-

ványszíneiben csillognak. A piac végén frissen hántolt fából készült lapátok, vasvilla- meg gereblyenyelek meredeznek az ekék és a boronák közt, akár egy száraz téli erdő.

A bástya mentén, a sétány másik oldalán a kifogott szekerek kettős sorban állnak, kirajzolódnak a fedelet tartó abroncsok, a ponyvák, a magas szekéroidalak és a poros kerekek; a szabadon maradt részen pedig a sokaság tolong, nehézkesen hullámszik; különféle tájszólással szölongatják egymást, veszekednek, alkudoznak; hallani itt finomkodó és mesterkélt provençe-i beszédet, amelyhez valósággal hozzátartozik a fej- és vállrándítás meg a merész arcjáték és a sokkal keményebb, csaknem spanyolos hangzású languedoc-i tájszólást. A filckalapok, az arles-i és a venaisin-i párták kavargása, a nyüzsgő és tolongó vásárlók meg eladók tengernyi tömege időnként szétválik, amikor egy megkésett szekér kiabálások közepette nagy keservesen lépésben nyomul előre.

A város polgári lakossága alig mutatkozik, lenézi ezt a paraszt áradatot, pedig eredetiségét és gazdagságát ennek köszönheti. A parasztok reggeltől estig az utcákon lődörögnek, megállnak a boltok előtt, bekandikálnak a szíjgyártókhoz, a csizmadiákhoz és az órásokhoz, a városháza tornyán megbámulják azt a kis figurát, amelyik az órákat üti meg az üzletek kirakatait, s a kávéházak aranyozása és tükrei elkápráztatják őket, akárcsak a Ptolomeusok palotája Theokritosz tehénpásztorait.

Egyesek a patikából jönnek ki, csomagokat és nagy flaskókat hoznak, mások — egész lakodalmas menetre való — az ékszerészhez térnek be, s ravasz alkudozás után kiválasztják a hosszú függőjű fülbevalót meg a menyasszonyi nyakláncot. És a kemény szoknyák, a naptól cserzett vad arcok, a mohó sürgölődés arra emlé-

keztetnek, amikor a nagy forradalom idején a királypárti felkelők elfoglaltak egy-egy vendée-i várost.

Ezen a délelőttön, február harmadik hétfőjén az élénkség éppolyan nagy és a tömeg éppolyan sűrű volt, akár csak a legszebb nyári időben — nyárias a felhőtlen ég is és a melegen sütő nap. Az emberek csoportokba verődve beszélgetnek és hadonásznak; de adásvételről alig esik szó, most olyan eseményt tárgyalnak meg, amely miatt a kereskedés teljesen háttérbe szorul; ez az esemény minden tekintet és valamennyi fejet, az ökrök nagy szemét és a kis camargue-i lovak nyugtalan fülét is a Szent Perpétua-templom felé fordítja. Ugyanis a vásárban elterjedt a hír és a kedélyekben valósággal a tőzsdei *hausse* izgalmát idézte elő, hogy ma keresztelik Numa fiaskáját, azt a kis Roumestant, akinek világrajöttét három héttel ezelőtt olyan nagy örömjongással fogadták Aps városában és az egész provence-i délvidéken.

Sajnos, a nagy családi gyász miatt elhalasztott keresztelőt hasonló illendőségi okokból mintegy titokban tartották meg, s ha a Szent Perpétua lépcsőjén nem üldögél az a néhány vén banya Baux vidékéről, akik minden hétfőn egy kis piacot rendeznek ott, a hegyekben szedett szagos füvekből, szárított gyógynövényekből: a keresztelei szertartás valószínűleg észrevétlenül folyt volna le. Amikor az öregasszonyok észrevették, hogy Portal néni hintója megáll a templom előtt, tüstént riasztották a fokhagymás kofákat, akik a sétány egyik végétől a másikig mindenütt ott ténferegnek, le s fel járnak, és karjuk tele van aggatva fénylő fűzerekkel. A fokhagyma-árusok értesítették a halpiacot, s a templomhoz vezető utcán csakhamar valóságos vásári zaj és nyüzsgés támadt.

Körülfogták Ménicle-t, aki egyenesen ült a bakon mély gyászt viselt, karján és kalapján fekete fátyol, és a kér-

dezősködésekre csak néma és egykedvű vállrándítással válaszolt. De a tömeg csak azért is makacsul várakozott, és a kereskedő utcán keresztben lógó cégfeliratos kartonszalagok alatt egymás hegyén hátán szorongtak, szinte kinyomták egymásból a szuszt; a bátrabbak felkapaszkodtak a sarokkövekre, és minden tekintet a templom főkapujára meredt: végre megnyílt.

Akár a tűzijáték, olyan diadalmasan röppent fel a dalamos »O!«, de a kiáltás beléjük rekedt, mikor megpillantottak egy magas, feketeruhás öregembert, aki sehogy se illett keresztapának, mert nagyon szomorú és siralmasan összetört; karonfogva vezette Portal nénit. A derék hölgy csak úgy feszített a büszkeségtől, hogy komaságba került a Legfőbb Törvényszék elnökével, s nevük együtt szerepel a plébánia anyakönyvében, de egyszersmind elszomorította az újkeletű gyász és azok a szomorú érzések, amelyeket a templom az imént felkeltett benne. A sokaság csalódott, amikor meglátta ezt a komor párt; mögöttük lépkedett mély gyászban, kesztyűsen Aps nagy fia, megdermesztette ez a négy gyertyavilágnál tartott keresztelő, amelyen rajtuk kívül senki sem volt, zenekíséret helyett csak a kicsike rikoltzott, akire a szertartás latinsága és a kopasz kis fejére lötytyintett szenteltvíz fölöttébb kellemetlen hatást tett. A báméskodók komor hangulatát hamarosan szétoszlatta egy tenyeres-talpas, nagy darab dajka, aki fel volt pántlikázva, mint egy díjnyertes állat a mezőgazdasági kiállításon, és egy díszes, csupa csipkéből és fehér hímzésből álló kis csomagot vitt a melléhez szorítva; a kiabálás újra a magasba röppent, mint a görögtűz, és az öröm ezernyi lelkes felkiáltásban szikrázott szét.

— *Lou vaqui... itt van... nézd! Nézd!*

Roumestan meglepetten állt meg egy percre fent a

legfelső lépcsőn, hunyorgott a kápráztató napfénytől és nézte ezeket a cigányképű arcokat, a fekete nyájnak ezt a nyüzsgését, melyből tomboló szeretet áradt feléje, s bár hozzá volt szokva a lelkes ünnepléshez, ez közéleti pályafutásának egyik legmeggrázóbb jelene volt, részegítő büszkeség, amelyet az új, de már nagyon mélyen belevésődött apai érzés nemesített meg. Beszélni akart, de aztán úgy gondolta, hogy a templom előtere nem alkalmas hely erre.

— Szálljon fel, dada — mondta a békés külsejű burgundi nőnek, akinek fejőstehénre emlékeztető szeme rémülten tágra meredt; míg a dajka könnyű terhével bele-süppedt a hintó párnáiba, Numa odaszólt Ménicle-nek, hogy sebesen hajtson haza az átalúton. De roppant zsi-vaj volt rá a felelet:

— Nem, nem... Körbe!

A »körbe« azt jelentette, hogy az egész piacot meg kell kerülni.

— Gyerünk hát körbe! — jelentette ki Roumestan, de előzetesen kérdő pillantást vetett apósára; meg szeretne volna kímélni ettől az újjongó kísérettől. Az ócska kocsi váza csak úgy recsegett, ropogott, ahogy megindult az utcán, onnan a sétányra kanyarodott, a tömeg lelkesen éljenzett, saját kiáltásaival tüzelte magát, a lelkesedés önkívületi állapotába került, s lépten-nyomon feltartóztatta a lovakat, akadályokat állított a kerekek elé. A leeresztett ablakú hintó lépésben haladt az éljenzések, a magasba lendített kalapok, lobogó kendők, a piacból kiáramló meleg lehelet és szag között. Az asszonyok izzó, bronzszínű arcukat a kocsi ablakáig nyújtották, s ha sikerült meglátniok a kicsi fejkötőjét, felkiáltottak:

— *Diou! lou bèu drôle!*... Istenem! be gyönyörű gyerekek!...

- Szakasztott az apja, ugyi?
- Neki is már olyan Bourbon-orra van, oszt milyen uras a tartása...
- Mutasd aranyom, mutasd azt a szép férfi-pofikádat.
- Be takaros a lelkem...
- Enni való kis angyal...
- Hej, drágaságom...
- Fürjescském...
- Báránykám...
- Gyöngycsibém...
- Gyémántom...

Sötét szemük lángja elborította, nyaldosta a csecsemőt. De az egyhónapos kisbaba nem ijedt meg. Felébredt a lármára, feje a rózsaszín párnán nyugodott, s merev, kitágult pupillájú cicaszeme nézdegélt, szája szélén két csepp tej, így bámult nyugodtan, és szemmel láthatóan örült a kocsi ablakainál bekandikáló fejeknek, az egyre növekvő lármanak, amelybe hamarosan belevegült az emberek kiabálásától felzaklatott állatok mekegése, bőgése, káricsolása; Roumestant meg a sarját a kinyújtott nyakak, a tátogó csőrök, a nyitott szájak iszonyatos teljes zenekara üdvözölte. S míg a többiek a kocsiban két kézzel fogták be zúgó fülüket, a kis emberpalánta meg se rezzen; hidegvérúsége még az öreg tanácselnököt is felderítette. — Ez a gyerek aztán igazán közéleti embernek született — mondta.

Azt remélték, ha kikerülnek a piacról, sikerül megszabadulniok, de a tömeg egyre követte őket és nőttönött, az Új utcából hozzácsatlakoztak a takácsok, seregstül jöttek a szövönők, s megjelentek a Berchère úti hordárok. A kereskedők otthagyták boltjukat és futólépésben közeledtek, a Fehérek Klubjának erkélye zsúfolva volt emberekkel, s csakhamar özönlöttek minden-

felől, zászlókat lengetve, a dalárdák, felzendült a karének, fújták a trombitákat, mint amikor a városba érkező Numát fogadják, csakhogy ez a rögtönzött ünnepély vidámabb volt a szokásos diadalmenetnél.

A Portal-ház legszebb szobájának fehér faburkolata, vérvörös selymei már egy évszázados korra tekintenek vissza, itt fekszik Rosalie egy pamlagon elnyúlva, s tekintete ide-oda jár az üres bölcső és a napsütötte, néptelen utca között, türelmetlenül várja, hogy a kicsit hazahozzák. Finom vonásairól, vértelen, elcsigázottságtól és könnyektől megviselt arcáról — amelyen most mégis valami megkönnyebbülés látszik — le lehet olvasni élete legutóbbi hónapjainak történetét. A szakítást férjével, Hortense halálát, s végül azt, ami mindennél több, gyermeke születését. Mikor ez a nagy boldogság beköszöntött, már nem is számított rá, hiszen oly sok csapás törte meg, s úgy érezte, hogy ő már nem bír életet adni. Az utolsó napokban egyre azt képzelte, hogy nem érzi a bebörtönzött, parányi lény türelmetlen mozdulatait, s a bölcsőt meg a teljesen kész babakelengyét valami habonás félelemből eldugta, csak angol komornájának mondta meg: — Ha keresik a babakelengyét, maga tudja, hol van.

Behunyt szemmel, összeszorított fogakkal feküdni a kínok ágyán, ahol hosszú órákat ötpercenként fájdalmas sikoly szakítja meg, elszenvedni az áldozat sorsát, drágán fizetni meg minden örömet — ez semmiség, ha a szenvedések végén ott a remény, de micsoda gyötrelmem, ha a végén kudarcra készülünk fel, mikor az anya csaknem állati jajveszékelése a csalódott anyaság zokogásával vegyül össze. Félholtan, vérezve, ernyedtsége mélyén Rosalie azt ismételte: — Meghalt... meghalt... — S aztán egyszerre csak meghallotta az újszülött idétlen

hangját, azt a nyivákoló lélegzést, a világosság köszöntését. És milyen túláradó gyöngédséggel felelt rá:

— Kicsikém! . . .

Élt. Odahozták neki. Ővé ez a kapkodva lélegző, széldülő, gyámoltalan, szinte vak kis lény; ez a csöpp eleven hús ismét az élethez kapcsolta őt, s ha magához vonta, testének lázát enyhítő üdeség oldotta fel. Vége a gyásznak, a kínnak! Az ő gyermeke, az ő fia, testet öltött benne a vágy, a bánat, amely tíz esztendőn át emészette, s égő könnyeket csalt a szemébe, ha a más gyermekére nézett; ővé ez a picike, akit előzetesen már anynyit csókolgatott rózsás, drága gyermekarcocskákon! Ott volt mellette, és új meg új elragadtatás, meglepetés forrása, valahányszor ágyából a bölcső felé hajol, félrehúzza a muszlinfüggönyt, s nézi az alvó újszülöttet: milyen fázósan, összezugszorodottan fekszik, s a lélegzését is alig lehet hallani. Rosalie azt akarja, hogy mindig a közvetlen közelében legyen. Ha kiviszik a szobából, aggodalom fogja el, számolja a perceket, de ilyen nyugtalan még sose volt, mint most, a keresztelő reggelén.

— Hány óra? — kérdezi pillanatonként. — Milyen régen elmentek már . . . Istenem, be sokáig tart . . .

Le Quesnoy-né otthon maradt a lányával, s most csilapítgatja, bár ő is aggódik egy kissé, hiszen a két nagyszülő úgy szívébe zárta az első, az egyetlen kisunokát: a csecsemő a remény fényével deríti fel gyászukat.

A közeledő, egyre hangosabban zúgó lárma csak növeli a két nő nyugtalanágát . . . Várnak. Figyelnek . . . Ének, puskadörrenés, kiabálás, zúgnak a harangok. Az angol lány kinéz az ablakon és hirtelen hátrafordul:

— Ez a keresztelő, kegyelmes asszony!

Igen, a felkelésnek is beillő tolongás, ez a kannibáli harci üvöltözés a keresztelői menet.

— Ó, a Délvidék, a Délvidék — mondja elrémülve a fiatal anya. Reszket, hogy ebben a zajongó csödületben még agyonnyomják az ő picikéjét.

De nincs semmi baj. Itt van elevenen, gyönyörűség ránézni, kurta kis karjaival hadonászik és olyan nagy a szeme; hosszú-keresztelőruhát adtak rá, annak a másíknak a ruháját, a hímzés meg a csipke mind Rosalie keze munkája, s neki most két fiacskája van ebben a kis lényben, az élő meg a halott.

— Nem sírt egyszer sem és nem is szopott — erősíteti Portal néni, s míg a néni az ő színes elbeszélő-modorában előadja diadalmenétüket a városban, a régi házban, amely most a dicsőség hajléka lett, csapkodják az ajtókat, a cselédek szaladnak a kapu aljába, ahol pezsgő gyümöleslével kínálják a muzikusokat. Felhar-sannak a trombiták, az ablaküvegek csak úgy rezegnek. Le Quesnoy-ék, a két öreg lesétál a kertbe, hogy minél távolabb legyenek, hiszen ez a vigasság most olyan gyöt-relmes nekik. Roumestan az erkélyre készül, szónokolni. Portal néni Pollyval, az angol komornával gyorsan át-megy a szalonba, hogy meghallgassák.

— Tessék mán megfogni egy kicsit a babát! — kéri Rosalie-t a dada, akit a vademberek kíváncsisága feszít. És Rosalie boldog, hogy egyedül maradhat, ölében gyer-mekével. Az ablakból látja, hogy a szél lobogtatja a zászlókat, s látja a sűrű tömeget, amely lélegzetét vissza-fojtva figyeli az ő szónokló nagy emberét. A beszédből csak foszlányok, egy-egy szó érkezik el hozzá, és főként annak a megkapó, megindító hangnak a csengését hallja, s fájdalmasan borzong össze a temérdek keserűség emlé-kétől, amit ez az oly ügyesen hazudozó és ámitó ékes-szólás okozott neki.

Most már vége, a csalódások és sebek őt már nem

érhetik el. Gyermeke van. Ez a szó összezezi minden boldogságát, minden álmát.

A drága, csöpp lényt mintegy pajzsként szorítja melléhez, s talán feleletet, valami hasonlóságot keres az alaktalan és még vázlatos arcocskában; a tétova vonások, amelyek mintha egy simogató kéz nyomai lennének a lány viaszban, máris érzéki és erőszakos száját, kalandokat szimatoló, hajlott orrot, puha és szögletes alakú állat sejtetnek, és Rosalie halkán, egészen közelről kérdegeti:

— Te is hazudozni fogsz? Egész életedben csalsz másokat és önmagadat, összetöröd a jámbor szíveket, akiknek csupán az a vétkük, hogy hisznek benned és szeretnek téged...? Te is olyan könnyelműen és kegyetlenül felelőtlen leszel, igazi életművész, s ágálsz, mint ária közben az operaénekes? Te is kereskedni fogsz a szavakkal, s nem törödsz az értékükkel, — nem fontos, hogy megegyeznek-e gondolataiddal — neked is csak az lesz a fő, hogy csillogjanak és csengjenek?

Szája csókot lehelt a csecsemő fülecskéjére, amely mögött pihés haj simult!

— Belőled is egy kis Roumestan lesz, mondd?

Odakint az erkélyen a szónok eljutott a lelkesedés csúcspontjára, a nagy ömlengésekből csak a délvidékieken hangsúlyozott kezdő szavakat lehetett kivenni:

— Az egész lelkem... A vérem... Erkölcs... Vallás... Haza... — Szavait a hallgatóság hurrájai kísérik. Ezek az emberek az ő lelki hasonmásai, Roumestan jótulajdonságai és hibái testesülnek meg a forrongó, mozgékony, tengerként háborgó Délvidékben, ebben a tengerben, melynek sok-sok hulláma mind őt tükrözi.

Még egy utolsó éljen, aztán hallani, hogy a tömeg lassan szétoszlik. Roumestan homlokát törölgetve jön

vissza a szobába, mámorosan a diadalától; fölhevítette az a kimeríthetetlen szeretet, amellyel a nép körülvette. Feleségéhez hajolt és őszinte, túlradó érzéssel csókolta meg. Úgy érezte, hogy jó hozzá, olyan gyöngéd Rosaliehoz, akár a házasságuk elején, s nem bántotta a lelkiismeret, és nem maradt benne neheztelés.

— Na? ... Mit szólsz hozzá, eléggé ünneplik a kis uraságot?

Aps nagy szülötte letérdelt a pamlag előtt, úgy játszadozott gyerekével, odanyúlt a pici ujjakhoz, amelyek mindenbe belekapaszkodnak, meg a levegőben rúgkapálózó kis lábacskákhöz. Rosalie összeráncolt homlokkal figyelte, próbálta önmagában meghatározni ezt az ellentétes, meghatározhatatlan jellemet. Aztán, mintha csak megtalálta volna a nyitját, élénk hangon megszólalt:

— Numa, hogy is van az a közmondás ... A minap hallottuk Portal nénitől ... Vigasság az utcán ... Hogy is van? ...

— Hja, igen ... *Gau de carriero, doulou d'oustau* ... Vigasság az utcán, bánat odahaza.

— Igen, igen — mondta Rosalie, s tekintete most nagyon elmélyült.

Aztán egyenként ejtette ki a szavakat, mintha kődarabokat hullatna az örvénybe, s életének minden keservét belesűrítve lassan ismételte a közmondást, amellyel egy egész faj jellemezte, meghatározta önmagát:

— Vigasság az utcán, bánat odahaza ...

Vége

TARTALOM

I. fejezet. <i>Az arénában</i>	7
II. fejezet. <i>Egy nagy ember fonákja</i>	23
III. fejezet. <i>Egy nagy ember fonákja</i> (folytatás)	41
IV. fejezet. <i>A délvidéki nagynéni. Gyermekkori emlékek</i>	58
V. fejezet. <i>Valmajour</i>	74
VI. fejezet. <i>A miniszter</i>	86
VII. fejezet. <i>A Saumon köz</i>	103
VIII. fejezet. <i>Másodvirágzás</i>	117
IX. fejezet. <i>Estély a minisztériumban</i>	138
X. fejezet. <i>Észak és Dél</i>	161
XI. fejezet. <i>A fürdőhelyen</i>	178
XII. fejezet. <i>A fürdőhelyen</i> (folytatás)	195
XIII. fejezet. <i>A chambéryi szónoklat</i>	214
XIV. fejezet. <i>Az áldozatok</i>	226
XV. fejezet. <i>A korcsolyarevü</i>	241
XVI. fejezet. <i>Délvidéki árucikkek</i>	249
XVII. fejezet. <i>A babakelengye</i>	266
XVIII. fejezet. <i>Újév napja</i>	276
XIX. fejezet. <i>Hortense Le Quesnoy</i>	294
XX. fejezet. <i>A keresztelő</i>	310

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

A Országos Széchenyi Könyvtár

A kiadásért felel az Európa Könyvkiadó igazgatója

Felelős szerkesztő: Borbás Mária

A fordítást az eredetivel egybevetette: Vág Sándor

A fedélterv és a borító Görög Júlia munkája

Műszaki vezető: Siklós Béla

Készült 4700 példányban, 16,4 (A/5) ív terjedelemben,
az MNOSz 5601—54 és 5602—50 sz. szabvány szerint
Szegedi Nyomda V. 58-1006 F. v.: Vineze György

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

18. /

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

